

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
26 OCTOBER 1934 - No. 22

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
ZEELAND

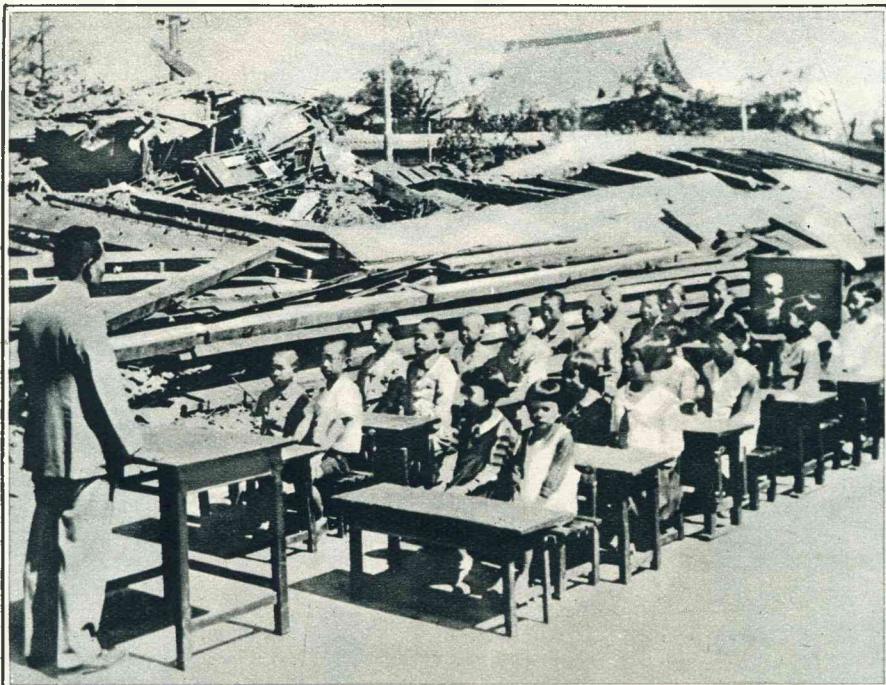
ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

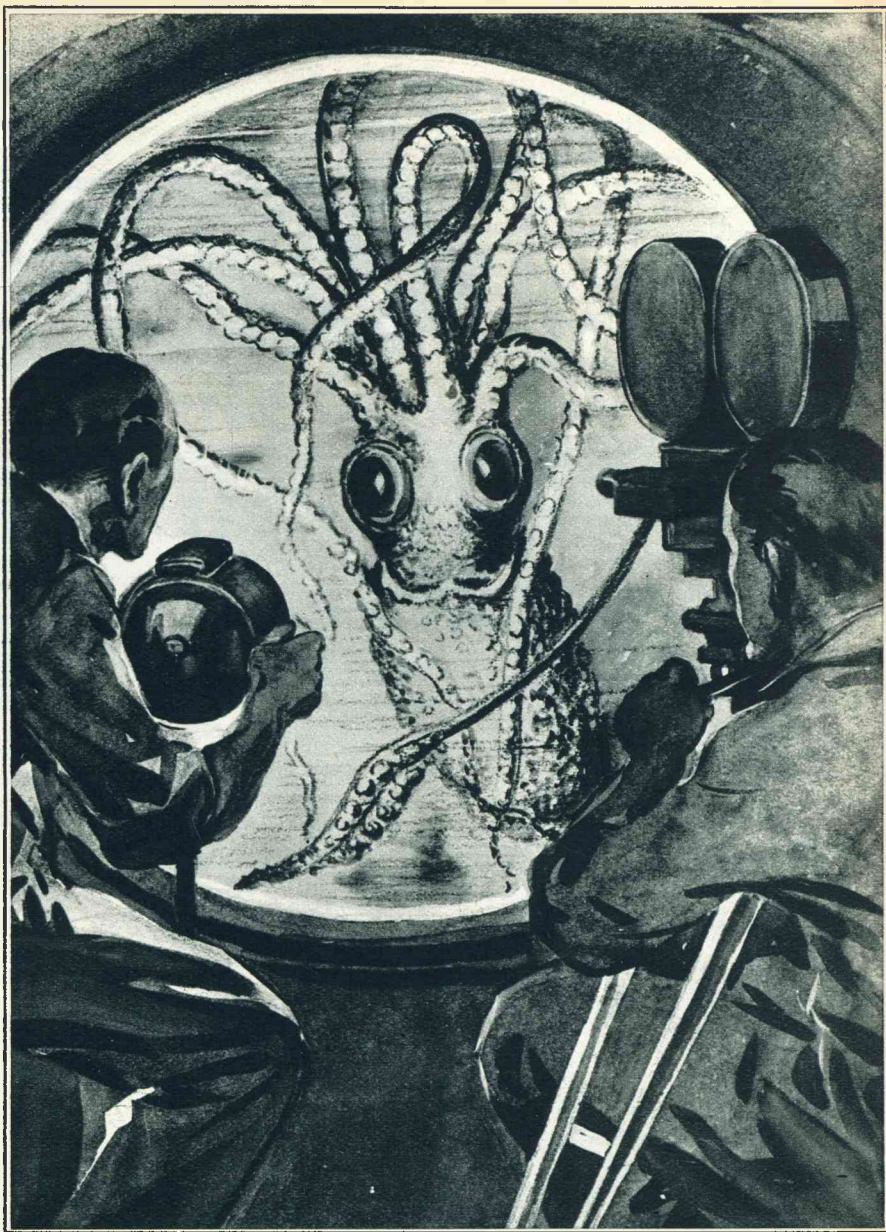
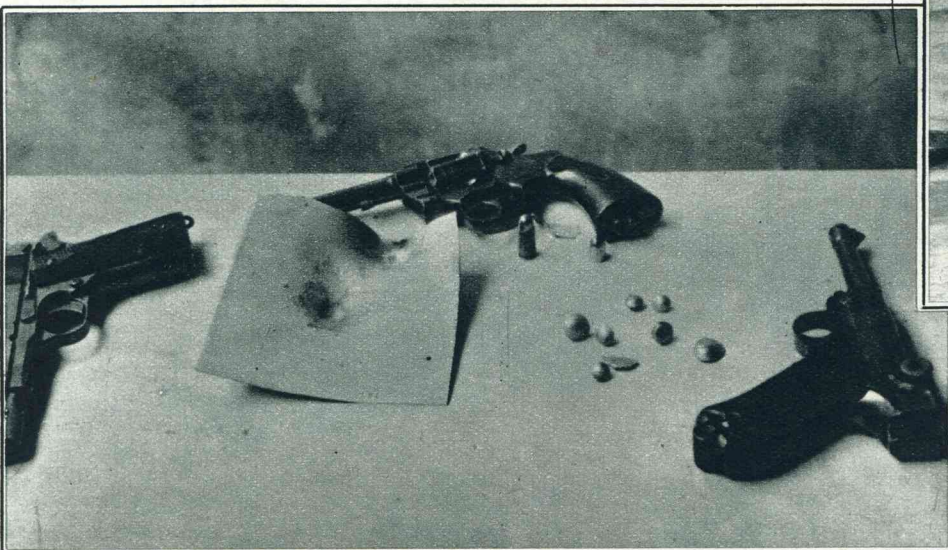
DE EDELACHTBARE HEER C. A. VAN WOELDEREN,
BURGEMEESTER VAN VLISSINGEN, IN ZIJN WERKKAMER

Openluchtschool bij de puinhoopen; een foto van de laatste vreeselijke aardbeving, die Japan teisterde. — In Tennoji heeft men niet gewacht, tot de school herbouwd is; het onderwijs wordt voortgezet naast de ruïnes.

gel in het hoofd werd getroffen. De kogel kon niet verwijderd worden, maar ondanks deze gewoonlijk dodelijke wond is het kind niet ziek en speelt den geheelen dag.

Griezeligheden, welke diepzeeeonderzoekers ontmoeten. — Voor het dikke venster van den ijzeren bol verschijnen ongere zeemonsters, wier gevaarlijkheid echter misschien minder groot is dan hun verbazing over de ongewone verschijning op den zeebodem.

Buiten de Grenzen

Een raadsel voor de geneesheeren van het hospitaal in Toledo (Ver. Staten) is de vijfjarige Barbara La Mont, die tijdens het spelen op straat op geheimzinnige wijze door een kogel

Een waarschuwing, die wel succes zal hebben: „Levende leeuw, blijf uit de buurt”. Geen straatjongen zal het wagen, om achter op dezen auto van een circus 'n gratis ritje te maken.

De moord op koning Alexander en minister Barthou te Marseille heeft een Fransch politiebeambte tot de samenstelling van een nieuwe pantserstof gebracht, half metaal en half rubber. Zooals men ziet werd deze stof door kogels van verschillend kaliber niet doorboord, alleen ingedeukt.

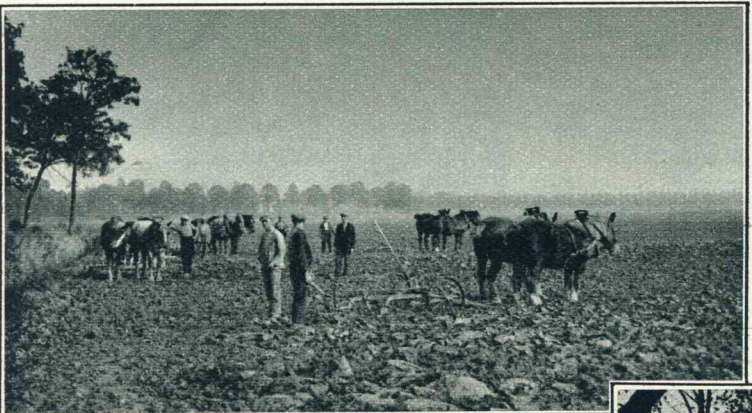

Als de najaarsstormen de Zeeuwsche kust beuken...

Najaar in 't Zeeuwsche land

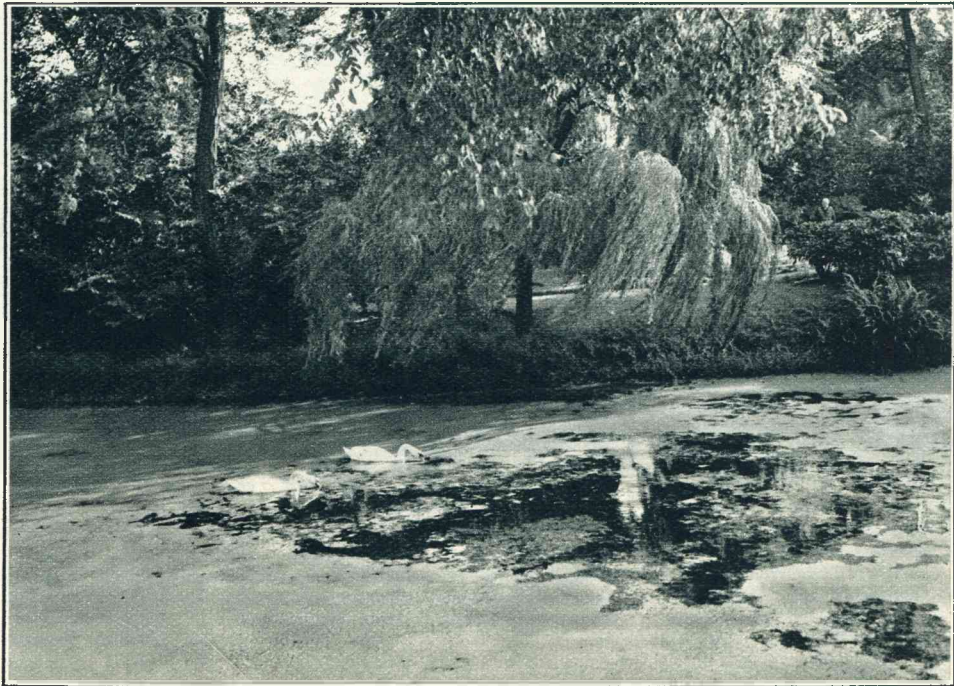
...en de bladeren vallen. (Vlissingen)

Najaarsarbeid in den polder onder Hoofdplaat.

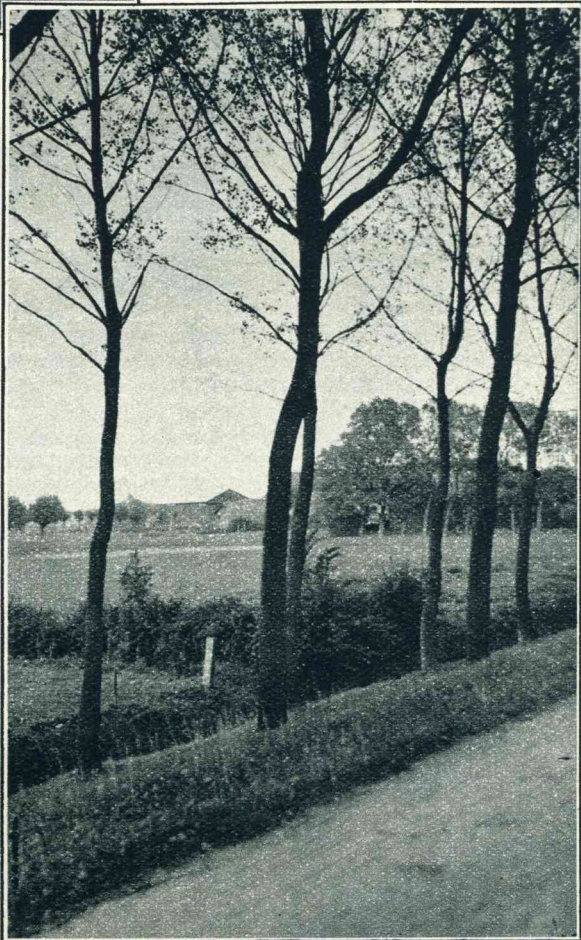

Een mildere najaarsstemming onder Hoek.

Herfsttafereel langs de Zierikzeesche grachten.

Een verkijpend zomertafereel op de Zeeuwsche boerderij onder Ovezande.

Najaarsrust op Noord-Beveland.

VEILIG VERKEER

Dikwijls hebben wij gewaarschuwd
voor het Zeeuwsche snelverkeer;
De practijk bleek echter zwaarder
voor de ridders, dan de leer!
Nergens is men slapper, sloffer,
met de regels van den weg;
Zal het helpen, dat ik 't ditmaal
met een daav'rend cijfer zeg?
Ruim driehonderd overtreders,
en te Vlissingen alleen,
en dit slechts in zeven dagen....
Inderdaad, waar moet dat heen?
Waarschuwend trad de politie
tegen deze lieden op;
Een vermaan slechts, niet het boekje,
niet een financieele strop....
De bedoeling valt te loven,
maar wat is het resultaat?
Denkt u, dat men daarom op den
weg zijn leven beet'ren gaat?
Zeeland is hardleersch in 't leeren,
noemt den weg privaatbezit;
Rijdt en rost naar zijn verkiezen;
Slakkengang of doodenrit!
Loopt maar links en steekt maar over
zonder teeken, naar zijn wil;
't Zwermt maar schots en scheef gelijk een
horde uit een duiventil.
Vóór een serie ongelukken
onderdak vindt in de krant;
Voor men roekloos rijdt in stukken
den goeden naam van 't Zeeuwsche land,
Dient met strengheid ingegrepen;
Straf de overtreders raak!
En helpt allen, weggebruikers,
mede aan de goede zaak!

James Garfield, in 1831 geboren, van eenvoudige afkomst, werd in den Amerikaanschen burgeroorlog tot generaal bevorderd, werd senator en later (1881) president van de Vereenigde Staten. Weinige dagen na zijn ambtsaanvaarding werd hij op 't station te Baltimore vermoord door iemand, wien hij eens geen betrekking had kunnen of willen bezorgen.

Tsaar Alexander II van Rusland (1818—1882) werd na een roemvolle regeering vermoord. Hij schafte de slavernij af, bevorderde het onderwijs en ijverde voor den vrede. Zijn tegenstanders waren zoowel anti-reformisten als anarchisten. Een bom doodde den heerscher, toen hij van een parade te Petersburg terugkeerde.

Sadi Carnot, president van Frankrijk, werd door een Italiaanschen anarchist Carcerio vermoord, toen hij een tentoonstelling te Lyon wilde openen. De dader sprong op de treeplank van het rijtuig en stak den president een dolk in de borst.

Keizerin Elisabeth van Oostenrijk, die 10 September 1898 door een anarchist te Genua werd vermoord.

De plotselinge dood van koning Alexander van Joego-Slavië roept niet alleen in de herinnering de bloedige twisten, die sinds eeuwen heerschen tusschen de Servische geslachten Kara-georgewitsj en Obrenowitsj om de macht in dit Balkanland, maar wendt onze gedachten onwillekeurig ook naar de lange reeks moorden, die sinds het einde van de vorige eeuw op regeerende vorsten of leidende staatslieden zijn gepleegd.

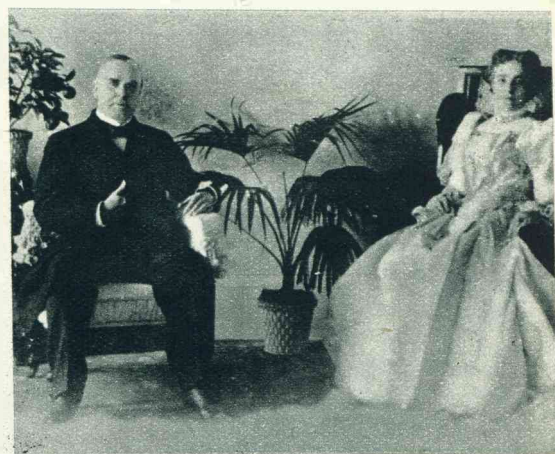
Wanneer wij het jaar 1880 als uitgangspunt

VERMOORDE

nemen, dan zien we, dat de politieke moorden in de twintig jaren voor den aanvang der nieuwe eeuw even veelvuldig voorkomen als in de eerste dertig jaren na 1900.

Van al deze misdaden had geen grooter gevolgen dan die in 1914 te Serajewo gepleegd werd op den Oostenrijkschen troonopvolger Frans Jozef. Deze aanslag immers ontketende den wereldoorlog. De motieven waarom een koningsmoord werd bedreven waren zeer uiteenlopend. Om zuiver politieke redenen werden er betrekkelijk weinig gepleegd. Zeer tragisch was b.v. de moord op keizerin Elisabeth van Oostenrijk in 1898.

De keizerin, wier huwelijksleven niet gelukkig was, leefde zeer teruggetrokken en bracht een

Mac Kinley, vertegenwoordiger van de z.g.n. „imperialistische" Amerikaansche politiek, werd in 1843 te Ohio geboren. In 1897 gekozen en in 1900 herkozen tot president der Vereenigde Staten. Datzelfde jaar viel hij door de hand van den anarchist Czolgoz.

groot deel van het jaar door met reizen. De anarchist Luccheni was, volgens zijn eigen verklaringen, naar Genua gekomen met het plan om den hertog van Orléans te doodden. Ook tegen dezen had hij geen wrok om politieke of persoonlijke redenen. Hij wilde echter in ieder geval een belangrijke persoonlijkheid vermoorden. Het toeval wilde, dat keizerin Elisabeth, op doorreis naar Korfu, te Genua aan boord zou gaan op den dag, dat de hertog van Orléans verwacht werd. Op wandeling langs de kade sprong de moordenaar plotseling achter een boom te voorschijn en stak de vorstin met een dolk. Eerst aan boord begreep de ongelukkige vrouw, dat zij ernstig gewond was. Het schip, dat reeds zee had gekozen, keerde terug en Elisabeth stierf op een hotelbed.

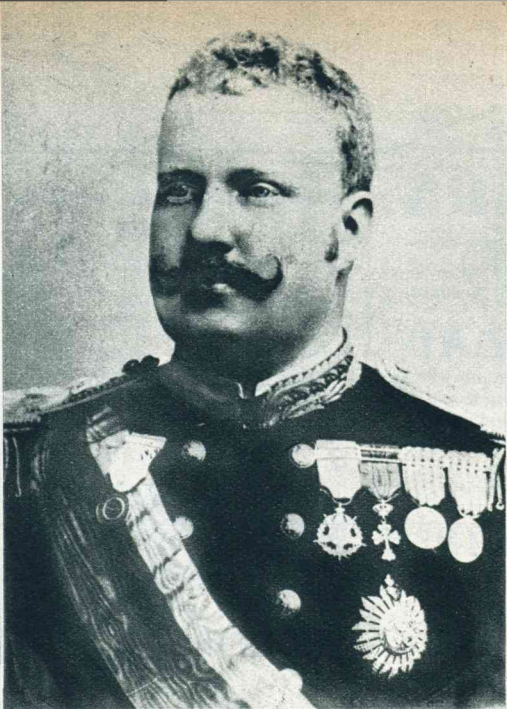
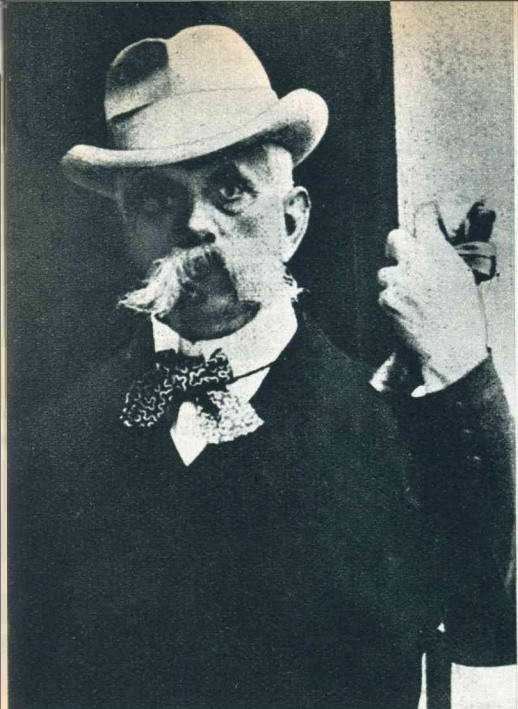
Tot de afschuwelijkste koningsmoorden behoorde het doodvonnis, dat in 1903 aan het Servische koningspaar (uit het geslacht Obrenowitsj), Alexander en Draga, werd voltrokken.

Koning Alexander was in het huwelijk getreden met de hofdame zijner moeder Draga Maschin. Haar verheffing tot koningin had reeds op veel tegenstand gestuit; toen zij ook nog de politiek van haar man wilde gaan beïnvloeden, maakte een samenzwering van officieren een einde aan hun beider leven. Na een wilde jacht door het paleis werd het koningspaar eindelijk in een kast gevonden, er uit gehaald, en vervolgens op beestachtige wijze afgeslacht. Hun verminkte lijken wierp men uit het venster. Van den dood van Alexander maakte Peter Kara-georgewitsj (de vader van den pas vermoorden Alexander) gebruik om den Servischen troon te beklimmen.

Koningin Draga van Servië, tegelijk met haar man ter dood gebracht.

Alexander Obrenowitsj, koning van Servië, vermoord door officieren in 1903.

Koning Umberto van Italië (1844—1900) was een koning-soldaat. Tengevolge van de ongelukkige koloniale politiek zijner ministers kwamen er meermalen opstanden voor en twee keer ontsnapte de koning, te Rome en te Napels, aan een aanslag. Het noodlot achterhaalde hem te Monza, waar hij door de kogels van den anarchist Bresci werd getroffen.

Carlos I, koning van Portugal, werd in 1908 tegelijk met zijn zoon Louis-Philippe vermoord. De koning, die een zeer goed kunstschilder was, bleef een vijand van de democratie, welke hij meermalen bloedig onderdrukte. Tijdens een rijtoer door Lissabon werden koning en kroonprins dood geschoten. Zijn opvolger, de tweede zoon Manuel, overleed eenige jaren geleden in ballingschap.

George I, koning van Griekenland, was een Deense prins, werd in 1863 door de mogendheden tot koning verheven. In 1913 werd hij na den oorlog tegen de Turken vermoord. Hij wordt gevierd als een nationale martelaar.

De Roemeense minister-president Duca werd in Januari van dit jaar vermoord door een lid van de nationalistische „IJzeren Garde“.

STAATSHOOFDEN

28 Juni 1914 werden in Serajewo, de hoofdstad van Bosnië, de Oostenrijksche troonopvolger Frans Ferdinand en zijn gemalin Sophie vermoord door den nationalist Gabriel Princip. Enkele oogenblikken voor den moord: het aartshertogelijk paar stapt in den auto.

Bondskanselier Engelbert Dollfuss (knielend) werd in Juli van dit jaar op zijn departement vermoord tijdens een putschpoging door nationaal-socialisten.

Op koning Alexander is tijdens den oorlog een aanslag gepleegd door zekeren Dimitrijew, die talrijke moordpogingen op vorstelijke personen ondernam of organiseerde. Hij werd gefusilleerd. Als voorbeeld van een niet politieken moord kan nog genoemd worden die op den president van Frankrijk, Doumer. Tijdens een bezoek aan een boekententoonstelling werd hij neergeschoten door een krankzinnigen Rus, die niet over zijn geestvermogens beschikte, doch desondanks stierf op het schavot. Deze enkele herinneringen, uitgebreid met de portrettenserie hierbij afgedrukt, bewijzen wel hoe weinig reden een mensch heeft om de grooten der aarde te benijden, en hoe gevaarlijk het is, om, tenzij in een rustig polderland, in de politiek te gaan!

Tsaar Nicolaas II en zijn gezin werden in 1917 te Jekaterinenburg door de communisten neergeschoten.

De president van de Fransche Republiek Doumer werd in Mei 1932 te Parijs door een krankzinnige, Gorguloff, doodgeschoten. Na den aanslag werd de president naar het naastbijzijnde hospitaal vervoerd, waar hij overleed.

Tarsovoorbeelden
0.25 gld. per stuk

KNUTSELAARS

Geschaafd eikenhout, beuken, mahonie, noten, satijnnoten, oregon-pine-hout enz.; elzen triplex, berken, noten, mahonie, occumé, coromandel, oregon-pine triplex enz., lever ik u zuiver op maat of pasklaar. VRAAGT PRIJS.

GROOTE VOORRAAD

Meubellijsten en portretlijsten, in eiken, beuken, goud, zilver enz., worden GRATIS op maat verstek gezaagd; even lijmen en uw lijst is gereed. Tevens voorradig Cellotex, tafelpooten, beeldhouwwerkjes, ijzer- en koperwaren, inlegwerkjes, inlegbiezen, fineeren, houten kralen in zwart, bruin, goud, rood en groene kleur, „Ceta Bever” en „Unico” prachtbeitsen, oranje en gezuiverde politoeren en spiritusvernissen enz.

GROOTE SORTERING

Figuurzaagtekeningen en gereedschap, houtsnij- en tarso-voorbeelden en gereedschap, tarso-beitsen 19 kleuren enz. enz.

Alle goederen worden ZONDER prijsverhoging thuisbezorgd.

FIJNHOUTHANDEL

HUISVLIJT

J. C. CH. GLEIJM

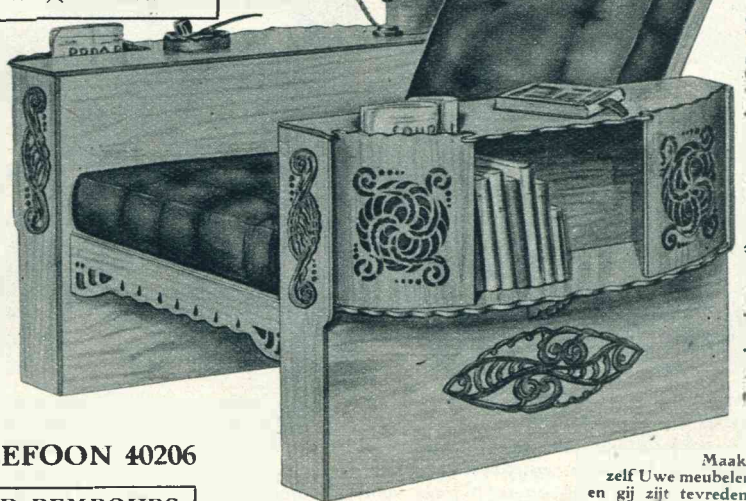
ZAAGMOLENSTRAAT 179-177a • TELEFOON 40206

GOEDEREN VOOR BINNEN- EN BUITENLAND REMBOURS

Geschuurd Elzen Triplex

3 m.M. dik per geheele plaat	0.45 gld.
4 " " " " " "	0.60 " "
5 " " " " " "	0.75 " "
6 " " " " " "	0.90 " "
8 " " " " " "	1.20 " "

Afmeting der plaat
130 x 102 centim.

328 A - 329 A - 330 A

3 teekeningen figuurzaagwerk 1.35 gld.

Maakt
zelf Uwe meubelen
en gij zijt tevreden.

IBIS SHAG

Een zeer lichte melange
voor pijp en sigaretten
De smaak van een Ameri-
kaanse sigaret

A: „Ook aan de pijp?”
B: „Nou, ... en of”
A: „Sinds wanneer?”
B: „Sinds (Ibis Shag)”
A: „Dobbelmann”
B: „Lekker, man”

IBIS SHAG waait niet uit de pijp

Mits licht gestopt is IBIS SHAG zelfs lichter dan
gewone baaitabak

Met een pijp IBIS SHAG doet U veel en veel langer
dan met een pijp gewone Hollandse rooktabak.
Daarom is IBIS SHAG zo voordelig.

DOBBELMANN

lekker... man!

10¢
per pakje

Geen gevlechte of gerimpelde
huid door gebruik van
CREME MOUSON

In de
diepe inwerking
ligt de waarde!

Tracteer ze
thuis op Droste!

Spaart plaatjes voor
het album „Java 1”.

U brengt er de vreugde
mee in huis! Droste Ver-
pleegster Cacao - nim-
mer afwijkend in kwali-
teit - is altijd welkom!

Ook verkrijgbaar in zak-
ken van 1 kg. met origi-
neele fabriekssluiting
(let daar vooral op!).

Droste
ALTJD WELKOM!

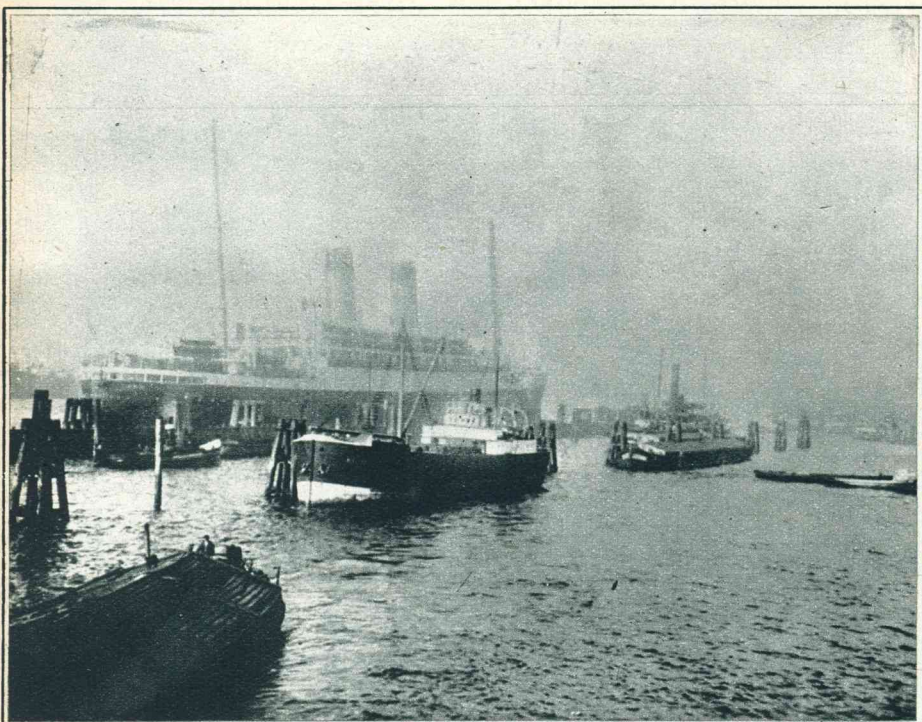
KOPERDIEPDRUK

HET PROCEDURE
VOOR
MASSA-OPLAGEN

N. V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD

H A A R L E M

TEL. 13866

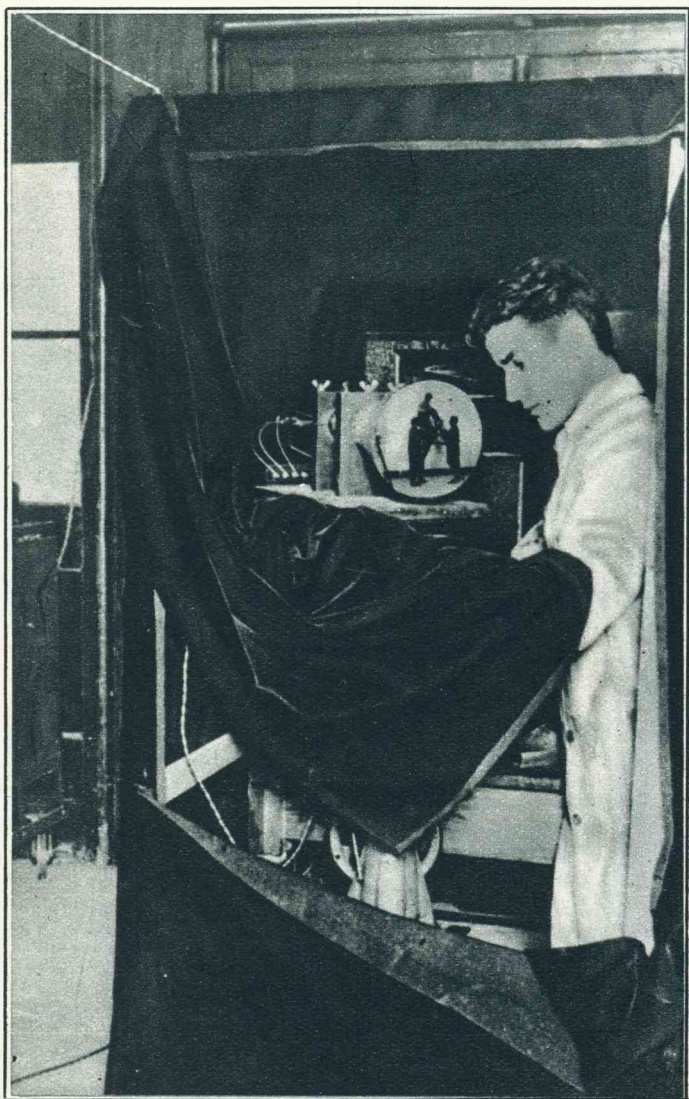
De wazige foto werd tijdens lichte mist genomen met een gewone camera, de andere met een mist-camera. Men ziet duidelijk het verschil; op de tweede foto onderscheidt men bijv. den achtergrond, die op de eerste geheel onzichtbaar is.

TEGEN DEN MIST

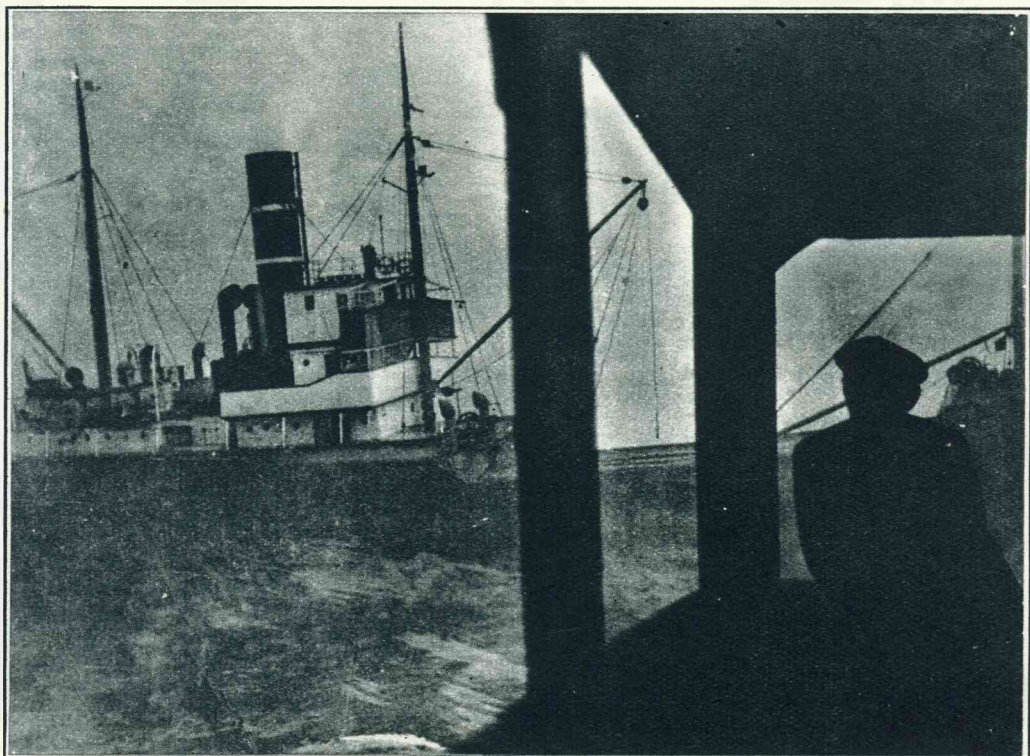
De bekende beschermingsmiddelen op schepen tegen den mist, zooals sirenen, misthorens en onderwater-alarmapparaten, die een naderend schip aankondigen, geven geen voldoende waarborg in dezen tijd van snelheid. De waarschuwing wordt wel gegeven, doch als er gevaar nadert, een ijsberg of een ander schip, is er dikwijls geen tijd om een aanvaring te voorkomen. De infra-roode fotografische platen hebben hier uitkomst gebracht; wat de officieren op de brug niet zien in den dichten mist, wordt gefotografeerd op deze platen. Er zou echter nog geen praktisch resultaat zijn, als men niet onmiddellijk de foto kon bekijken. Ook deze moeilijkheid is opgeheven, want men heeft het nu zoo ver gebracht, dat men in het toestel om de vijftig seconden een negatief kan bestudeeren, ontwikkeld en wel. Iedere minuut kan men dus twee keer zien, wat het ingenieuze fototoestel in den ondoordringbaren mist heeft opgenomen; het schip kan met de gewone snelheid doorvaren, en als er zich een hinderpaal voordoet, heeft men allen tijd maatregelen te nemen en een ramp te voorkomen.

De mist-camera, die twee keer per minuut den weg vóór het schip in beeld brengt, zoodat men weet wat er op het water gebeurt, zonder dat men wegens den mist iets kan zien.

Een voorbeeld van een na vijftig seconden ontwikkeld negatief, zooals men het in de mist-camera ziet — een interieuroopname in een kunstmatig nevelig gemaakt vertrek.

Het negatief van de mist-camera toonde, dat een ander schip den vaarweg kruiste; daardoor had men voldoende tijd en afstand om te stoppen, terwijl anders een ramp onvermijdelijk was geweest

VLISSINGEN

DE HAVENSTAD AAN DEN SCHELDEMOND

**Een onderhoud
met burgemeester
C. A. v. Woelderer**

van een quasi-gewichtig interview. En hoe zou het ook anders? Wie Vlissingens eersten burger een beetje van nabij kent, weet, dat men hem niet hoeft uit te hooren, om uit zijn mond wat over Zeelands eerste havenstad aan de weet te komen. Burgemeester van Woelderer is boordevol van zijn gemeente; zijn hart loopt er van over. Uithooren? Ge fluistert een woord, een magischen naam: „Vlissingen”. En dan doet ge er verder het luisteren toe....

Er trokken leiblauwe October-buien over Wielingen en Oostgat, toen de burgemeester ons in zijn werkkamer ontving. Niet op 't stadhuis, maar in zijn mooie villa aan 't einde van den boulevard. Wind- en regenvlagen striemden land en zee. En dan weer baande een late namiddagzon zich een weg door de woeste wolken en verdrong haar roode stralen koelbloedig in de jachtende, schuimende Schelde. Naar het Noorden het altijd schoone tafereel, dat Walcheren heet; nu in zijn bronsgroen herfstpak en met zijn ruigen kraag van bruin-gele duinen. Wat een uitzicht! En dat

Eigenlijk is het woord onderhoud veel te weidsch en te deftig. Het was meer 'n genoeglijk gesprek, 'n praatje, zonder het verhoorachtige

voor een werkkamer....

„Ja,” zegt de heer van Woelderer, „'t is eigenlijk veel te verleidelijk en te afleidend. Maar ik heb mijn schrijftafel zoo geplaatst, dat ik van mijn stoel af al dat moois niet kan zien.” Verstandige maatregel. Het zou anders vrijwel ondoenlijk zijn, zich hier op zijn werk te concentreren.

Tijdens ons gesprek viel de avond en gloeiden al de lichten aan van vuurtorens en bakens. En van voorbijgaande schepen. Even boeiend als het tafereel voor de schemering.... Gebenedijd oord....

Ach ja — en nu die andere werkelijkheid. Vlissingen in den druk. Het beeld, dat burgemeester van Woelderer ons van zijn gemeente schilderde, was natuur-

De prachtige voorgevel van het Vlissingse raadhuis.

De Boulevard Evertsen op een mooien herfst-dag. Rechts het badstrand van het zeebad Vlissingen, dat dit jaar een record-aantal baders boekte. — Tusschen het 3de en 4de paalhoofd wordt de Vlissingse wandelpier gebouwd, zoodat het aspect op de Boulevards aanzienlijk zal veranderen.

Overzicht van de nieuwe buitenhaven van Vlissingen, waarvan de totstandkoming op de eerste plaats is te danken aan het initiatief van burgemeester van Woelderer. De foto werd genomen van het bunkerstation.

lijk niet veelszins opwekkend. Crisis, malaise.... de maatschappij „De Schelde” met haar werkloosheid; de maatschappij „Zeeland” en de val van het pond sterling, nu op den kop af drie jaar geleden. Maar — desondanks: geen pessimisme en de handen in den schoot. Vlissingen geeft niet zoo gauw den moed verloren. En al zou Vlissingen 't willen — zijn burgervader zou er wel een stokje voor weten te steken. Dit is wel de eerste indruk, dien men van den heer van Woelderer krijgt: een onversaagd en taai man, die vechten en vasthouden kan. Heelemaal geen bureau-craat, maar een practicus, die de dingen ziet zooals ze zijn en naar de opgedane bevindingen weet te handelen. Men is geneigd Vlissingen te feliciteeren met zoo'n eersten vroeden vader in dezen tijd....

„Het zou een ramp worden, als de maatschappij „De Schelde” bij gebrek aan orders haar deuren binnenkort zou moeten sluiten,” aldus de burgemeester. „Het aantal werklozen, dat al weer aanzienlijk boven de 900 is gestegen, zou een catastrophale afmeting aannemen. En dan.... werd de gemeente noodlijdend.” Men weet zoo ongeveer, wat dit beteekent. Als Den Haag bijspringt, wil Den Haag — en dat is ten slotte al weer begrijpelijk — ook 't een en ander in de melk te brokkelen hebben in de gemeentelijke huishouding. Weg dan de laatste rest der zelfstandigheid. Maar — gelukkig, het is nog niet zoover. Al zit men in onze havenstad met de belastingkruin tegen het plafond, de begroting 1935 zal vermoedelijk sluitend te krij-gen zijn, zonder dat bijzondere voorzieningen getroffen hoeven te worden. Of dit slechts uitstel van executie zal beteekenen, hangt, als reeds gezegd, van de vraag af, of „De Schelde” weer orders zal kunnen bemachtigen. „Och,” zei de burgemeester, „als er maar één flink schip, een kruiser of zoo, op stapel kon worden gezet. Dan waren we uit den brand. Daar zou twee jaar volop werk in zitten....”

Als.... Maar men kan tenslotte niet weten. Het valt in dit leven, zelfs in sombere tijden, nog wel eens mee. Ziet de maatschappij „Zeeland” dan ondanks al de crisis haar passagiersvervoer niet stijgen? Tja, het goederenvervoer is kapot gemaakt, goeddeels. Door honderd en een handels-

belemmeringen en den val van 't Engelsche pond. Maar gelukkig staat daar nu die stijging van het passagiersvervoer tegenover. Zalf op de wonde. Wie weet, of er voor die andere en grootere wonde, die „De Schelde” heet, binnenkort ook geen zalfje gevonden zal worden.

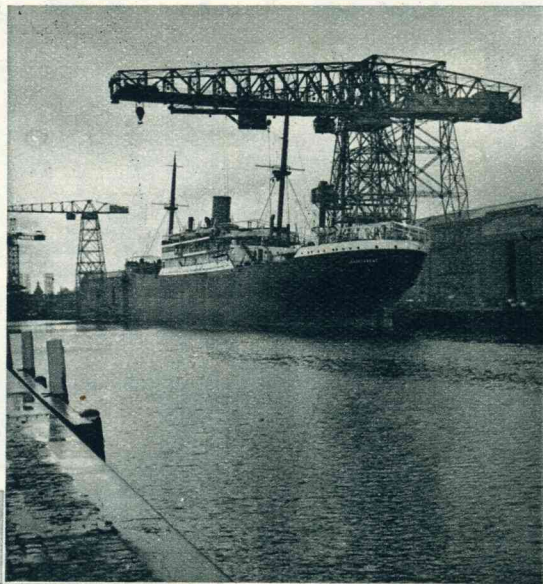
Dat men in Vlissingen de belastingschroef tot het uiterste heeft moeten aandraaien, is geen wonder. Tegenover de duizelingwekkend snelle stijging van de uitgaven in de jaren die achter ons liggen, had men geen enkel ander middel bij de hand. Er zijn geen bedrijven, die winsten afwerpen en ook uit anderen hoofde heeft de gemeente geen inkomsten. De belastingbron is bijna de eenige. En die heeft dan nog weer tegen, dat er zoo weinig groot kapitaal te vinden is, dat haar eens flink zou kunnen laten spuiten. De burgerij moet vrijwel alles opbrengen. Intusschen, tot dusver heeft men de eindjes toch aan mekaar weten te knopen: zuinigheid met vlijt. . . . Wij hopen voor Vlissingen en zijn burgemeester, dat het zoo moge blijven, dat het schrikbeeld der noodlijdendheid binnenkort geheel moge vervagen.

Om nog even op „De Schelde” terug te komen: in verband met de huidige moeilijkheden wees de heer van Woelderen ons er op, hoeveel risico er eigenlijk in 't algemeen aan zoo'n groot bedrijf voor een gemeente van middelmatige grootte vastzit. Voordat de wereld in den put zat, waren er bij de maatschappij ongeveer 2600 man in dienst. Dat wil dus zeggen: meer dan een tiende van de totale Vlissingsche bevolking. Weliswaar kwam (en komt) een deel van het personeel uit de omliggende gemeenten (Souburg, Middelburg, Ritthem enz.), doch dat neemt den griezeligen omvang van het cijfer niet weg. Men denke zich eens goed in, wat dat wil zeggen: een tiende der bevolking in één bedrijf werkzaam; en dan deze tijden. Inderdaad, het risico is niet gering, zij het dan, dat daartegenover niet uit het oog verloren mag worden, dat de zaak voor zoo'n gemeente van immens belang is, als het een beetje goed wil gaan.

Burgemeester van Woelderen heeft ons natuurlijk ook gesproken — en terdege — van de nieuwe haven. Deze ligt hem van alles nog het naast aan het hart. En geen wonder. Men krijgt een zaak eerst werkelijk lief, als men er voor moet vechten, lang en vinnig. De burgemeester en met hem velen, die

Foto van den Vlissingschen gemeenteraad, welks besluiten onder de leiding van burgemeester van Woelderen 't beste doen verhopan voor Vlissingen, al zijn de tijden donker.

Een kijkje op de scheepswerf van de Koninklijke Maatschappij „De Schelde”, waar momenteel de Nieuwkerk ligging heeft gekozen ter vergroting van het voorschip. Van 't bestaan van de Schelde hangt grootendeels 't bestaan van Vlissingen af.

verder zien dan hun neuzen lang zijn, gelooven in die nieuwe haven. En elke Vlissinger behoorde er in te gelooven. Al was het alleen maar, omdat 't geloof zulk 'n schoone zaak is, die bergen kan verzetten. En hoevele motieven zijn er niet, welke 't vertrouwen op een goede toekomst voor de haven kunnen schragen! De uitermate gunstige ligging van Vlissingen aan den Scheldemond vooraan.

Hand over hand neemt het bunkerstation reeds in betekenis toe. Grote passagiersschepen komen er, om passagiers in te nemen. Men ziet, hoe de

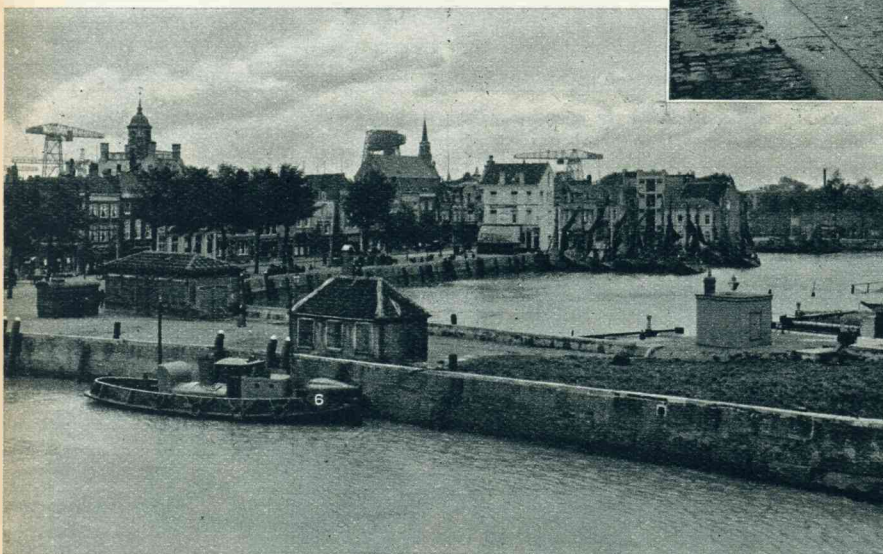
bedrijvigheid allengs groeit en perspectieven opent, zelfs tegen de ongunst der tijden in. Er is veel van de haven te vertellen, veel meer dan in het bestek van dit artikel mogelijk moet heeten. Wij komen er in vervolg van tijd in bijzonderheden op terug.

Vlissingen als industrie-stad en Vlissingen als havenstad. Er is nog een ander aspect: Vlissingen als badplaats.

En nu verdwijnt de somberheid geheel en al. Het Vlissingsche badbedrijf bloeit: het mag gerust gezegd worden. Sinds eenige jaren valt een geleidelijke, gezonde ontwikkeling waar te nemen. Een enkel recent cijfer ter illustratie: dit jaar zijn er in totaal ruim 72.000 baden genomen; in 1933 waren het er 62.000. Een stijging, die klinkt als een klok, dunkt ons. Burgemeester van Woelderen koestert in de verdere ontwikkeling van het badbedrijf — en zeker niet ten onrechte — veel fiducia. Vlissingen toch heeft op de badplaatsen aan de Hollandsche Noordzee-kust, op de keper beschouwd, heel wat voor. Daar is zijn „Zuiderstrand”, waar men 't lang zoo gauw niet met de nukkigheid van ons klimaat te kwaad krijgt als op die plaatsen, die open en bloot liggen voor de winden uit den guren hoek. Daar is verder: de drukke scheepvaart. Op een paar honderd meters van het strand ligt de vaargeul. Dagelijks passeeren er tientallen schepen van groot tot klein. Voor den badgast is dit een boeiend, een altijd boeiend tafereel, dat hij elders tevergeefs zal zoeken. Als hij 't eenmaal kent, zal hij 't steeds weer willen zien.

Hoe goed lijkt, in dit verband bekeken, het plan, om een wandelpier te gaan bouwen. Pl.m. 150 M. lang zal deze worden, met een ruime rotonde op de uiterste punt. Het zal er heel genoeglijk zitten zijn, als op enkele tientallen meters groote oceanstoomers op weg naar Antwerpen passeeren. . . .

Burgemeester van Woelderen wil Vlissingen ook overigens zoo aantrekkelijk mogelijk maken voor de badgasten. Een beetje bosch zal daartoe o.m. dienstig zijn. Welnu, Vlissingen is bezig zijn bosch te krijgen. In de omgeving van 't „Nollepunt”, waar zich eertijds een woestenis uitstreckte, groeit thans de nieuwe aanplanting — als kool. In 't midden een liefelijke vijver. Op zichzelf is dit eenigszins een klein wonder. Zoo vlak aan zee een goed gedijend loofbosch — het komt niet alle dagen voor. Menschen van de Heide-Maatschappij en van 't Staatsboschbeheer, die uit ervaring weten, hoeveel voeten een goede bebossching meestentijds in de aarde heeft, hebben het tafereel met verbazing gadeslagen. Van zijn werkkamer uit wees de burgemeester ons met gerechvaardigden trots op het fraaie resultaat van dit werkverschaffingsobject. Aan zijn geestesoog ontrolde zich blijkbaar reeds het perspectief: zomersche gasten, fleurig en kleurig, dandineerend door de lanen van populieren, wilgen en abeelen — Vlissingen ten profijte. — Prosit!

De Vlissingsche vissershaven, waarboven de kransen van Maatschappij „De Schelde” domineeren.

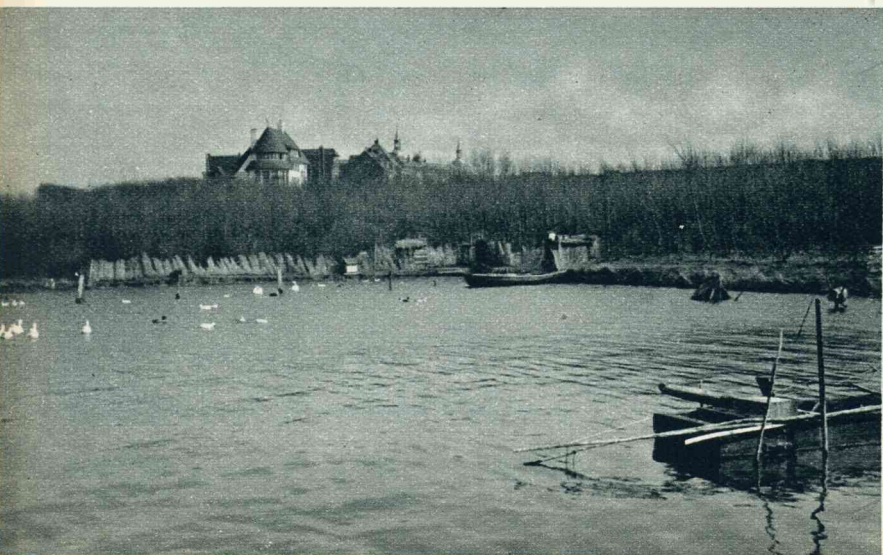
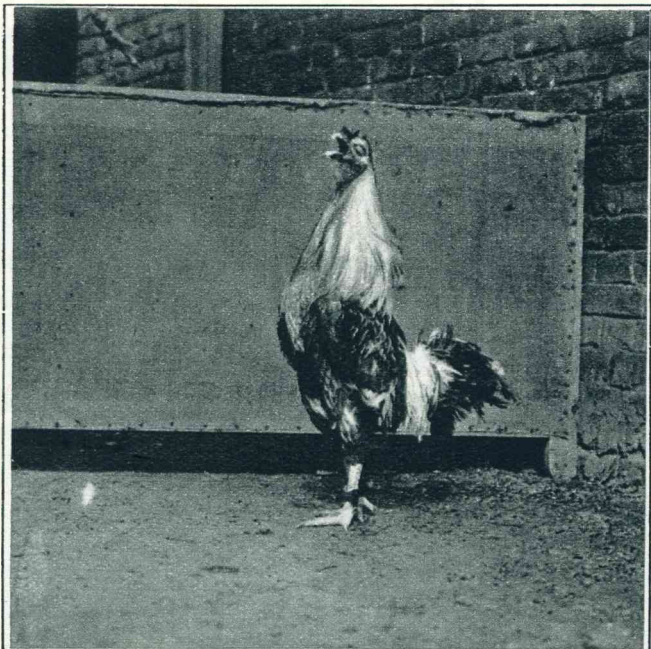
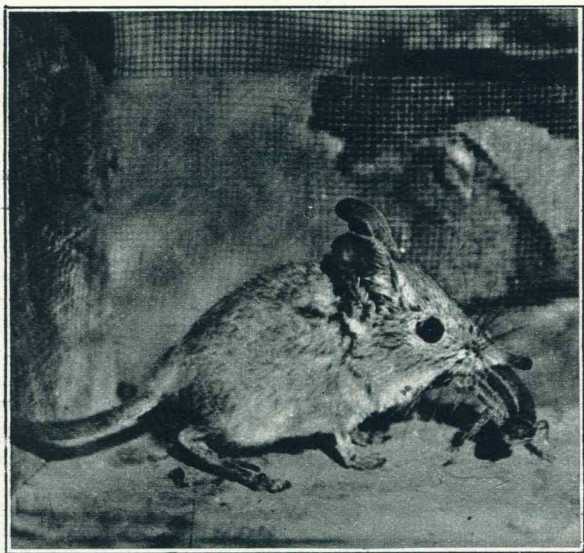

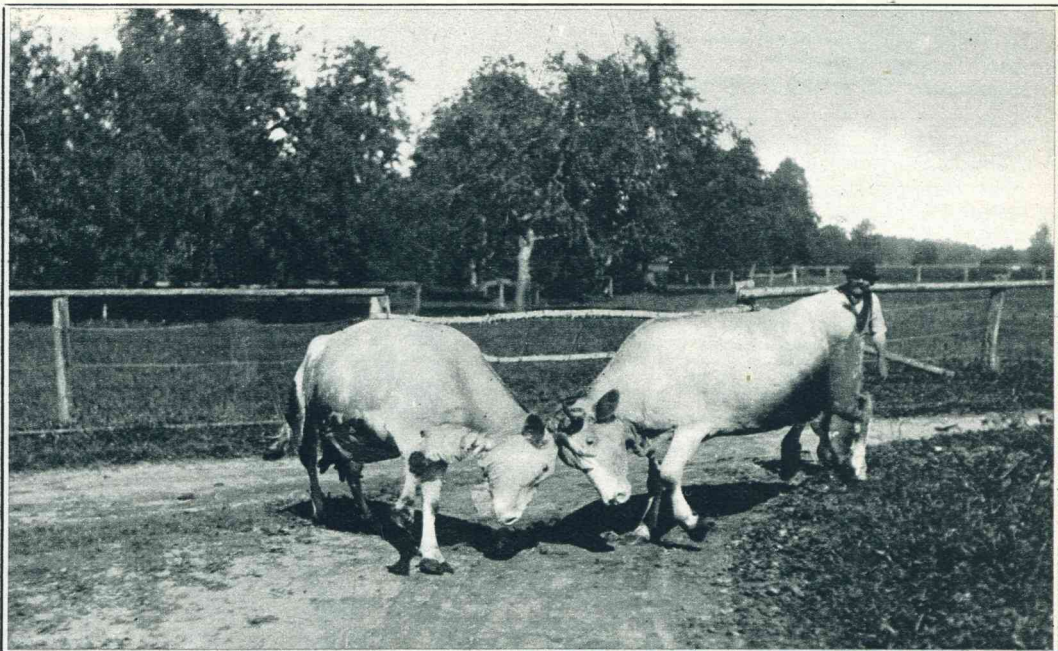
Foto van de aanplanting achter het badstrand, waardoor Vlissingen een steeds aantrekkelijker aanzien krijgt. — Op den achtergrond de villa van burgemeester van Woelderen.

De strijd tusschen dieren is bijna altijd op leven en dood. Het mag soms afloopen met een gehavende huid of diepe vleeschwonden, in de wildernis, waar gevochten moet worden om te leven, is de strijd niet geëindigd, voordat een der partijen gedood is — en datzelfde geldt meestal ook voor de dierengevechten, welke de mensch organiseert als een soort vermaak of een aanleiding tot wedden, zooals de hanengevechten, die in verschillende deelen van Europa en Azië zeer in trek zijn. De vechtende hanen zijn tijdens het woedende duel één verwarde kluwen van veren. Boven de overwinnaar, die trots koning kraait.

In den strijd tusschen een Afrikaansche snuitrat en een hagedis wordt de laatste levend verslonden.

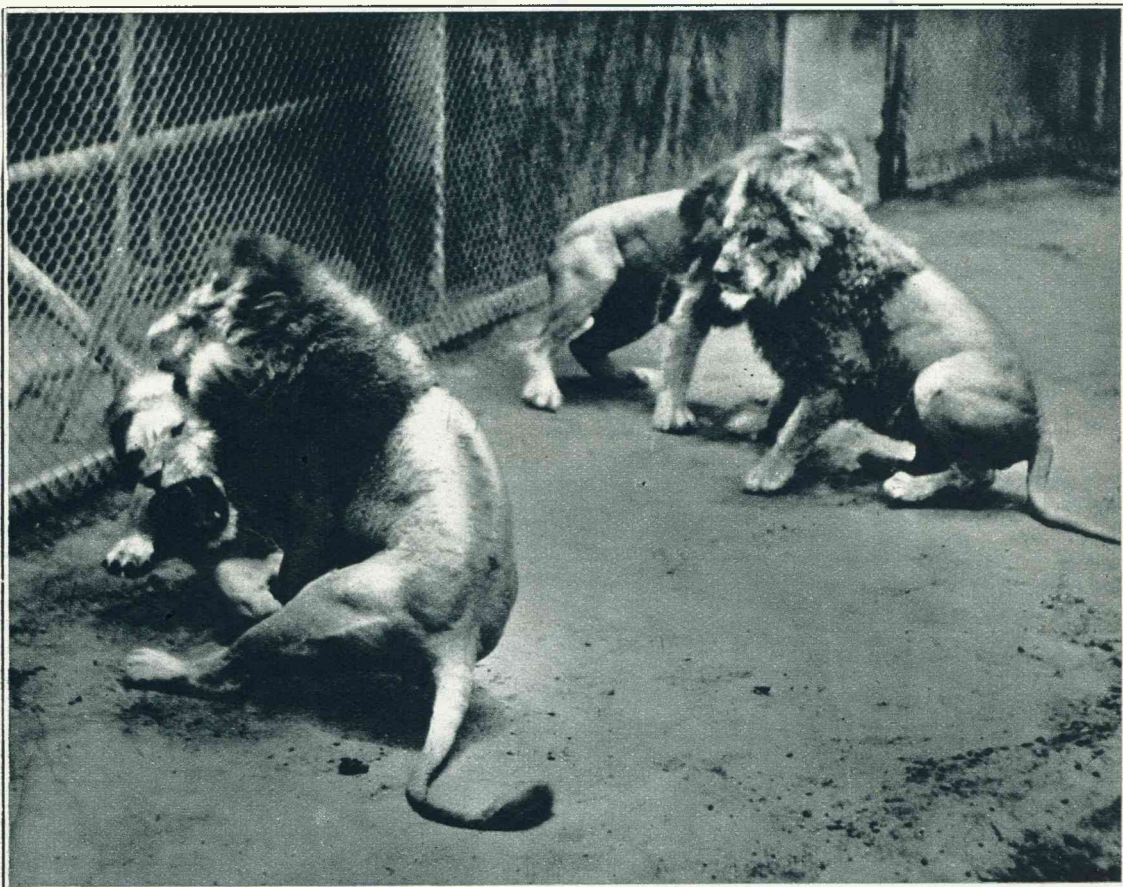

Twee stieren vechten onderweg naar den stal een meningsverschil uit.

OP LEVEN EN DOOD

Wreedheid in de dierenwereld; na een kleinen beet, die het slachtoffer weerloos maakt, wordt een veldmuis door een slang verslonden.

Vechten uit verveling in de leeuwenkooi.

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS . . . WINNEN

Verwijder die leelijke puistjes
Op een gemakkelijke wijze.

„Ik heb aan Radox veel te danken, omdat het mij bevrijd heeft van alle huid-ontsierungen, waar ieder meisje zoo 't land aan heeft. Na een behandeling met Radox zag ik tot mijn verbazing, dat er niet het minste spoor meer van gebleven was. Voortaan zal ik voor mijn gezicht altijd „Radox“ gebruiken”.
Mej. E. B.

Vlugger en eenvoudiger dan met Radox kan het niet. Een theelepel Radox in een kop heet water mengen en daarmee de leelijke plekken betten. Dan goed afdrogen met zachten handdoek en wat goede coldcrème gebruiken. In hardnekkige gevallen de behandeling herhalen. Dus geen gevaarlijk en pijnlijk uitknippen, geen roode vlekken naderhand. Indien U dan voortaan steeds wat Radox door het water mengt, wanneer U het gezicht wast, zullen de puistjes niet terugkomen. Want Radox maakt in water verschillende bestanddeelen vrij, welke de huid jong en fris en elastisch houden. Radox is heerlijk geperumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.75 per pak, omzetsbelasting inbegrepen. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp. N.V. Rowntree Handels-Maatschappij, Heerengracht 209, Amsterdam C.

U kunt het Zwanenberg niet verbeteren!

„Soep vooraf“ geeft iets feestelijks U eens aan uw kruidenier wat een en tevens iets gezelligs aan den pakje Zwanenberg's soep (genoeg maaltijd. Een smakelijke soep brengt voor 6 pers.) kost. De prijs zal U stemming om den disch, maar . . . bijzonder meevallen. Probeer ook het nieuwe, extra-kra-

goede soep is niet gemakkelijk te bereiden. Neemt U echter 'n pakje tige soepenaroma van Zwanenberg. soep van Zwanenberg, dan is het Een paar druppels in uw bord succes verzekerd, want Zwanenberg's geven een pittigen smaak aan de soepen worden bereid door de soep en wekken den eetlust op. beste koks in Nederland - en zijn Een proef bewijst de superieure bovendien zeer voordeel. Vraagt kwaliteit van Zwanenberg's aroma.

ZWANENBERG'S SOEPEN

ZWANENBERG MAAKT WAT SMAAKT!

Wollen sportkleding
wast U vlug
veilig en voordelig
in

LUX

ALLEEN ECHT IN DE BEKENDE BLAUWE VERPAKKING

Spaarnestad 't gedrukt.... Uw propaganda gelukt....

N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD

Een modern grafisch bedrijf
met afd. Koperdiepdruk

HAARLEM
Telef. 13866

VREUGD

IN 'T LEVEN

Wat het meisje zei, kon van alles beteekenen — dat meneer Faye een dronkaard was, die in een gesticht verpleegd werd, of dat hij 'n egoïst was, die geen last wenschte te hebben van zijn eigen kind, of dat hij in de „doos” zat wegens valsheid in geschrifte of zoo. Wat kwam het er op aan? Dezen zaligen middag kwam niets er op aan — alleen dit, dat hij hem doorbracht met het meisje van zijn leven, en dat het nog vele lachende uren duurde, vóór zij onder een dak hoefden te gaan.

Faye bukte zich en plukte een kaarsje van een paardenbloem uit het gras langs den weg; zij blies er op, twee-, driemaal. De warreling van fijne veertjes dreef weg op den wind.

„Hoe staat 't met den tijd?” vroeg Frank.

„Tijd?” zei Faye. „Tijd is gemaakt voor slaven!”

Verder gingen zij, gelukkiger dan koningen.

Even buiten het volgende dorp vonden zij een rond grasveld, met alle ouderwetsche toebehooren, een zwaaiend uithangbord van de „Witte Leeuw” en een ploeg cricketers, niet veel grooter dan een slaghout. Maar dit alles werd in 't niet gedrongen door den aanblik van 'n grooten rooden auto, die voor den ingang van de „Witte Leeuw” stond. Er naast stond 'n chauffeur in pronkerig rood, en tot de knieën van dien chauffeur reikte een jongen van den leeftijd, om cricket te spelen met de anderen. Hij had een rood uniformpje aan en een puntmuts op, met op 't lint: Bijou-Paleizen.

Toen Frank en Faye naderden, werden de chauffeur en de jongen één en al attentie. Zij sprongen op hen toe met een geroep van: „Stapt u maar in, meneer! Stapt u maar in, mevrouw! We vertrekken aanstonds.”

„Waarheen?”

„Naar de Bijou-Paleizen, mevrouw. Hierheen.” Het jongetje wuifde met een hand vol stroobiljetten en deed met de andere hand het portier open. „Pas getrouwde paren hierheen! Vrij vervoer en vrij toegang, om de nieuwe villaatjes te bezichtigen. Alle pas getrouwde paren worden uitgenodigd, het gemeubelde model-Paleis te bezichtigen!”

Het was toen, dat Frank, na een stroobiljet gelezen te hebben, zoo onverschillig zei: „Dan zullen we voor een pas getrouwd paartje moeten doorgaan — als je 't niet erg vindt ten minste.”

Het was toen, dat Faye, zich vroolijk naar hem voegend, hem verzekerde, dat zij 't heelemaal niet erg vond, omdat 't enkel voor dien middag was.

„Vooruit dan maar. Alles meemaken, vind je niet?”

„Absoluut,” zei Faye, plaats nemend in den opzichtigen wagen. Zij zoemden weg, tusschen de groene heggen door, twee mijlen ver, tot zij een hek zagen, waarvoor een kolossaal plakkaat met roode letters te lezen gaf: „Ingang voor 't model-Bijou-Paleis. Kiest heden uw woning!”

„Mag ik u hier afzetten, meneer?” zei de chauffeur, saluerend. „Ik moet nog een klant afhalen. U gaat dat paadje maar langs, ziet u? Rechts door de boomen ziet u de groene daken van de Paleizen.”

Frank en Faye gingen het pad op, zonder hoed, in hun gemakkelijkste kleeven. Beiden voelden zij, dat zij den weg betraden naar een droom, des te vreemder, wijl zij dergelijke droomen heimelijk al beleefd hadden. Het pad leidde naar rechts in een laan, met half voltooide huisjes bezet.

„Zeg, Frank,” zei Faye, „vind je 't niet gek, dat wij altijd samen aan 't huizen kijken raken?” Onmiddellijk daarop werd het meisje bevangen door een vlaag van ongewone verlegenheid. Ze had spijt, dat ze 't gezegd had, maar kon niet nalaten, haastig voort te gaan: „Eerst huize Kastanjepark — o nee! Dat wou je me niet laten zien.” Toen had zij weer spijt, dat zij dit gezegd had; nog sneller vervolgde zij: „En toen dien avond, dat je met Winchie en mij mee bent gegaan om kamers te zoeken, toen die

DOOR BERTA RUCK

vrouw zoo bang was voor heeren-visite.” Hier speet het haar, No. 11 dat zij dat had gezegd, en nog sneller kwam: „En nu hier al die typische huisjes voor pas...” Nu vond zij het maar beter, te zwijgen.

Frank voelde zijn plagerige stemming wijken voor een overweldigende teederheid. „Ja hè?” antwoordde hij, en toen bleef hij staan, omdat er nog zooveel meer was, dat hij zeggen wou. Hij zòu het haar ook zeggen, straks. Hij zou haar zeggen, hoe onmogelijk het leven zijn zou, als hij Faye niet op mocht heffen om haar dan weer neer te zetten in hun eigen typische huisje voor pas getrouwden. „Voorgoed, Faye,” zou hij zeggen, „niet alleen voor vanmiddag. Voorgoed!”

Dat moest hem van 't hart, vandaag nog.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK

„Aha, nog een verstandig paartje, zie ik!”

Aan het eind van die laan vol Bijou-Paleizen, aan het groene hekje van het voorbeeldig gemeubelde Bijou-Paleis, werd het jonge paar aldus begroet door een oud heertje met een kaal hoofd en een nette sik, een meneer die praten kon als Brugman.

„Goeden middag, mevrouw!” Een innemend, aanmoedigend lachje voor Faye. „Goeden middag, meneer!” Een lachje voor Frank. „Mag ik u nu eerst van harte feliciteeren?” Met het onnoozelste gezicht ter wereld lieten die twee gratis-autorijders hem begaan. „Heerlijken dag hebt u uitgezocht. Mag ik u maar eerst door den tuin leiden?”

De tuin was een plekkerig veldje grof gras, vijf stappen bij zes. Terwijl zij den ouden heer volgden, ontsnapten Frank deze zonderlinge woorden: „Lollig, om daar een echten tuin van te maken. Alles wegspitten, of afsteken. En wat tuinaarde er op. Daar rozen...”

„Ja, dat kon,” zei Faye, en plotseling zag zij hem in overhemdsmouwen, zonder boord, vroolijk transpireerend over zijn grasmachine. Zij zag zichzelf kwast buiten brengen op een blaadje. Zij mompelde: „'t Is bespottelijk. We lijken wel gek!”

„Ja, heerlijk,” zei Frank.

De stem van den gids liet niet af. „'t Is mij een groot plezier, u ons model-Paleis te laten zien, compleet ingericht van onder tot boven. Stoot uw hoofd niet tegen de lijst van de voordeur, meneer. U bent nogal aan den langen kant, hè?”

„U zult eens zien, wat 'n lieve hall, mevrouw.” Boem! „O, pardon. Een oogenblikje. Er hoeft daar natuurlijk heelemaal geen paraplu-standaard te staan. Ieder z'n zin. Mag ik u maar voorgaan?”

„Je kunt hier nergens naast elkaar loopen,” zei Frank, maar Faye sprak hem tegen: „'t Is toch nog stukken ruimer dan de meeste huizen, die ik vorige maand gezien heb.”

„Ah, mevrouw heeft zeker al lang naar een geschikte woning gezocht? Dan zult u straks wel zeggen, dat wij 't probleem hebben opgelost,” zei de makelaar, en goedmoedig keek hij naar dat paar; 'n aardig stel, maar niet veel geld, dacht hij. Aardig bruidje, met dat bedrukte katoenen japonnetje, zonder hoed op haar dikke golvende haar. Flinke jonge man in dat oude flanellen pak. Zij konden zoo aardig allebei zeggen: „O ja, heel aardig”, bij al wat hun gezegd of getoond werd.

„En hier hebben we het salon.”

„O ja, heel aardig.”

„Zooals u ziet, is het ameublement modern, maar niet overdreven.”

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Faye Mollitt, dochter van een bankier, vertrekt naar haar landhuis in een provinciestad, dat haar vader 'r geschonken heeft. Ze wil in een betrekking gaan, iets „doen”, en vertrekt zonder adres op te geven aan haar rijke vrienden Phil Goldberg, Esmé Hunt, sir Herrick, enz. Na aankomst in het stadje ontmoet zij een jongeman, die beweert in haar huis te wonen; zij vraagt hem, of hij misschien een betrekking voor haar weet. Hij ontvangt haar in 't Kastanjepark — haar eigen huis — waar hij tijdelijk met den zoon van de huisbewaarster, Hobson, woont. Zij stelt zich voor als juffrouw Faye; als zij haar vader ziet naderen, vlucht zij weg. Later spreekt zij met hem en krijgt een baantje aan de bank op de buitenlandsche afdeling, waar Sellars hoofd van is, terwijl de jongeman, dien zij reeds ontmoet heeft, Frank Norton, haar onmiddellijke chef is. Haar collega's zijn juffrouw Bligh, een katje; Winchie, 'n slonsje, en Johns, 'n sportief meisje. Zij huurt 'n kamer in Huisduin. Zij wil Winchie, die volgens haar verliefd is op Hobson, 'n beetje „menschenlijker” maken en brengt haar in de tenniscab. Op 'n Zaterdagmiddag gaat zij met Frank uit wandelen, en Winchie met Hobson.

De man begon uiteen te zetten, op welke gemakkelijke voorwaarden men zich het bezit kon verzekeren van een sprekend evenbeeld dezer fraaie suite, en van het ameublement, dat er speciaal voor ontworpen was.

„Geen kwaad idee, vind je wel, Faye?”

„Buitengewoon aardig!” antwoordde Faye. Haar oogen tintelden, toen zijn stem, warm, intiem, opgetogen, haar naam uitsprak, alsof het een streeling was. Zij wendde zich af van het raam en het uitzicht op wuivende olmen, vlugge zwaluwen en zonnige weiden. Met haar blijdsten glimlach keek zij de kamer weer in.

„Ik vind die oranje gordijnen zoo mooi. Jij niet, Frank?”

„Ik zal ze prachtig vinden, als ik 's avonds thuiskom van 't werk en ze met licht zie. Dan zie ik er jouw schaduw op, als je op me zit te wachten.”

Het leek zoo echt! Zij droomden samen. Heele stukken intimiteit waren zij elkaar met één sprong nader gekomen, hier in dit villaatje van massa-productie, nader dan zij hadden kunnen vermoeden, toen zij nog buiten waren, op den zonnigen weg, waar de auto's voortjoegen langs de heggen.

„Weet je zoo zeker, dat ik altijd thuis zal zijn, om meneer op te wachten?”

Frank keek haar in 't gezicht, om te glimlachen en te antwoorden: „Natuurlijk! Wat dacht jij dan?” maar hij vergat iets anders te doen, dan haar aan te kijken. En toen, seconden lang, vergat hij, zijn blik af te wenden. De oude heer moest twee ietwat duizelige jonge menschen tot de werkelijkheid terugroepen, door zacht te kuchen, en met een gebaar, alsof hij een feestzaal ontsloot, de deur te openen van een ander poppenhuisvertrek.

„Een echte vroolijke eetkamer, zooals u ziet.”

Beiden zagen zij in nieuwe visioenen de kleine, ovale tafel, voor twee gedeckt; en het duurde eenige oogenblikken, voor zij hoorden, wat de makelaar verder betoogde.

„Zeg, Frank, zou kaarslicht hier niet leuk staan?”

„Ja, en weet je dien kolossalen zilveren pot, dien ik op school met hardloopen gewonnen heb? Als je zoet bent, krijg je dien voor midden op tafel, in plaats van dien porseleinen.”

„Lief van je,” prees Faye. „Maar dat moeten we niet hebben.” Zij raakte een der felle kunstbloemen aan, die in een porseleinen kom midden op tafel stonden. „We nemen onze eigen rozen. Echte.”

„Precies! Onze eigen echte rozen.”

Nog echter, nog dwazer omving hen de dagdroom! Nu en dan kregen Frank en Faye, ieder voor zich, even een blik op de werkelijkheid, door scheuren in dien rozigen nevel heen. Faye voelde bij tusschenpoozen heel goed, dat zij, als jonggetrouwde vrouw, nooit in zoo'n benepen, geknepen huisje zou hoeven wonen, als er hier gebouwd werd, bij tientallen, alle precies eender. Frank daarentegen werd zich bewust, dat zoo'n woning met electrisch licht en tramgeld en levensonderhoud en verzekering en 't heele droeve rijtje behoeften van den modernen mensch voorloopig ver boven zijn middelen ging.

„Zou je goed genoeg kunnen koken voor zoo'n chique eetkamer?”

Faye keek hem aan met een blik van theatrale minachting. Zij dacht: „Ik kan wel een paar dingen klaarmaken. Ik zou 't graag leeren.”

„We zullen natuurlijk wel af en toe deftig in de club dineeren,” zei Faye zacht, plotseling overschakelend op haar anderen droom. Heerlijk, ruim restaurant in huize Kastanjepark! En het kleine buffet, glinsterend van glas en verchromde voorwerpen!

„Club? Welke club? O ja, natuurlijk. Ik begrijp je.”

Hij begreep haar natuurlijk niet. Hij wist niet, waar zij 't over had, evenmin als de makelaar vermoedde, voor welke bedriegers hij zich uitsloofde.

Toen Faye hier aan dacht, schenen haar wangen koeler te worden en ongemerkt fluisterde zij Frank toe:

„Zeg, hoor eens! 't Is natuurlijk dol grappig, maar er schoot me net iets afschuwelijks te binnen. Stel je eens voor, dat er kennissen van de bank hier kwamen, om ook te kijken!”

„Is daar kans op, denk je? Zijn er nog meer verloofden bij?”

Nog meer, dacht zij, en haar donkerblonde hoofd duizelde.

„Verloofden? Nee. Ja. Ik bedoel, dat weet ik niet. Juffrouw Bligh is best in staat...”

„En als zij nu eens kwam, of iemand anders die ons kent, zou je 't dan heel erg vinden, Faye?”

De makelaar kwam haar redden. Zij lachte.

„Ze zijn weer bezig,” dacht de oude heer. „De jeugd is dwaas, maar ik heb nog nooit een paartje zoo zien giechelen als dit. Een getrouwd man notabene, met een vrouw te onderhouden en waarschijnlijk een baantje hoog te houden, en zoo'n ongelukkige tijd, en hij doet maar net, of alles een lolletje is. En zij ook. Enfin, ze zijn maar éénmaal jong.”

En de klaterende, muzikale lach van die twee blijde, gezonde, vurige, onschuldige rakkers vulde de kamer met zoo'n sfeer van jonge opgewektheid — de ronde wangen van de bruid bloosden zoo rozig, en het blonde hoofd van den jongen echtgenoot was zoo klaarblijkelijk op hol door het geluk, haar gewonnen te hebben, dat het den ouden makelaar, die als iedereen ook jong was geweest, moeilijk viel, den volgenden regel van zijn pleidooi te vinden.

Zij werden wat kalmer, toen de voordeur achter hen dichtging. Weer stonden hun gezichten dood-onnoozel, en zonder elkaar aan te kijken, deden de kwasi-jonggetrouwden hun best, om den veelbeproefden makelaar te bedanken.

„Nu is een aanzoek misschien overbodig,” dacht Frank intusschen. „Is ons huwelijk eigenlijk al niet beklonken? Ik hoef 't haar alleen nog maar te vertellen, als we dien vervelenden ouden zeur kwijt zijn.”

Maar dat ging niet zoo makkelijk. Onvermoeid bleef de man praten en prijzen — zoo'n gerieflijke keuken, zoo modern smaakvol de verf en het behangsel, zoo prettig dicht bij de tram, zoo'n mooi uitzicht, en alles even solied...

„Als hij maar niet al die twintig jaar blijft praten, dat die huisjes kunnen duren,” mompelde Frank.

„Arme lieve kleine huisjes! Denk je, dat ze in twintig jaar afgebrokkeld

en ingezakt zijn? En dat oude huis in 't Kastanjepark is nog zoo goed als nieuw!”

Frank vertelde den makelaar, dat hij 't heel interessant vond en erg dankbaar was. Maar hij snakte er naar, het groene land weer in te gaan en haar te spreken over zijn liefde. Eindelijk kreeg hij besef van 't contract, dat aanstonds opgemaakt kon worden, en waardoor hij zich verzekeren kon, dat zoo'n huis binnen den kortst mogelijken tijd zou worden gereed gemaakt voor hem en zijn dame.

„Hebt u nog even geduld! We moeten er nog eens over denken. We...”

„Ik weet wel zeker, dat mevrouw dat niet noodig vindt. Ze heeft al een maand lang overal gezocht, zonder zooiets te vinden.”

Faye zei zenuwachtig:

„Ja maar... We moeten er toch eerst over denken. We hebben trouwens maar één huis gezien. We kunnen nog eens terugkomen, om de andere te kijken.”

„U zult zien, dat dat heusch niet noodig is, mevrouw. Ik kan u verzekeren, dat die prachthuizen in alle opzichten precies aan elkaar gelijk zijn. De firma levert alleen 't beste. Of,” ging hij voort, op den toon van een behulpzamen huisvriend, „ik weet wat anders, meneer; als u en mevrouw nu eenmaal in dit model-Paleis zin hebben, kunnen we u dat geven, met meubels en al. Ik heb toch goed begrepen, dat u nog geen meubels had? Ik geloof wel, dat ik dat allemaal voor u kan regelen.”

„Heel vriendelijk van u. Maar de moeilijkheid is...” Hij wendde zich gejaagd tot Faye. „We kunnen dien wagen niet bergen, dien je van me krijgt!”

„Maar, meneer, er komt achter ieder huis een garage!”

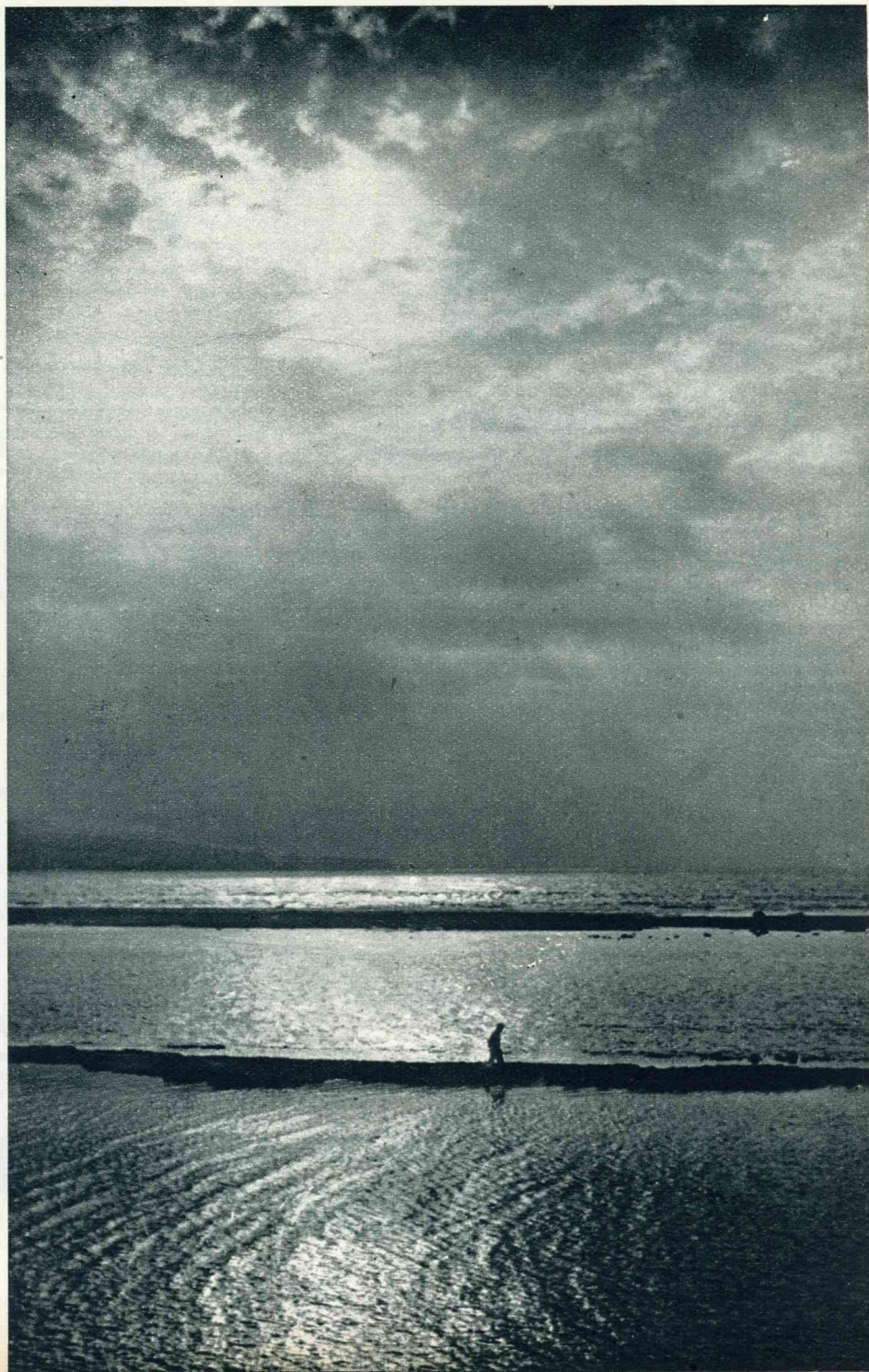
„O. Ja. Ja juist. Maar zooals ik zei, we moeten er over denken...”

„Dan zou ik u raden, niet te lang te wachten, meneer. Om u de waarheid te zeggen, hebben we nog een jong echtpaar voor dit huis. Ze vallen er erg in. Ze vonden 't prachtig. Ze moesten nog even lunchen, zeiden ze; dan kwamen ze terug, om nog even...”

„Frank,” viel Faye hem met nadruk in de rede. Haar stem klonk verschromt en vroolijk tegelijk. „Over auto's gesproken, wil je eens kijken, wat er nu 't hek inkomt? Kijk!”

Langs de laan buiten het hekje schoof, glinsterend als duizend lachers, een groote grijze limousine.

„Is dat niet de wagen van meneer Molliott?” vroeg doodernstig de eenige dochter van dien heer.

Verstopping?

Niets beter dan

Istizin TABLETTEN

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

PAARSMERK
24 per half pond
EIGEN BRANDERS
EIGEN IMPORT

Als U paarsmerk koffie van Kok gebruikt, dan hebt U voor Uw koffie weinig geld nodig. Als U paarsmerk koffie van Kok ruikt, dan weet U, wat verse koffie is. Als U paarsmerk koffie drinkt, dan geniet U van een lekker bakje. Als U vijf pond paarsmerk koffie van Kok bestelt, dan brengen wij het U franco door de gehele stad thuis.

KOFFIE VAN KOK
5 pond 2.15

VERS
LEKKER
GOEDKOOP

GOUDSCHE WAGENSTRAAT 26-28-30

Twéé flacons voor den prijs van één

Uw apotheker of drogist heeft gedurende een beperkten tijd een voorraad z.g. Reuze Pakken Kruschen Salts, welke behalve den gewonen f 1.60 flacon nog een gratis proefflacon bevatten. Ge kunt dus nu een gratis proef met Kruschen Salts nemen en ontvangt bovendien meer Kruschen Salts voor hetzelfde geld.

In het buitenland is door opkoopters met Kruschen Salts geknoeid. Men koopt daarom in geen geval Kruschen Salts in buitenlandsche verpakking, doch uitsluitend in ongeschonden Hollandsche verpakking met den naam N.V. Rowntree Handels Mij. op verpakking en etiket van den flacon gedrukt.

Alleen bij dit echte Kruschen Salts zult U baat vinden, in geval van reumatiek, hoofdpijn, ischias, zwaarlijvigheid en talloze andere kwalen.

KOOPT

GEADVERTEERDE

ARTIKELN

Een ding is zeker
Uw Haar
heeft behoefte
aan

Silvikrin

Stopt den haaruitval, doet het haar groeien en verwijdert de roos. Tegen kale plekken en kaalhoofdigheid. Maakt de hoofdhuid sterk, gezond en vitaal.

Haren groeien door Silvikrin

Zet een flesch op Uw waschtafel

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:

Centrale Adv.-afdeeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

Uit alle oorden

DES LANDS

bereiken ons de bewijzen, dat Radion een buitengewoon gemakkelijk en doelmatig wasmiddel is.

Dat Radion de bijzonder reinigende eigenschappen van zon en frisse buitenlucht in zich verenigt is dus niet slechts een bewering van ons. Lees slechts hoe Nederlandse huisvrouwen over Radion oordelen.

PARREGA, 27 Juli 1934

... Daar ik een groot gezin heb en zelf de wasch doe en het linnen met zooveel kinderen soms erg vuil is, sta ik elken keer weer verstoeld hoe helder mijn wasch met Radion is geworden. En Radion wascht zoo gemakkelijk.

Mw A. C. de V., Parrega

ENSCHDEDE, 27 Juni 1934

... mijn wollen georgette japon, waar vlekken in zaten, die ik er maar niet uit kon krijgen, als laatste redmiddel gewasschen in een koud Radion sop. De vlekken zijn geheel verdwenen en de teere kleur in 't geheel niet aangetast!

Mw B. G., Deurn. weg, Enschede

MET BON VOOR FRAAIE GESCHENKEN

Gezicht op de haven van Hansweert in het kanaal Hansweert—Wemeldinge, waarvan de plannen tot verbrediging nog op zich laten wachten.

Door Nederland. De IJssel voor Doesburg.

„Ja, ik geloof 't wel,” riep Frank uit; hij was wel verbaasd, maar vond natuurlijk niets te schrikken. „Ik heb gehoord, dat meneer Molliott gisteren terug was gekomen uit Amerika. Wist je 't nog niet?”

„Jawel, maar...”

„Waarom kijk je dan zoo benauwd? Je hoeft nu niet weg te hollen, zooals toen uit de keuken van huize Kastanjepark. We hebben net zooveel recht, om naar de Bijou-Paleizen te kijken, als hij. Eigenlijk nog meer.” Met een streelend glimlachje keek Frank in het ontstelde bloemengezichtje. „We zijn hier niet op zijn terrein, Faye. Hij zoo ongeveer op het onze.”

„Ja,” mompelde Faye mat, en zij dacht: „'t Treft wel prachtig! De eerste keer, dat ik vader zie sinds hij wegging. En dan net hier! Net nu! Hoe komt hij hier?”

De laatste vier woorden sprak zij luidop, en Frank stemde met haar in. „Ja, hoe komt hij hier? Al wil hij weer trouwen, dan zal hij toch niet in zoo'n huisje komen wonen.”

Neen, dat was niet waarschijnlijk. De zaak zat zoo, dat meneer Molliott, die graag alle kansen waarnam, er over dacht, geld te steken in een soortgelijke onderneming in een andere streek.

Den vorigen avond, na aankomst, was hij dadelijk naar Maud Messenger gegaan en in den loop van een vertrouwelijk gesprek over allerlei dingen had zij hem verteld, wat zij van een verloofde leerlinge in de stad gehoord had over die Bijou-Paleizen.

„En nu zul je weg moeten, Jack, en toch weet ik, dat je me nog een massa te zeggen hebt, en ik jou ook; dus moog je me morgen meenemen naar dat terrein, en dan kunnen we onderweg verder praten.”

„Goed. Dan kom ik je om een uur of vier halen.”

Dat had meneer Molliott ook inderdaad willen doen. Maar juist, toen hij zijn motor op gang wou brengen, om haar te gaan halen, kwam er een dringende boodschap, overgebracht door haar meisje-voor-halve-dagen: „'t Spijt mevrouw Messenger erg, maar zij kan onmogelijk met meneer Molliott gaan rijden vanmiddag.”

„Die lamme leerlingen,” dacht hij. Maar zijn geest keerde zich naar den zakelijken kant, en hij reed alleen weg.

En nu zag Faye die grijze limousine stoppen voor het hekje. Haar vader stapte uit. De makelaar ging hem gauw tegemoet, terwijl het zonlicht weerkaatst werd door zijn kale hoofd, zoodat het straalde als een booglamp. Hij groette den nieuwen bezoeker en leidde hem over het gras met onkruid. De zomersche bries droeg woorden terug.

„Precies, meneer! Ik heb 't modelhuis net laten zien aan een jonggetrouwd paartje. Precies 't soort menschen, dat we op 't oog hebben. 't Stond hun buitengewoon aan.”

Faye hoorde het aan; stond van ontzetting aan den drempel van het huisje genageld.

Geleid door den makelaar naderde haar vader. De zon scheen in zijn

oogen, toen hij de hand aan zijn pet bracht en zich met vriendelijke belangstelling keerde naar dat paartje, zoo onmiskenbaar van den stand, waarvoor die huisjes gebouwd werden: een langen jongeman, die er sportief uitzag; een knap meisje met den wind in haar gouden haar.

Hij keek het meisje in de oogen.

Was het mogelijk?

„Hallo!” riep Molliott uit. „Jij?”

Stel u een oogenblik in meneer Molliott's plaats. Uw eenige dochter heeft 't dulle plan in haar hoofd gehaald, om te gaan werken in uw eigen zaak; incognito, want u hebt bedongen, dat niemand in het heele gebouw ook maar vermoeden zou, twee maanden lang, dat zij uw dochter is. U hebt haar in geen maand gezien, en haar stem niet gehoord dan door de telefoon, als zij u vertelde, dat zij 't heerlijk naar haar zin had. U moet voor zaken het land uit, en u hebt heusch genoeg op uw schouders in zoo'n crisistijd. U bent een eerzuchtig mensch; u bent van plan, iets meer te worden dan de eigenaar van een bank in een provinciestad, al bloeit die dan ook; u bent van plan, u te laten dragen en opheffen door uw geluk, dat spreekwoordelijk genoemd mag worden. Weldra zult u uw dochter een zeer benijdenswaardige positie in de maatschappij kunnen aanbieden. De brieven van uw dochter blijven u maar melden, dat zij met haar bescheiden positie vreugde in 't leven schept als nooit te voren.

Met een hoofd vol zaken en eerzucht keert u terug. En dan ontmoet u die dochter; er wordt haar een villaatje voor pasgetrouwde jongelui getoond en zij staat blijkbaar op zeer goeden voet met een van uw eigen bedienden; de makelaar vertelt u, in zijn handen wrijvend, dat dit jonge echtpaar met hem onderhandelt, om die ideale woning dadelijk te kunnen betrekken.

Hoe zou u dat opnemen?

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

„Wat beteekent dat?” vroeg John Molliott, en met een gezicht van strenge verbazing keek hij van zijn dochter naar den employé van zijn bank.

Frank Norton werd zich plotseling gedeeltelijk — maar dan ook slechts gedeeltelijk — van de situatie bewust, en hij liet zich ontvallen:

„Meneer Molliott! U moet weten, dat dit... dat er een abuis is. We zijn niet getrouwd, meneer.”

„Niet getrouwd?”

„Wij deden maar zoo.”

„Wat bedoel je?”

Faye scheen het toe, dat er verschillende ongeloofelijke dingen tegelijk gebeurden — één daarvan was, dat het Bijou-Paleis, dat knus als een kloek tusschen het gras met onkruid had gezeten, heel even overhelde en een looping maakte als een vliegtuig met een dollen piloot in de lucht. En toen werd zij zelf, die tot den hemel was opgezweefd in een zalig doen-alsof, met een smak neergestort op de vlakke aarde.

(Wordt vervolgd)

De vreemdelingen zijn verdwenen. Schouwen is weer voor de Schouwenaars en de boeren met hun wagens behoeven niet meer uit te wijken.

Als het najaar in Zeeland komt, breekt voor den natuurliefhebber een tijd van intens genieten aan. Want het najaar in Zeeland is mooi; kleuren en tinten krijgen een bijzonder aspect door het nevelige, dat in ons waterland bijna altijd in de atmosfeer hangt. Stemming noemt men dat, en terecht, want over alles ligt een romantisch waas, dat het landschap onwerkelijk maakt.

Lang heeft de zomer zich goedgehouden, en hij heeft slechts ongaarne de wijk genomen voor de barre herfstvlagen, die het einde van de periode van licht en warmte aankondigden. Genoeg! riepen ze, en schudden aan de boomen, die beangst hun schat van wondermooi getinte blaren loslieten, die heenstoven in een verwarde vlucht.

Genoeg! riepen de regen- en hagelbuien, en ze striemden neer op de herfstige bloemenpracht in onzen tuin.

Genoeg! riep het wegstroomend water op de smalle wegen, en het maakte er rivieren en modderpoelen van.

Genoeg! riepen de kachels op de zolders, maar die bedoelden slechts, dat zij genoeg hadden van den zomer, en terugverlangden naar het vertrouwde plaatsje in de kamers met hun wintersche gezelligheid.

Het is in deze kille najaarsdagen bar koud in den Schouwschen Noordhoek, die kaal en ontredderd neerligt, opengesteld aan het grimmig spel van wind en regen, waar opzettend vanuit zee.

Het is nog geen drie weken geleden, dat men langs droge en zonnige paden wandelde, te midden van velden, zwaar van groen en goud. Nu is alles kaal en troosteloos, en de auto glibbert moeizaam door de poelen: wegen zijn het niet meer. De laatste vreemdelingen hebben verschrikt de beenen genomen, en Schouwen is weer voor de Schouwenaars: zoo heeft men het diep in het hart het liefste! De boeren met hun wagens behoeven niet meer uit te wijken of den rechterkant der smalle wegen te houden; ze zitten weer dictatoriaal op hun wagens, die den heelen weg in beslag nemen.

We laten de duinstreek liggen, en slaan langs de

tramrails den smallen kronkelweg naar Scharendijke in. Straks buigen we rechtsaf, en zetten koers naar Brouwershaven, dat in den lande algemeen „Brou” heet, zooals Bruinisse het voorrecht heeft „Bru” te heeten.

Brou ligt kil in den herfstregen, en van de tierigheid, welke wij er nog hebben gekend, is geen spoor meer te vinden. Het slechte weer? Nee, meneer, licht men ons in: de crisis. Waarvan moet zoo’n klein stadje bestaan, als de landbouw kwijnt, en de visscherij niets opbrengt? Moedeloos liggen de schepen met gestreken zeilen in de schilderachtige haven.

Veel vensters staren met doode oogen voor zich uit: het beluik van dit stadje is groot, het is als een kleine jongen, dien men een broek van zijn vader heeft laten aantrekken, welke onaangenaam slobbert....

De groote huizen, patriciërswohnungen eertijds, kunnen den schijn van grootheid niet meer ophouden. Een stadje in verval, teruggezonden in een dorpsbestaan, en zonder eenige vooruitzichten voor de toekomst. En dat is het ergste. Er zijn plaatsen, die geen mogelijkheden meer hebben, en welke willoos overgeleverd zijn aan de conjunctuur der tijden. Geen magistrale kerk, te omvangrijk voor de gemeente en alzoo een zware last, geen royaal stadhuis, pralend als in de gunstige tijden, kunnen den indruk van troosteloosheid wegnemen. En het lijkt wel, of Jacob Cats zijn nu vaalgrauwen mantel dichtert om zich heentrekt....

We schudden dit alles van ons af, zetten den motor aan: verder door het Schouwsche land, door de gehuchten die den naam van dorp niet kunnen dragen: Klaaskinderenkerke, Looperskapelle, Brijdorpe; kleine complexen hofsteden en arbeiderswoningen in een land zonder comfort, openliggend voor de Noorderstormen, die onbelemmerd aanval op aanval doen.

En meer Noordwaarts nemen zij in hevigheid toe: Den Osse brengt snerpanden zeewind, en op den dijk kan men zich haast niet staande houden.

Dan liever weer landwaarts, naar de vriendelijke dorpen Zonnemaire en Noordgouwe, die beide

Moedeloos is de stemming rondom de haven en zelfs het paard van den groenteman laat z'n kop mistroostig hangen.

IN DEN SCHOU

Brouwershaven ligt stil en verlaten en van de tierigheid, welke wij er nog hebben gekend, is geen spoor meer te vinden.

nog een welvarenden indruk maken. Zonnemaire met zijn niet-Zeeuwsch imponeerend kerkje en de kleine huizen, regelmatig er omheen gebouwd, Noordgouwe met zijn ziekenhuis, dat een speciale betekenis geeft aan dit kleine dorp.

Dan weer een kleine nederzetting: Bommenede, welke alleen den indruk geeft: als ik hier toch in den winter moest wonen.... en dan koersen we weg uit dezen somberen hoek, die in den winter geen vertier weet te bieden. Zoo ligt in den greep van den komenden winter dit district, somber en afgesloten, met een eigen leven, geconcentreerd in kleine behuizingen aan modderige wegen.

We houden van Zeeland in al zijn schakeeringen. Maar nu wij koers zetten naar Zierikzee, waar we weer vasten grond onder de voeten krijgen, moeten we zeggen: als u dit landje bezoeken wilt, we raden het u aan, maar.... in den zomer!

Noordgouwe met zijn ziekenhuis, dat een speciale betekenis geeft aan dit dorp.

En ook de Schouwsche Noordhoek bezit fraaie in de herfstkleuren verschoenen boerderijen, sterk afstekend tegen het overigens kale landschap. (Bommenede).

dom de haven en zelfs het
'n kop mistroostig hangen.

Brijdorpe, een der vele Schouwsche gehuchten met kleine complexen
hofsteden en arbeiderswoningen, doet stemmig aan in de najaarsrust.

Zonnemaire met zijn niet-
Zeeuwsch imponeerend kerkje.

SCHOUWSCHEN NOORDHOEK

welke
vinden.

Noordgouwe met zijn
ziekenhuis, dat een speci-
ale beteekenis geeft aan
dit dorp.

En ook de Schouwsche
Noordhoek bezit fraaie
in de herfstkleuren ver-
scholen boerderijen, sterk
afstekend tegen het
overigens kale landschap.
(Bommenede).

n. Maar nu wij koers
der de voeten krijgen,
ilt, we raden het u

VROUWENLEVEN

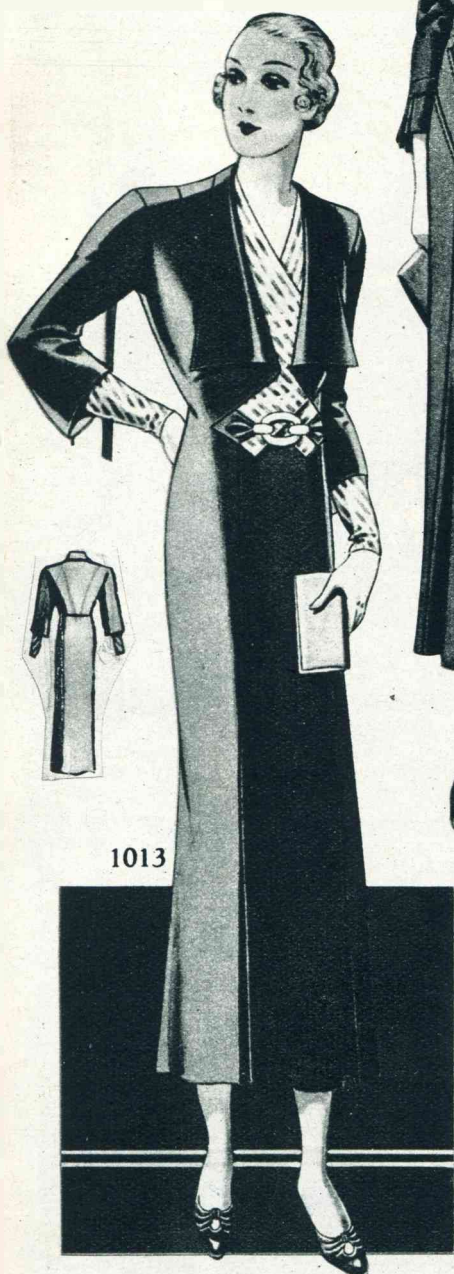
VOOR SLANKE EN VOOR ZWAARDERE FIGUREN

De slanke figuren zijn er, wat de mode betreft, altijd het best aan toe. Als we in 'een etalage een bijzonder aardig en goedkoop toiletje zien, kunnen we er bijna zeker van wesen, dat het alleen maar in kleine maten voorradig is. En de groote mode-ontwerpers, die hun nieuwe modellen demonstreeren op de slanke en soms overslanke figuren van hun mannequins, storen zich weinig aan al diegenen — en het zijn er o, zoo velen! — die de slankheidsperiode zijn gepasseerd, of die misschien nooit zoo heel slank zijn geweest.

Dit brengt met zich mee, dat men maar al te dikwijls modellen kiest welke voor het eigen figuur allermint geschikt zijn, of dat men 'n japon neemt, die zóó strak gespannen zit, dat juist datgene wat men wenscht te camoufleren nog te sterker uitkomt.

Gelukkig worden er toch ook nog toiletten ontworpen welke juist voor zware figuren geschikt zijn. Vandaag beelden we hierbij 'n paar japonnen af speciaal erop berekend om 'n niet meer slank figuur zoo voordeelig mogelijk te doen uitkomen.

Ons eerste model werd ontworpen in wollen crêpe en is gegarneerd met 'n vest en 'n paar hooge manchetten van

1013

1020

912

905

912

905

gestreepte zijde. Het vest loopt door op de voorbaan van den gladden rok, welke van onderen 'n paar plooiën heeft. De rug heeft extra naden.

Voor deze japon heeft men 3 M. stof nodig van 1.40 M. breedte en 70 c.M. zijde van 1 M. breedte.

Het patroon ervan is verkrijgbaar in de maten 48, 50 en 52.

Ons tweede japonmodel werd ontworpen in marocain. De garnering van dit toilet bestaat hoofdzakelijk uit biezen, welke op taille en rok zoodanig zijn aangebracht, dat er een effect van slankheid door verkregen wordt. De driekwart lange mouwen zijn met 'n geplisseerd strookje afgewerkt, terwijl de taille nog versierd wordt met plisse's van afstekende kleur zijde.

Ook van deze japon is het patroon verkrijgbaar in de maten 48, 50 en 52.

Benodigd $3\frac{1}{2}$ M. stof van 1.40 M. breedte.

Het hierbij afgebeelde mantelcostuum is meer speciaal geschikt voor slanke figuurtjes. Het werd ontworpen in Engelsche stof, met 'n hoog gesloten bontkraag. De rok heeft 'n opgestikte voorbaan, waarvan de figuren ook bij rug en voorpanden van het manteltje worden teruggevonden.

1013. Japon van wollen crêpe met vest en manchetten van gestreepte zijde. Dit model is speciaal ontworpen voor zware figuren.

1020. Japon van marocain, ontworpen voor zware figuren. Rok en taille zijn met biezen gegarneerd en geplisseerde strookjes werken het geheel af.

912. Mantelcostuum voor slanke figuren, met hoog gesloten kleinen bontkraag.

905. Mantel van velours, versierd met stiksels, met opstaanden persianer kraag en dubbele revers.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer.

Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA“,

Nassauplein 1, Haarlem,

waarbij 10 cts extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhaken aan het bureau van dit blad.

Men heeft voor dit mantelcostuum 2.75 M. stof nodig van 1.40 M. breedte.

Patroon verkrijgbaar in de maten 40, 42 en 44.

De hierbij afgebeelde lange mantel is er weer een van de soort die voor verschillende figuren geschikt is. Rug, voorpand en mouwen ervan zijn versierd met gestikte figuren. De mouwen hebben hooge, uitstaande manchetten, eveneens met stiksels versierd. Een staande persianer kraag met dubbele revers van origineel model werkt den mantel keurig af.

Het patroon ervan is verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46 en 48.

Benodigd: 3 M. stof van 1.40 M. breedte.

PAULA DEROSE.

VOOR FIJNPROEVERS KAASSOUFFLÉS

Voor 6 à 8 stuks kaassoufflés heeft men noodig: 1 ons geraspte Parmezaansche kaas, 1 ons boter, 5 eieren, peper en zout naar smaak.

Men roert eerst de boter tot room, roert er dan, een voor een, de eierdooiers doorheen, vervolgens de kaas en peper en zout. De eiwitten worden apart stijf geklopt. De soufflépotjes besmeert men met boter. Op het allerlaatst roert men het eiwit vlug en luchtig door de andere ingrediënten en vult de soufflépotjes, voor de helft, met deze massa.

Men laat de soufflés, ongeveer 'n kwartier, in 'n matig warmen oven rijzen en lichtbruin worden. Ze worden dan terstond opgediend en daarbij even toegedekt om te voorkomen dat ze neerslaan.

AGNES.

WARME EN PRACTISCHE GEBREIDE HANDSCHOENEN MET KAPPEN

Voor deze handschoenen is 60 gram fijne tweedraads wol gebruikt met bijpassende naalden. Wie vast breit kan iets grovere naalden nemen dan wie gewoon is los te breien.

Men begint aan den onderkant van de manchet, waarvoor 126 st. worden opgezet, 42 st. op elk der 3 naalden.

Eerst breit men 10 toeren 12 r., 2 aver. In den 11den toer mindert men aldus: 2 r. steken samenbreien, 8 r., volgende st. afhaken, laatste r. st. breien en de vorige st. hierover heen halen. Zoo mindert men 1 st. aan weerskanten van de r. steken. Dan breit men 9 toeren: 10 r., 2 aver. en in den daaropvolgenden toer mindert men weer. Volgen 9 toeren 8 r., 2 aver., 'n minderingstoer, 9 toeren 6 r., 2 aver., 'n minderingstoer en 10 toeren 4 r., 2 aver.

Dan is de manchet klaar; men heeft dan 54 st. in 't rond. Verder breit men nu r. Eerst 10 toeren recht door; dan begint men te meerderen voor den duim. Aan het begin van den toer breit men 2 st.; dan meerdert men 1 st. door het lusje vóór den volgenden st. op te nemen, om te keeren (dit laatste om geen opening te krijgen) en te breien. Men breit weer 2 st. en meerdert weer 1 st. Verder breit men den toer gewoon af. Nu breit men 2 toeren zonder meerderen.

14de toer : 2 r., 1 meerderen, 4 r., 1 meerderen. Den toer afbreien. 2 toeren overbreien.

17de toer : 2 r., 1 meerderen, 6 r., 1 meerderen. Den toer afbr. 2 toeren overbreien.

20ste toer : 2 r., 1 meerderen, 8 r., 1 meerderen enz. Men gaat zoo door met meerderen, en na elken meerderingstoer breit men 2 toeren over. In den 32sten toer breit men dan : 2 r., 1 meerderen, 16 r., 1 meerderen enz.

33ste toer : 3 r. De volgende 16 st. rijgt men op 'n draad wol om ze later voor den duim te gebruiken en men breit na de eerste 3 st. gewoon door op de overige st. van den toer. Men heeft dan weer 54 st. en breit hierop nog 16 toeren. Dan begint men aan de vingers te breien.

Wijsvinger. Men breit de eerste 8 st. van den toer en rijgt al de overige st., behalve de 8 laatste, op 'n draad. Als men de eerste 8 st. heeft gebreid, zet men, op 'n andere naald, 2 st. op en breit hierbij 4 st. van de laatste 8. Dan breit men, op 'n 3de naald, de overige 4 st. en nog 2 st. van de 1ste naald. Men heeft dan 18 st. in 't rond, op elke naald 6. Hierop breit men 34 toertjes of zoo noodig meer, tot de vinger lang genoeg is. Dan werkt men den top af. Men breit 1 toer : 2 samenbr., 2 r., om en om. 2 toeren overbreien, dan nog 1 toer, waarbij men telkens 2 st. samenbreit. Dan breekt men den draad af, rijgt hem door alle st., haalt hem stevig aan en werkt hem af aan den linkerkant.

Middelvinger. Men breit 7 st. op de 1ste naald ; op de 2de naald zet men 2 st. op en breit daarbij 5 st. van de laatste 7 st. van den toer ; op 'n 3de naald breit men de laatste 2 st. en nog 4 st. bij het begin van den wijsvinger. Men heeft dan 20 st. in 't rond, waarop men ongeveer 40 toeren breit, waarna men den top afwerkt op dezelfde wijze als bij den wijsvinger.

Ringvinger. Men begint precies eender als bij den middelvinger en breit in 't rond op 20 st. ongeveer 34 toeren, waarna men den top afwerkt.

Pink. Men breit 5 st. op het begin van den vorigen vinger en verdeelt die met de overgebleven 10 st. over 3 naalden. Op deze 15 st. breit men ongeveer 26 toeren, waarna men den top afwerkt.

Duim. Men breit 5 st. in de opening tusschen de 16 st. en verdeelt die met de 16 st. over 3 naalden, dus op elke naald 7 st. Hierop breit men ongeveer 28 toeren, waarna men den top afwerkt.

Dit is de rechterhandschoen. De linker wordt

op dezelfde manier gebreid. Men begint hier echter niet aan het begin, maar aan het einde van den toer te meerderen voor den duim, dus wanneer men nog 4 st. van den toer over heeft dan : 1 meerderen, 2 breien, 1 meerderen, 2 breien.

Aan den linkerkant worden alle draden afgewerkt, waarbij men eventueel ontstane openingetjes aan het begin van de vingers met 'n enkel steekje dicht naait.

De manchetten worden afgewerkt met 3 haaktoeren van vaste st. Den 1sten toer daarvan haakt men aan den linkerkant, den 2den toer en den 3den toer aan den rechterkant. Bij den 2den toer neemt men beide lussen van de st. op, bij den 3den toer enkel de achterste lussen. Midden boven de aver. st. haakt men 2 st. in één.

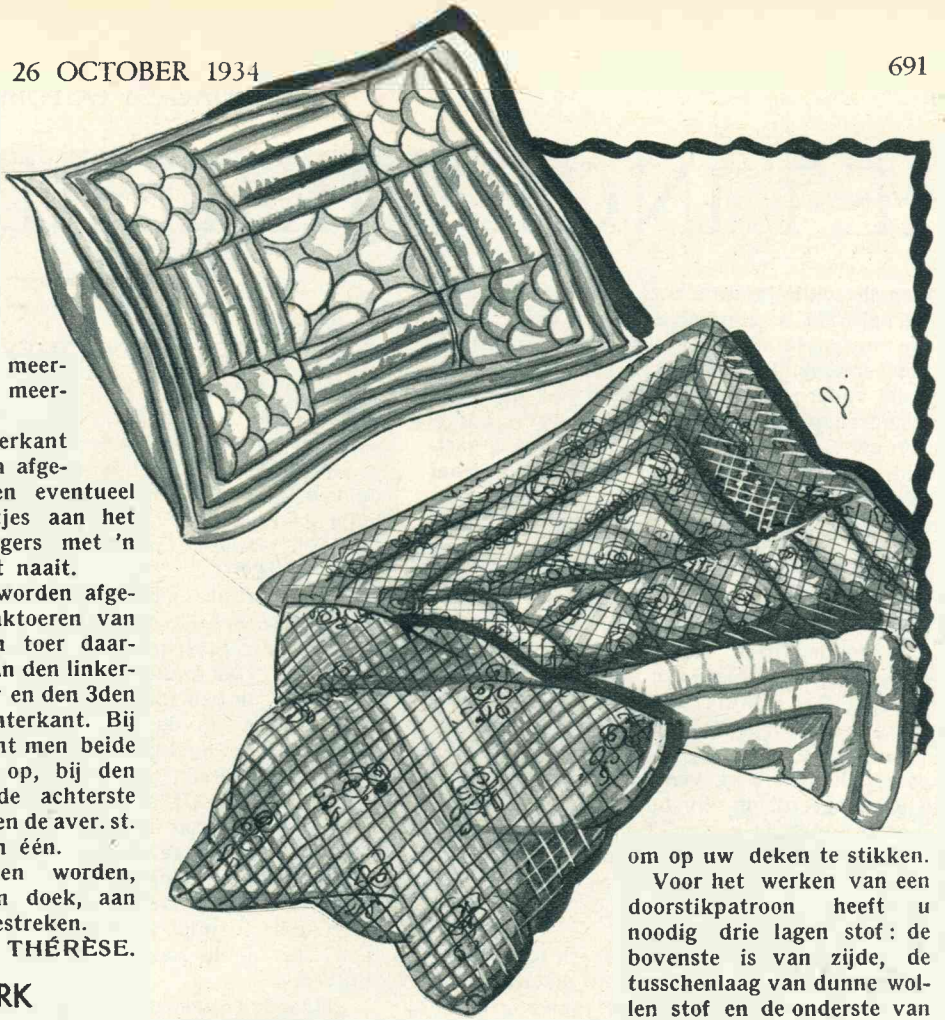
De handschoenen worden, onder 'n vochtigen doek, aan den rechterkant gestreken.

THÉRÈSE.

DOORSTIKWERK VOOR DEKENS EN KUSSENS

Het allernieuwste zijn weer de ouderwetsche, fijn doorstikte kussens en deken van gebloemde of effen zijde. De gebloemde soorten ziet men in zeer fijne ruitjes gestikt, hetgeen het eigenaardige wafelachtige oppervlak geeft.

Wanneer we ze zelf maken, kunnen we voor het bestikken van effen zijden kussens of deken het beste volgens een patroon werken. Deze patronen zijn heel gemakkelijk ook zelf te maken van een stukje karton, hetzij een driehoek, halve cirkel of vierkant. U kunt er een figuur van samenstellen door passen en meten, de moeite waard

om op uw deken te stikken.

Voor het werken van een doorstikpatroon heeft u noodig drie lagen stof : de bovenste is van zijde, de tusschenlaag van dunne wollen stof en de onderste van satinet of katoen.

U knipt de drie lagen even groot, speldt ze eerst vast, precies op elkaar met de wollen stof in het midden, en rijgt ze dan aan elkaar ; vervolgens rijgt u de hoofdlijnen van uw patroon, den rand enz. met een gekleurden rijdraad.

De hoofdlijnen moeten zoo geregen worden, dat de drie lagen niet kunnen verschuiven. U teekent nu de vakken vol en gebruikt daarbij uw kartonnen mal, welke steeds omgetrokken wordt. U doet dit op den achterkant, op de katoenen of satinetlaag.

Vervolgens worden alle decoratieve lijnen doorgestikt, aan den kant der voering. U kunt een fijnen rijgsteek, een kettingsteek nemen, of doorstikken op den band, en neemt daarbij de drie lagen op. U kiest een kleur contrasteerend bij de zijde b.v. donkergroen bij zeegroen, bij licht blauw donkerblauw en u gebruikt katoen. De draad moet zacht aangehaald worden, vooral niet te hard. Wanneer het werk klaar is, wordt de omranding afgewerkt met een rolzoom.

Wanneer er een kussen van gemaakt wordt, kunt u een gladden achterkant nemen, en het kussen kan opgevuld worden met kapok.

Wanneer u een doorgestikt wiegedekentje wilt maken, dan zult u de wolvoering door een laag watten moet vervangen en de voeringlaag wordt dan van zijde of satinet, zoodat de achterkant nu ook het doorgestikte patroon laat zien. U behoeft bij een gewatteerd dekentje geen dicht bewerkt patroon te kiezen, doch een blok- of puntmotief ; een medaljon met een rand is hiervoor het meest geschikt.

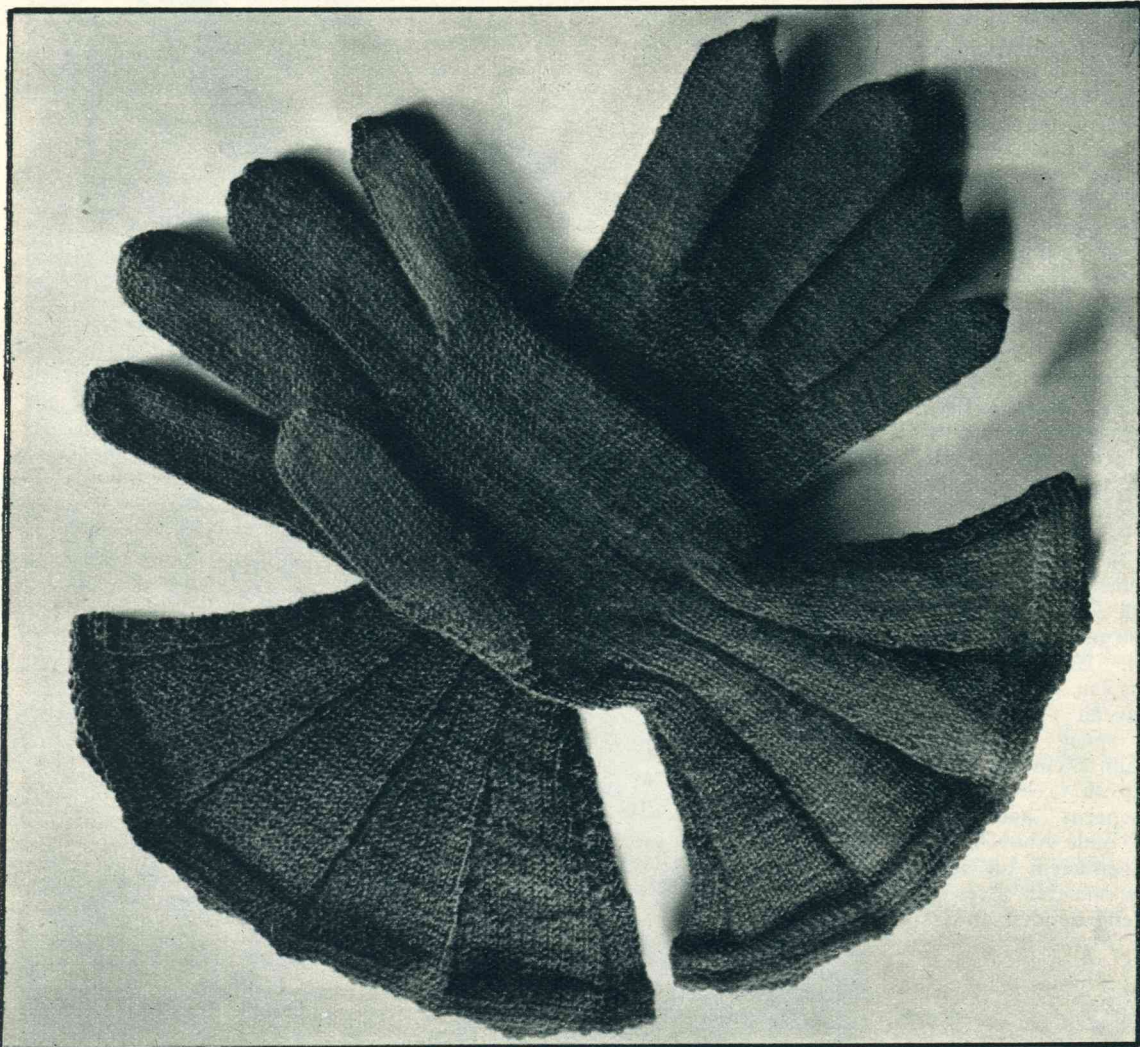
Ten slotte bespreken we nog het verwerken van gebloemde zijde voor kussens.

U neemt drie lagen, zooals eerst beschreven, en stikt deze in ruitvorm, welke u op den achterkant afteekent. De schuine lijnen snijden elkaar regelmatig, en u teekent daarvoor gelijke afstanden op den rand af.

Voor heel fijn gestikt ruitwerk, zooals men dit den laatsten tijd weer ziet, zult u moeten stikken op de naaimachine, waarbij de tusschenstof niet te dik genomen wordt. Heeft u het geheele vlak met ruitjes bestikt, dan rijgt u een dikke laag of meerdere dunne lagen watten en daarover 'n zijden voeringlaag, aan den achterkant van uw doorgestikt werk. De zijkant wordt daarbij meteen afgewerkt.

Nu stikt u door alle lagen heen op de hand de rechthoekige randen zooals bij de deken op fig. 2. U krijgt dus 'n gladzijden, in randen doorgestikte achterkant, terwijl de voorkant ook de doorgestikte randen toont met het geheele geruite oppervlak. Het werk vlot altijd het beste, wanneer in 't midden begonnen wordt.

D. D. I

HET INGEWIKKELDE TESTAMENT

door

FRANK GORDON

Toen de oude James Laker weer in ons dorp terugkwam, na zijn halve leven in de Vereenigde Staten te hebben doorgebracht, zocht hij mij het eerst op. Hij was dikke vrienden geweest met mijn vader; blijkbaar wilde hij met den zoon de vriendschap vernieuwen. Nu, Molly — dat is mijn vrouw — en ik, verleenden hem zolang gastvrijheid, tot hij een huisje gevonden had, waar hij zijn laatste jaren rustig zou kunnen doorbrengen. James Laker had maar één vrees — dat zijn zuster, die getrouwd was met John Clements en in een verder gelegen dorp woonde, te weten zou komen, dat hij terug was. Eens per week kregen wij bezoek van mr. Forsyth, onzen gepensionneerden hoofdonderwijzer. Een vroolijke, opgewekte oude heer, die blijkbaar een bijzonder prettigen indruk op Laker maakte. In minder dan geen tijd waren zij vrienden. Door onze gezamenlijke pogingen huurden we een huisje voor hem; de weduwe Simpson, die den kost verdiende met wasschen, werd geëngageerd om zijn huis schoon te houden en voor zijn eten te zorgen. Een braaf menschje, wie men als eenige grief zou kunnen aanrekenen, dat zij veel te bescheiden was. Mr. Forsyth, die een merkwaardigen invloed op Laker had gekregen, regelde alles met haar.

Toen alles in orde was, liep Forsyth bij mij aan. „Mr. Murphy,” zei hij; „mocht mevrouw Clements misschien eens komen, om James te bezoeken, laat dan maar gerust duidelijk doorschemeren, dat zijn banksaldo niet meer dan 1500 gulden is.”

En zoowaar, twee dagen later, toen ik tegen tien uur 's morgens in mijn tuin stond, reed een wagentje voor, waaruit het echtpaar Clements steeg. Zij een tanige heks, met een paar fonkelende oogen, ondanks haar leeftijd; hij op het eerste gezicht een sloome kerel — tot je hem een tweeden keer eens goed bekeek.

„Goeden morgen, mr. Murphy,” zei ze, „ik hoor dat mijn broer James terug is uit Amerika. Waar woont hij?”

„U kunt het huisje, dat hij heeft gehuurd, juist zien,” zei ik, het aanwijzend.

„Een schandaal,” zei ze. „Wij hebben een groot huis. Hij gaat met ons mee.”

„Wacht even, mevrouw Clements,” zei ik weer. „Hij heeft niet veel geld. Hij liet me gisteren zijn bankrekening zien — 1500 gulden — en hij zei, dat was alles.”

„1500 gulden,” viel haar man nu in, „is niet veel. Als hij bij ons sterft, moeten we hem beter begraven, dan wanneer hij hier overlijdt,” ging de oude schavuit door. „Maar zei mr. Murphy niet, dat James een huishoudster heeft?”

Ik begreep drommels goed, wat hij meende. „Maak u niet bezorgd,” zei ik, „dat de weduwe Simpson uw broer trouwen zal. Zij is ouder dan hij. Bovendien is het een zeer bescheiden vrouwtje.”

Natuurlijk waren die twee haaien niet gerust, zoodat ik hun den weg wies naar Simpson's huisje. Daarna kwamen zij werkelijk gerustgesteld terug. „Ik zal James af en toe een extraatje sturen,” zei mevrouw Clements, vóór zij wegrede; „dat is toch al het minste wat ik voor mijn broer kan doen.” Maar aan haar man kon ik merken, dat die dat heelemaal niet noodig vond. Laat ik er meteen bijvoegen, dat de praktijk uitwees, dat de extraatjes zeer zeldzaam waren.

Een jaar of twee drie ging alles goed. Alleen viel het mr. Forsyth en mij op, dat de oude Laker langzamerhand gierig begon te worden. We informeerden eens bij mrs. Simpson, en het goede vrouwtje bekende tenslotte, dat zij maar zelden loon kreeg. „Mr. Laker spaart het voor me,” zei ze. „Ik krijg dan later een aardig sommetje.”

„Pas maar op,” zei ik, „vandaag of morgen sterft hij, en geloof dan maar niet dat de Clements je een cent zullen betalen van zijn erfenis. Ik ken die lui.”

„Ach, zoo slecht zijn de menschen niet,” zei de goede ziel. Molly beweerde, toen ik het haar vertelde, dat mr. Forsyth, die James dikwijls bezocht, haar wel eens iets toestopte.

Op een kwaden dag gebeurde het natuurlijk. James Laker werd zwaar ziek, en mrs. Simpson kwam mij waarschuwen. Ik ging direct naar hem

toe; hij zag er slecht uit, maar ik zag, dat hij toch nog wel een paar weken te leven had.

„Murphy,” zei hij, „ik zal het niet lang meer maken. Maar vóór ik de groote reis maak, wil ik mijn zaken regelen.”

„Wel, James,” zei ik, „zal ik mr. Forsyth gaan halen?”

„Nee,” zei hij, „doe dat niet. Stuur de Clements een briefje. Schrijf, dat je te weten bent gekomen, dat ik meer geld heb, dan iemand ooit geloofde. Ik ken ze. Dan komen ze gauw genoeg. Bovendien is 't waar. Ik heb 15000 gulden belegd in de Sanna IJzerwerken in de Vereenigde Staten. Van de rente heb ik hoofdzakelijk geleefd. Mr. Forsyth heeft de papieren; zonder hem kan ik ze niet verkoopen. Hij heeft er verstand van en hij zorgt er goed voor, maar het gaat me toch aan m'n hart, dat mijn begeerige zuster nu alles krijgt. Ze is begeerig en vrekkelig geweest vanaf haar jeugd. Toch, ze is mijn zuster, en ik kan haar niet onterven. Het komt in mijn testament. Dat is nu eenmaal een idee bij de Lakers: geld moet in de familie blijven.”

„Maar hoe moet dat met mrs. Simpson?” vroeg ik.

„Dat komt in orde,” zei hij. „Ik ben haar nog loon schuldig; ik denk een paar honderd gulden. Ik zal haar 1000 gulden vermaken. Die moet ze hebben, vóór mijn zuster iets in handen krijgt.”

„Dat is behoorlijk,” zei ik. „Ik zal je zuster dadelijk schrijven.”

Nu, ze kwam dadelijk. Den volgenden middag om twaalf uur reeds stapten zij en haar man uit het wagentje, juist toen ik bij Laker de deur uitging. De vragen, waarmede ze mij bestormden, verdrongen elkaar.

„Hij heeft ongeveer 15000 gulden,” zei ik, „en alles laat hij u na. Maar ik wil er meteen bijvoegen, dat de weduwe 1000 gulden moet hebben — voor loon en een extra-gift.”

„Ze krijgt niets,” zei de lieve vrouw, „ze heeft lang genoeg van hem geleefd.”

Ze ging naar binnen en bleef een kwartier met James alleen. Al dien tijd ijsbeerde haar man in de keuken, harde blikken werpend op de arme weduwe Simpson. Eindelijk kwam mevrouw Clements terug, en wenkte haar man in den tuin. Ik zag dat ze verslagen was.

„Ik kan er niets aan doen, John,” zei ze.

„Hij zegt, dat ze haar 1000 gulden moet hebben. En denk toch eens aan — 800 gulden daarvan voor niets.” Ze spoopte bijna van venijn. Clements dacht diep na. „Goed,” zei hij opeens, „heel goed. Die oude vrouw is nu dag en nacht bij hem. Die moeten we te vriend houden, anders

bepraat ze hem zoo, dat hij haar nog alles nalaat. We zullen haar aandeel in het testament laten opnemen. Ga mee naar binnen, dan kunnen we het testament meteen opmaken.”

„Ik wil het niet,” spoopte de vrouw vuur en vlam. Maar John wenkte rustig met zijn hand, ofschoon ik moet bekennen, dat de uitdrukking van zijn gezicht mij niet beviel.

Maar mijn ongerustheid verdween weer, toen ik hoorde, hoe mooi Clements de weduwe dankte voor haar goede zorgen aan zijn zwager. Het vrouwtje begon er bij te huilen, de goede ziel. Inmiddels maakte hij het testament op, en James Laker teekende. Ik zou geruster zijn geweest, indien ik met eigen oogen den naam van mrs. Simpson in het testament had gezien, maar ik kon het zoo gauw niet doorlezen, toen ik als getuige teekende, en het leek mij onbeleefd te vragen of ik het heele stuk mocht lezen.

Zes weken later stierf James Laker. Mr. Forsyth was aangewezen als executeur-testamentair en hij verzocht me, na de begrafenis, bij de opening van het testament aanwezig te zijn. Molly haastte me bij het eten.

„Maak voort,” zei ze. „Het zal wel in orde zijn, maar ik ben toch niet gerust, vóór het volkomen vaststaat, dat mrs. Simpson haar 1000 gulden heeft. Ik vind het altijd nog dom, dat je het testament niet gelezen hebt, terwijl je nog wel getuige was. Wie was eigenlijk de andere getuige?”

„De weduwe,” zei ik.

Molly liet haar vork vallen. „Oh, jou domme man!” riep ze. „Ik dacht wel dat er iets niet in orde was, wanneer John Clements er was. Weet je dan niet, dat iemand, die als getuige een testament teekent, zelf niet erven kan? Nu krijgt de weduwe niets! Ik zou je door elkaar kunnen schudden.”

Ik moet bekennen, dat ik leelijk op mijn neus keek. „'t Is nog mogelijk, dat het een toeval is,

Door Nederland.
Gezicht op de Broederkerk te Zutphen.

Door Nederland. Meppel.

en dat Clements de wet niet kent," zei ik nog. Maar heel gerust was ik er zelf niet op.

"Houd in elk geval je mond," raadde Molly. „En vertel alles aan Forsyth; hij is handig en weet misschien een uitweg. Stap nu maar gauw op."

Ik zag gelukkig kans den ouden heer even apart te spreken vóór de bijeenkomst. Maar in plaats van hem verslagen te zien, zooals ik vreesde, begon hij opeens te lachen dat de tranen hem 'over de wangen rolden.

"Beste Murphy," lukte het hem eindelijk te zeggen. „Dat is een reuzenmop! Zeldzaam goed. Kijk toch niet zoo sip. Ik dacht John Clements te kennen, maar dat hij zoo'n humorist was, wist ik toch nog niet. Ha! Ha!" Hij kromde zich van het lachen.

"De kwestie is, of u er iets aan doen kunt," zei ik een beetje kortaf. Ik had Forsyth altijd gekend als een zeer recht-schapen man, en hij viel me nu tegen.

Hij keek me aan. „Ik denk het wel," zei hij raadselachtig. „Maar kom — laten we eerst zien of we John Clements geen onrecht doen."

De Clementsen, de weduwe Simpson en ik waren tegenwoordig, toen Forsyth plechtig het testament opende, en het voorlas. Hij verhiel nog eenigszins zijn stem, toen hij de passage las, waarbij mrs. Simpson 1000 gulden moest krijgen, vóór de Clements iets ontvingen.

Toen hij klaar was, keek ik naar Clements. Hij vertrok geen spier, en ik meende reeds dat wij hem onrecht hadden gedaan.

"Een mooi testament, mr. Clements," zei mr. Forsyth hartelijk. „Een mooie daad van mr. Laker."

Toen stond John Clements plechtig op. „Ik wou dat ik het met u eens kon zijn, mijnheer," zei hij, „maar het spijt me te moeten zeggen, dat in het testament een ernstige fout zit. Dezer dagen sprak ik toevallig mijn advocaat, mr. Fitz, en hij vertelde me, dat een getuige niet van een testament kan profiteeren. Dat legaat is dus voor de wet niet geldig. De weduwe was immers getuige."

De arme weduwe gaf een kreet van schrik.

"Jij oude roofgier," zei ik tegen John Clements; „dat heb je van het begin af geweten."

"Kom, Murphy," zei mr. Forsyth, „zulke dingen moet je onder vrienden niet zeggen. Wat komt zoo'n foutje er eigenlijk op aan? Meneer en mevrouw Clements krijgen alles, en kunnen mrs. Simpson de 1000 gulden schenken. Dat is toch ook de wil van den overledene."

"Geen kwestie van!" giftigde mevrouw Clements. „Ik houd me aan de wet. Dat is eerlijk. Ze krijgt geen cent. Ze heeft James al genoeg ingepalmd tijdens zijn leven."

Een volle minuut zei mr. Forsyth niets, maar uit de wijze, waarop hij de oude heks aankeek, begreep ik dat er iets komen zou. En het kwam!

"Ik ben geneigd te denken," zei hij eindelijk fluweelzacht, „dat mrs. Simpson inderdaad uw broer heeft ingepalmd. Ik ook trouwens. Want ik heb weten te bewerken, dat zij veertien dagen geleden zijn getrouwd!"

"Wat!" riepen beiden tegelijk. Ik juichte inwendig.

"U, met uw wetskennis, mr. Clements," ging mijn oude vriend kalm door, „behoef ik eigenlijk niet in te lichten, dat een huwelijk het testament ongeldig maakt. Mrs. Laker erft alles van haar echtgenoot."

Zelfs mevrouw Clements kon zoo gauw geen woorden vinden. Het was John Clements, die het eerst sprak.

"Dat hij haar trouwen zou, Sara," zei hij tegen zijn vrouw, „daaraan had ik niet gedacht. 't Is onze eigen schuld. We hadden hem in ons huis moeten opnemen. Maar," — hij wendde zich tot mr. Forsyth, en ik hoorde zijn stem van woede trillen, „knap als u bent, het geld heeft ze nog niet. Daar begin ik een proces over. Een stervende man, door uw tusschenkomst getrouwd, terwijl u natuurlijk meedeelt in de centen — daar kan zo lang over geprocedeerd worden, dat er van jullie 15000 gulden niet veel overblijft. Mij zal het ook geld kosten, maar ik heb het, en ik heb het dáárvoor over. En best mogelijk dat ik het win. U kent John Clements nog niet. Kom mee, Sara — regelrecht naar advocaat Fitz."

Maar Forsyth was nog niet knock-out. „Zeker, meneer Clements, zeker," zei hij, weer opmerkelijk kalm. „Er is twijfel, of er iets overblijft. Maar niet om de reden, die u noemt. De kwestie is, dat er eerst iets moet zijn. En hier is niets! — Wacht even — laat mij een verklaring geven. Toen ik meer intiem bekend raakte met wijlen mr. Laker, begreep hij, dat ik meer verstand had van financiële zaken dan hij. Ik kon beter voor zijn klein vermogen zorgen, meende hij. Om kort te zijn — hij heeft zijn Amerikaansche aandelen op zijn en op mijn naam laten schrijven. Zonder mijn toestemming kon hij niets verkoopen, en nu hij dood is, ben ik de eenige eigenaar — en niemand anders krijgt iets!"

Een paar minuten was het doodstil. De weduwe zat in haar stoel, nu totaal verbijsterd. En wat de Clementsen betrof — het was een genoeg hun gierengezichten te bestudeeren. Forsyth keek zielstevreden.

Mevrouw Clements vond het eerst haar spraakvermogen terug. „Jij — jij gemeene huichelaar!" krieschte ze. „Dacht jij het zuur verdiende geld van mijn armen broer op te strijken?"

"Wel, mevrouw," zei mijn oude vriend, „ik was eigenlijk van plan een mooi nieuw huis te laten bouwen. Wacht even, spring niet uit elkaar, vóór ik heb uitgesproken. Maar bij nader inzien lijkt 't me toch eerlijker, om te handelen volgens den wil van den doode. Nu ik het testament heb gelezen,

blijkt me, dat mr. Laker 1000 gulden genoeg vond voor zijn huishoudster en weduwe. Het past me zijn laatsten wil te eerbiedigen. Daarom dit voorstel. Indien u en uw man in het kantoor van advocaat Fitz 1000 gulden overhandigen aan de weduwe Laker, dus vóór u de nalatenschap in ontvangst neemt, precies zooals het testament voorschrijft, verklaar ik hier voor getuigen, dat ik de aandelen, zooals ze nu staan, op uw naam zal laten overschrijven. Gaat u maar even in de kamer hiernaast, dan kunt u er over praten."

Maar toen John tot zichzelf kwam, was zijn eenige vrees dat de oude heer Forsyth zijn voorstel weer zou intrekken.

"Niet nodig," zei hij. „Wij accepteren."

Zijn vrouw knikte. Maar aan den giftigen blik dien zij op de weduwe wierp, merkte ik, dat die 1000 gulden haar leelijk staken.

"In orde dus," zei mr. Forsyth, opstaand. „Laat dit een les zijn voor u, in het vervolg een beetje meer liefde te toonen voor armen en weduwen. Over een half uur ontmoeten we elkaar dus weer op het kantoor van mr. Fitz. U heeft een wagentje, neemt u de weduwe mee. Mr. Murphy en ik zullen wandelen."

Opgetogen ging de weduwe Laker mee. De eenvoudige ziel was gelukkig, dat zij voor geruimen tijd gered was.

* * *

Ik zelf moet bekennen, dat ik min of meer verbluft was. Nog meer, toen de oude heer terwijl wij naar mr. Fitz' kantoor wandelden opeens hard begon te lachen. Ik keek hem aan.

"Jij vraagt je natuurlijk af, beste Murphy," begon hij, „waarom ik niet alles hield, of het proces trotseerde, en de weduwe alles toekende. Luister maar. Een week geleden kreeg ik bericht, dat de Sanna IJzerwerken liquideerden en dat de aandeelhouders — dus ook onze schraperige vrienden, die zoo erg op de wet zijn — niets zullen krijgen. Ik ben strikt eerlijk geweest. Het testament schrijft voor: 1000 gulden geven vóór zij iets in handen krijgen, daarna ontvangen zij de aandelen, zooals zij nu staan. Dat gebeurt nu! Bovendien hebben die vrekken wel een lesje verdiend."

De oude heer Forsyth streek zich over zijn baard en keek mij tevreden aan.

Als 't water woedt....

Het mag dan al geen geweldige zee wezen, de Ooster-Schelde, en eigenlijk bij ebbe maar één groote eentonige slik-vlakte, 't kan er bij vloed toch duchtig spoken. Als een heel enkelen keer de wind in zijn volle lengte zijn baan er over neemt, komen er bergen water uit 't Noordwesten aanrollen, dan zijn de dijken van Tholen of Beveland meteen verloren achter de hoge zee!

Dien Zaterdagmiddag was 't al heel ongewoon. Pas drie uur, eigenlijk 't laagst van 't getij, en toch kwam de vloed al los. In breede scharen trokken de golven over de bruine gronden. Ze renden de kreken door. Om vier uur, lang voor tijd, was er een hoge vloed. Een zéé was 't, een stormzee onder den groeienden wind, met jagende wolken daarover.

Die een uur geleden nauwelijks gekeken hadden naar de kleine mosselschuit ver op 't vaal-bruin van de droge slikken, stonden nu te zien naar een duikend en dansend scheepje. Zinkend in een diep dal van water, opsteigerend tegen de opstuivende zee.

't Hart van den ouden schipper was in dat uur tot een hevigen angst opgejaagd. Van den wal was 't een bang gezicht, die bergen van water tegen 't slingerende scheepje, maar die daar stonden te zien, voelden niet 't gevaar als hij — de oude visscher! Vloeken van spijt kon ie, omdat ie niet bijtijds in Krabbendijke binnengeloopen was, of 't polderhaventje op een half uur afstand. Hij benijdde de twee veilige masten ginder feller naarmate zijn schrik groeide. Met iederen sprong van 't schuitje groeide die. Dan kreunde de ankerketting, dan kraakte 't houtwerk van de lier....

Z'n onrust joeg hem weer naar achter met driftige stappen.... een zorglijke schipper, in de stugge plooiën van den oliejkker, die als blik klapperde om z'n kleine figuur....

Hij hielp zijn zoon, die 't zeil vastsjorde, de takels van 't roer en de giek aanhaalde, wat los materiaal in 't ruim smeed.

Schuin even op keek René naar z'n vader.... zag diens onrust. Kalm bleef ie beredderen; hij ging benée de mosselnetten wat uiteen doen, gooide de haken en losse bodemplanken wat recht. Toen hij 'n oogenblik ophield en bij 't roer kwam, keken ze samen naar 't kokende, voorbijstormende water. Naar de touwen, die bol zwiepten en dreigender floten. De mast omhoog waggelde dwaas tegen den jachtigen donkerenden hemel.

*

„Fina moet boven komen! 't Wordt erg!” riep de oude.

Hij werkte zich langs 't gangboord naar voren, zich vasthakend aan touwen of takels, terwijl de harde wind hem in zijn kleeren klemde. René keek hem na, schreeuwde iets terug, maar alle geluid vergalmdde.

Aan de voorplecht in 't open luik zat Fina, een doek om 't hoofd, rustig, afgekeerd van den wind. Ze wilde zich rustig toonen, maar 't bezorgde gezicht van den ouden schipper deed haar schrikken.

„Ga je 't anker lossen, vader?” riep ze en ze stond half op, als om hem te helpen. Maar hij schudde driftig van nee, wees naar achter, waar de golven hoog tegen den dijk opliepen en in een eindeloze rij van hoge schuimende bogen verder renden.

„.... totaal kapot.... veel te gevaarlijk!” 'n Paar flarden van zijn schreeuwen ving ze op. Ze wachtte, zag angstig omhoog naar den hemel, die langzaam in 't duister wegtrok, naar de kletsende touwen, naar den mast met den rafeligen wimpel, die strak te trillen stond, gierend op den wind.

Met moeite kwam René naar voren, schuin vooroverhangend tegen den storm.

Tot vlak bij 't oor van den vader boog ie 't hoofd: „Lâ w'm losgooien, vader!... als vannacht de ketting springt?”

't Was den oude overvallen in zijn tweestrijd.

Moest hij den ankerketting laten schieten en met z'n schuit op den dijk vliegen, voor 't donker was? Misschien brachten ze er dan 't leven af. Zouden ze die kleine kans van redding wagen?....

Of wachten, op 't anker vertrouwen, hopen dat de ketting 't houden zou en hij misschien lijf en schuit zou kunnen redden?

Nu René hem raadde als Fina, werd 't hem bijna te machtig.

Maar dan overzag ie weer, voor de hoeveelste maal in deze bange uren, de ramp van z'n vernielde schuit. Totaal kapot, in stukken langs den dijk. Hij zag zich zelf de brokstukken bijeen zoeken, kilometers ver. En zij zelf misschien — hij en die ijzersterke jongen, die een stuk van z'n hart was, en Fina. Hij trilde even.... één moment had hij ze gezien, half bedekt onder aanspoelsel van de zee, tusschen stukken wrakhout. Ze was koud en bleek — den hoofddoek had ze nog om.... Toen schudde hij langzaam „nee!” Waar ie zat op 't touwwerk, bleef hij zitten, dook wat neer voor de aanstormende golven, lei z'n hand op den boegspriet vlakbij. De stugge mond kon niet spreken van vertrouwen op meer dan een ankerketting.... op God!.... rondom hen drieën.... dicht nabij.. Met bevreemding werd hij dat diepe vertrouwen gewaar. Hij merkte, dat hij den storm, 't overspattende water en 't versuffende razen er om vergeten was. Vluchtig keek hij z'n kinderen aan, zag naar de groote angstige oogen van Fina, naar René. En een arm in den oliejkker maakte even een gebaar, kort en schuw, maar een heel verlegen openbaring van zielekracht — aan die hem zoo lief waren. Ze zagen 't in de donkerte en Fina nam zijn hand.... Ze begrepen dat hij vertrouwde.

En boven hun kleine veege levens groeide de storm tot een ongewone razernij. Genadeloos, met dof en dreigend bonzen joeg de zee zijn brekers tegen den rijzenden boeg, sloeg ze kletterend uiteen over de drie bevende mensen.

In den mast flakkerde de stormlantaarn, wierp wat lichtglimpen over de mensen, over 't water vlakbij.

Op! met een trillenden ijzerklank van den strakken ketting, met een dreigend kraken van de lier.... Neer! de plecht zonk neer onder hen, de ketting viel slap, schakels rinkelde.

't Geraas doorbeefde hun vermoeide lijven, de spieren klemde zich krampend vast aan al wat steun gaf.

Toen.... razend floten de touwen, dreunend brulden de brekers.... rang! met een slag sprong de ketting los van de kapotkrakende lier!.... „God, help ons!” kreunde Fina.

„Fok op!” schreeuwde de oude visscher. Als dol

sprong 't schuitje op, zwenkte om en om in de deinende waterbedding tusschen twee hoge brekers, zonk neer en rees op, werd vooruitgeworpen, zonk neer.... doorstond de rollende watermassa's. Op handen en voeten kroop de oude man naar den mast, tastte naar den draaier van een der lieren, draaide langzaam 't voorzeil op.

Liggend op de voorplecht worstelde René met den wegflapperenden hoek, sjoerde 't toch vast in den stormwind.

Gelukkig! de schuit zwenkte subiet voor den wind, liep recht vooruit achter de rollende zeeën.

Maar nu die andere vrees. De schuit vloog naar de dijken, joeg hen misschien in den dood. Schipper en zoon, beiden op handen en voeten, kropen naar 't roer, dat nu misschien nog reddend kon. De oude visscher sidderde, toen hij de donkerte naast hem instaarde. Bijna, bijna werd 't hem te machtig, dit spelen van den dood met z'n oude hart....

Te zamen maakten ze 't roer vrij, klemde de roerpen in de handen, gaven mee met iedere deining, drukten uit alle macht neer als de schuit opsteigerde met 't water, en 't roer klakte in zijn hengsels. Zoo getweeën dwongen ze hun scheepje recht voor de achterna-hollende zee, doorstonden schok na schok. Fina kroop langs 't gangboord naar achter. Ze wachtten daar bij 't roer, gedrieën nu, den afloop. Minuten van doodsangst.... uren!

„De dijk! Springen, Fina!” 't Was René, die de zwarte schaduw van den dijk snel oprijzen zag tegen de nachtlucht.

Toen.... met als een donderslag boven 't gedaver van wind en water uit bonsde de visscherspink op de dijkhelling....

Juist toen deed Fina den sprong, sleurde René den ouden man mee van hun wrakke scheepje. In 't gras van den dijk klampten ze zich vast, voelden zich overspoeld door 't aansnellende water.

„Vader!” gilde Fina, „vader!”

„Ben je d'r af?” schreeuwde René. En ze zochten tastend in de donkerte elkaars gestalten.

„Goddank!” trilde 't door den ouden visscher. En als een antwoord op 't diep gevoel van vertrouwen, dat door hem gebeefd had, een paar seconden, ginds midden in hun barren nood, snikte de dankbaarheid in hem op.

Toen ze hooger klommen, was er een afrastering, die hen hinderde. Erdoor klauterend geraakten ze op een grintpad naast glimmende rails.... werden ze gewaar, dat ze op de spoorbaan waren.

Boven hen gierde de wind lang en huilend door onzichtbare telegraafdraden. Bij felle windstooten kletsten ze rinkelend tegen den mast van hun schip....

Op den dam van 't Kreekrak, daar zat hun schuit boven tegen de helling!

„Kom mee, René, ginder is licht!” Ze lieten hun vaarttuig over aan den stormigen nacht en vonden 't huis van den seinwachter, beneden aan den overkant van den spoordijk.

In den kring van de verbouwde menschen daarbinnen kwamen ze wat tot zichzelf. 't Was de oude visscher, die 't verhaal deed van hun urenlange worsteling — van hun schrikkelijk avontuur.

„Bi je d'r nie moeë van?” vroeg de Zeeuwsche aan 't schippersmeisje.

„Wel, ze was er nog eerder af as René en ikke,” nam de oude man direct de wending van 't gesprek over. „'k Was bang dâ we ze verloren hadden!”

Zij had wezenlijk niet meer dan een flauw, vermoeid lachje.

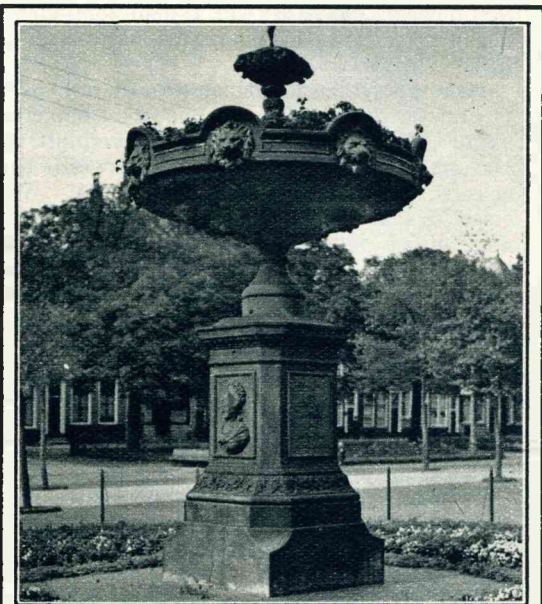
„Hier, dat zâ je zeker goed doeë....”

Dankbaar reikte ze naar den toegeschoven kop melk, die dampde.

's Anderendaags vroeg stonden ze schuw en onwennig te wachten aan 't kleine station, gereed om naar hun Zeeuwsch-Vlaamsch dorpje te vertrekken. Aan de deur van 't wachtkamertje in een kring van fel-nieuwsgierige menschen deed de schipper weer 't verhaal van hun schipbreuk, in bijna onverstaanbaar Zeeuwsch-Vlaamsch, maar met vinnige gebaren, dat ze hem begrepen.

En twee weken daarna, op 'n vreedzamen Octobermiddag, lieten twintig mannen 't schuitje voorzichtig over de steenglooiing naar beneden. 't Sprong opnieuw te water en na een kort dank aan allemaal van den ouden varensman trok de Cl. V opnieuw de wijde watervlakten tegemoet, die haar nog pas zoo woest hadden weggesmeten.

HUBRECHT

Historisch Schouwtooneel

VLISSINGEN

Hier prijkt het monument van Wolff en Deken, die een tijds van zich deden spreken; En, in goed Nederlands geklonken, hun Sara Burgerhart ons schonken. Die in een tijdvak zonder streven nieuwe idealen konden geven; Die, waren zij ook veelal ziek, fel streden voor paedagogiek.

STUDEER TECHNIEK THUIS

persoonlijk onderwijs volgens schriftelijke methode

- BOUWKUNDE
- WATERBOUWKUNDE
- WERKTUIGBOUWKUNDE
- ELECTROTECHNIEK
- CHEMIE

Opleiding voor alle technische examens en beroepen, in totaal ruim 200 verschillende cursussen, aansluitend bij de meest uiteenlopende vooropleiding

Vrijge studie, uitvoerige correcties, stipte verzending. Vraag kosteloos prospectus 12.

PBNA
ARNHEM
HET NED. TECHNICUM
Dir. E. J. ROTHUIZEN en F. WIND

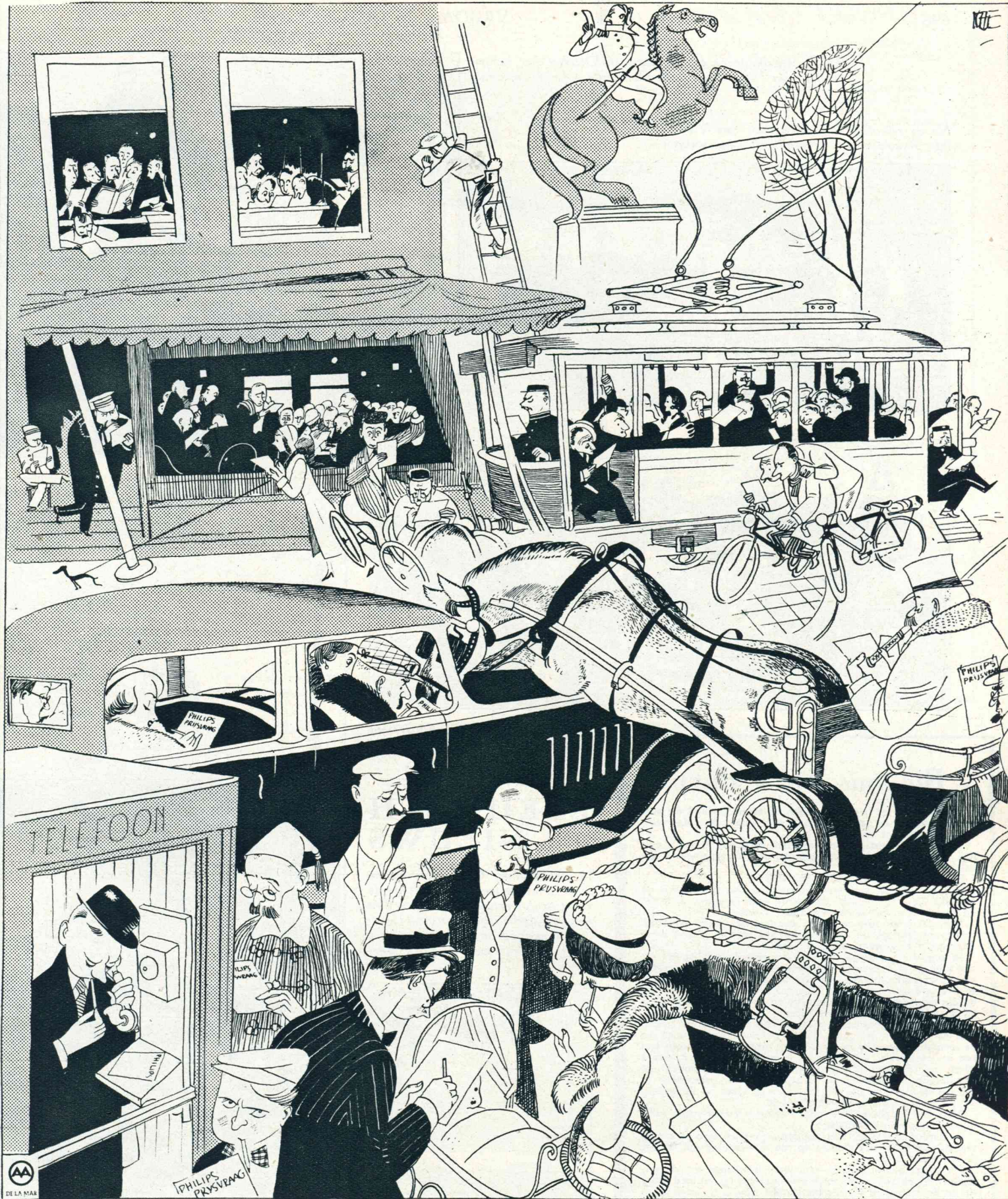
Doelmatige publicatie!

EEN
BEVESTIGING
VAN
UW zaak!

Geabonneerd
zijn op dit
blad is recht
hebben op een

gratis
verzekering
tegen
ongevallen

Verzekerd
zijn tegen
ongevallen
is een
waarborg
voor de
toekomst

**I E D E R E E N
D O E T
M E E !**

Iedereen doet mee aan Philips groote „Bi-Arlita” prijsvraag met 2000 prijzen. - Zeven zinnen maken uit een aantal woorden, leestekens en één getal . . . dat is alles! - Hebt U Uw formulier al? Het ligt bij Uw handelaar gereed, die U omtrent het verdere kan inlichten.

P H I L I P S P R I J S V R A A G
“HET GOED VERLICHTTE HUIS”

Abonneert U op dit blad!

VELO TAFELBILJARTS

**BELASTINGVRIJ — LAGE PRIJS
ONOVERTROFFEN KWALITEIT
FILIALEN DER VELO WASCHMACHINE MIJ.**

*Te Terneuzen werd op Dinsdag 16 October het nieuwe
rusthuis der Ned. Hervormde Gemeente officieel geopend.*

*Na de opening poseerden voor ons 't bestuur
met personeel en verschillende genoodigden.*

*De muziekvereniging „Kunst naar
Kracht” te Poortvliet viert op 1
Nov. haar 10-jarig bestaan. Foto
van het gezelschap.*

*In het kanaal Gent—Terneuzen,
waar somtijds wegens de drukte de
vaart stagneert, zoodat nog steeds
van Belgische zijde (de stad Gent)
wordt aangedrongen op 't bouwen
van een nieuwe sluis te Ter-
neuzen.*

Bie ons op 't durp

In de krante las ik van de weke, da ze in Zeeland d'r eige zo vreed slechte an de regels van de wigt 'ouwe. Noe, das waer, da lieken nergest nae.

Ik e 't in de raed ok a zo vee keren op taefel 'ebrocht, mae dan wordt er mae langsteene gepraet, of a 't van ginderlei anbelank is.

En dat is 't toch we, zou 'k zo dienke.

Noe bin d'r die verkeersverbeteringen, mae das dikkels ok net niks. Zo is t'r bie ons een nieuwe wigt 'ekomme, da je nie mi deur 't dorp 'oef te riejen a je nae stad mot.

Noe, das mooi, mae noe 'ei je daerdeur een vreed gevaerlijk kruuspunt 'ekrege, en dae gebeure noe in een maend meer ongelukken as vroeger in een 'eel jaer.

Ik kom d'r noe zo op, om da 'k t'r gistere toevallig net bie was toen d'r wat 'ebourde. D'r kwamme twi auto's an, vrachtwaegens, achter mekaere, en den achtersten die wou verbieschuve, net op 't kruuspunt, mae dae kwam ok een auto an, en die twi vrachtwaegens die zatte zo op mekaere, je kust 'et an 't andere end van 't durp 'oore.

Allebei de waegens omvarre, en in den eenen zat een paerd, wan dat was zo'n vee-auto, mae da paerd a gelukkig niks, en de menschen die a t'r in zatte a ok niks. En dien aeren was een krujeniersauto, afijn, dat 'ei je misschien in de krante a 'eleze, en al da goed lag in de regen op de wigt in de modder, en dae doegde niks mi van. Ik docht a, da most Verspangge is zie, das de krujenier bie ons, en die is zo vreed op de centen, die a t'r we eeuwig zonde van 'emaekt.

Afijn, die kaerels uut die auto's beguste vanzelfs trek ruzie te maeken wien a 't 'edaen a.

En natuurlijk was die vint uut den achtersten auto de schuld van al, wan je mo nie pessere op een druk kruuspunt, da doe je van eigest niet.

D'r kwam bienae vechten van, mae eindelienge was de velwachter d'r ok bie, en die miek precesverbael op, en toen vroeg t'n an de menschen die d'r bie stienge wien a 't 'ezien a, en vanzelfs a niemand 't 'ezie, wan in Zeeland bin ze al tied een bitje benauwd om te getugen, da zit er zo in.

Mae ja, ik binlik zovee as een offisjeel persoon, da begriep je, dust ik kust ik m'n eige d'r nie an ontrekke, en ik wou 't nie ok, vast nie, dust a da zaekje voorkomt, en das a gauw, dan mo'k nae stad. En dan zu m'n is zie.

En ik bin we benieuwd ok, wan sins m'n dertiende jaer bin 'k nie voor 'ewist, en dat was om da m'n Arjaen Verschure z'n deure mie een touwe a dichtebonde. Dae kree'k toen een hulden voe, mae da za noe we dierder weze, zukken spul, wan alles is op 'esloge, en dust de rechbanken ok, zou ik zo dienke.

Mae noe gin finten en kuren, ik vinde ik, da't in Zeeland mie 't verkeer nergest on trekt. Ze zegge dan, da de riezers de schuld e, mae das gin waer, 't bin meestentieds de loopers en de boeren, wan ja, eerlijk is eerlijk, de boeren die dienke 'ier nog al tied da de wigt van 'ulder is, en 't 'ebour dikkels, dazze glad nie uut de wigt wille, en dan 'ei je 't a gaende.

En ik vinde dazze de guus op schole d'r een bitje meer van moeste leere, noe mie die nieuwe spelleng zu ze d'r we meer tied voe e.

Anders mo'k je wel zegge, dat ik t'r nie mi an behin.

Misschien e'k er vroeger we is anders over 'edocht, das meugelijk, 'oe gaet dat, maer a je voe 't geval staet van de practijk, dan is 't nie zo makkelijk, en ik op m'n ouwen dag bin d'r een bitje benauwd van.

'Ier op de schole most 't ok in 'evoerd, en d'r is nog vee over te doen 'ewist in de raed, wan d'r waere d'r vee tegen, maer ik was ik d'r voe, wan voe de guus, das glad wat anders, die kun 't nog leere, en al die regels ka je toch bienae nie ont'ouwe. Jan Kees van Zuwen, die wou 't ok we, mae die wou dan da d'onderwiesders minder betaeld kregge, wan die a dan toch minder te doen, zee d'n.

Zukke diengen maek je noe mee.

Mae de burgemeester was ok nie flauw, wan die zee asdat de menister 't wou, en da t'n die dan we is zou schrieve, en toen e ze allemaele d'r voe 'estemd, en noe is 't 'et er deur.

Zo gaet 'et mie de nieuwig'eden. Allee, m'n 'ouwe mae wee is op, wan de vrouwe mot de kaemer doe, en ze poetede d'rnet a mie een veger in m'n rik!

Tot kommende weke, ende groetenisse,

PIER VAN 'T HOF.

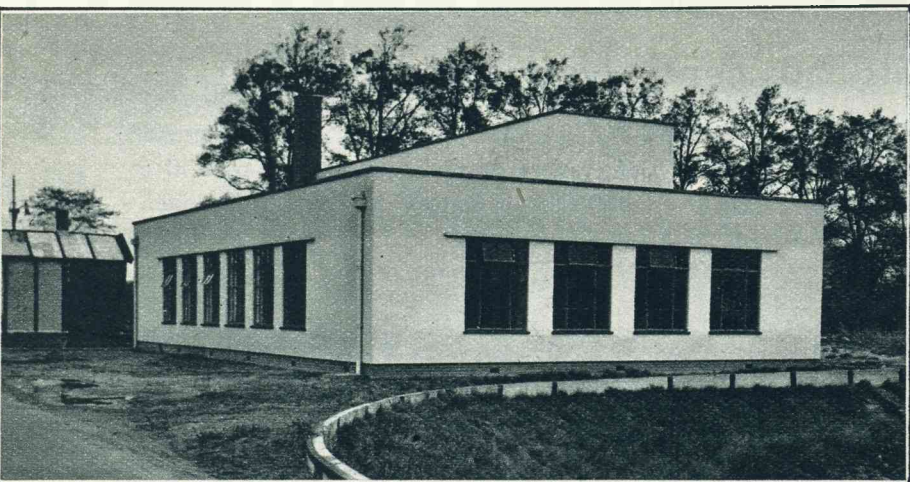
Herfststemming langs de Middelburgsche singels.

De bewoners van St. Philipsland ontvangen hun wintervoorraad aardappelen thuis.

In de druivenkassen te Haamstede is nog steeds volop werk. Jammer dat de prijzen van de druiven wat aan den lagen kant zijn.

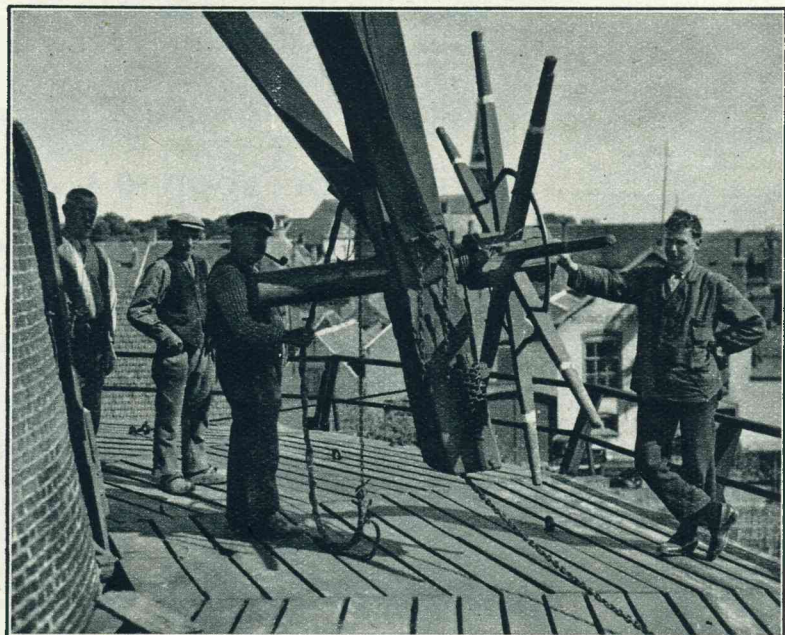
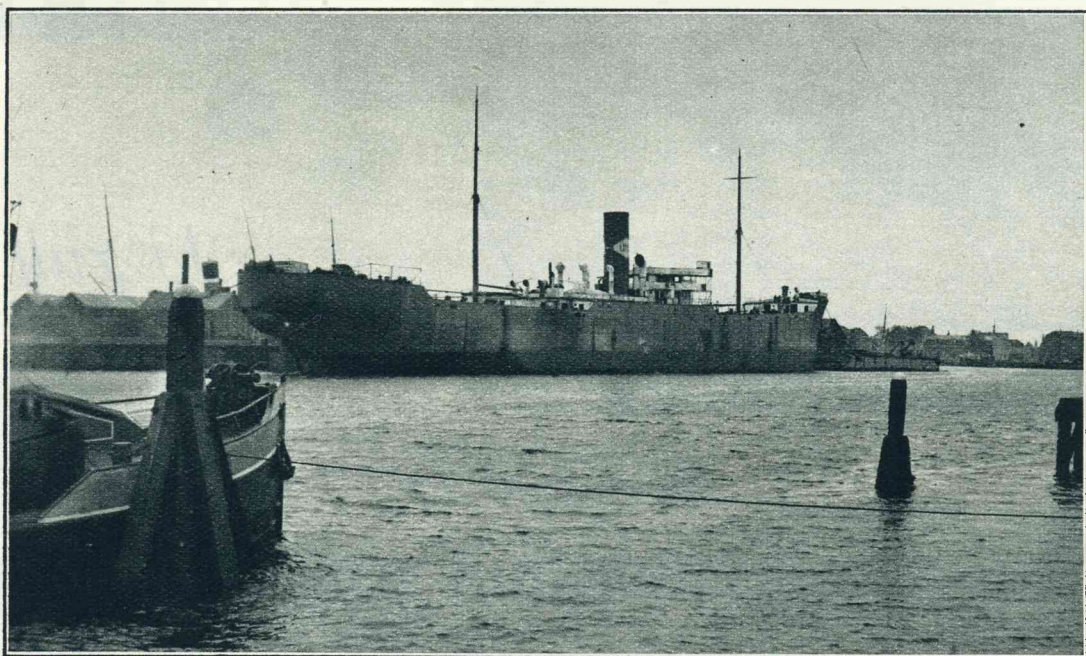

Onder de Vlissingsche grootbedrijven, die nog steeds op volle kracht werken, behoort de Vlismar (Vlissingsche Mineraalolie en Asphalt-Raffinaderij), waar de vorige week de nieuwe kantoorlokalen werden in gebruik genomen. Foto van het nieuwe kantoorgebouw.

Aan de najaarsschoonmaak te Wilhelminadorp.

Nabij het terrein van de Vlismar heeft ook onlangs het tankstoomschip „Athelcrest” ligging gekozen, dat werd aangekocht door de N.V. Haven van Vlissingen en de Vlismar om als Vlismar III te worden ingericht tot oliebunkerschip in de nieuwe haven.

Op den molen te Oostburg.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat de gemeentereiniging, tusschen het huisvuil, een wisselbeker gevonden heeft. Er worden tegenwoordig zoo slordig veel bekervaten uitgereikt, dat er veel slordigheid ten opzichte van dit eerbewijs ontstaan is!

Uit de Zeeuwsche hoofdstad ontvingen wij tevens het bericht, dat de laatste vertegenwoordiger der bezuinigingspartij van zijn schip gestapt is, om onder andere vlag in de politieke wateren te gaan varen.

Verstandig besluit. Voor bezuiniging is tegenwoordig geen partij meer noodig; die komt vanzelf wel!

De politierechter heeft een landbouwer uit Kruiningen tot f 15 boete veroordeeld, omdat hij politiemannen, die aardappelen in beslag kwamen nemen, mishandeld heeft. Als verzachtende omstandigheid kon aangevoerd worden, dat, hoewel deze boer zijn Zeeuwsche bonten en blauwen niet af wilde staan, hij toch ambtenaren ter vergoeding bont en blauw geslagen had!

Uit 109 Zeeuwsche gemeenten ontvingen wij 368 berichten over het invoeren der nieuwe spelling, welke klankvermindering goed heet te helpen tegen het slippen van de pen.

Van chauffeurszijde houdt men echter vol, dat de beste bestrijding van het slipgevaar vermeerdering van klankers is.

Geheel Goes, zoo schrijft men ons, hangt vol met biljetten, waarop de aankondiging staat: „Een inbreker gevraagd.” Inderdaad is deze categorie van menschen heel schaarsch in de Ganzestad. Gedurende de laatste dertig jaar is er slechts éénmaal ingebroken en wel... in het politiebureau door een landlooper, die onderdak wilde!

De Middelburgsche veteranenclub „De ouwe schoen” zal op de Nadorst een wedstrijd houden bij kunstlicht.

Dat het geen daglicht meer verdragen kan, durven we niet te veronderstellen!

Een deurwaarder heeft te Vlissingen het Belgische schip Hector aan den ketting gelegd.

Wacht je voor den hond, schijnt het parool te worden bij de Justitie!

De gemeentepolitie te Arnemuiden heeft 44 ingezetenen geverbaliseerd, die geheel belangeloos de spoorwegboomen openenden. En als de spoorwachter het doet, krijgt hij vast salaris, vrij reizen en pensioen!

Uit het Zeeuwsch-Vlaamsche Kijkuit ontvingen wij de verblijdende tijding, dat na eeuwenlange Egyptische duisternis de P.Z.E.M. thans voor verlichting zal zorgen.

Wij begripen nu meteen, dat Kijkuit eigenlijk geen naam maar een waarschuwing is geweest!

Tot de volgende week, dames en heeren!

Dit zijn wij te wachten!

Hebt U daarop gerekend?

Wanneer U zich bijtijds een keurigen, modernen Wintermantel of Japon wilt aanschaffen, maak dan Uw keus uit ons schitterend modeboek

WINTERWEEDELDE 1935

U zult dan zeker slagen!

!

Geen getob meer met een buitenlandsch modeboek!

Winterweelde is een Hollandsch modeboek, d.w.z. het is geheel in Hollandsche tekst geschreven en is voor ieder begrijpelijk. Het bevat een uitgebreide collectie modellen voor ieder figuur en leeftijd volgens de laatste modes van PARIJS, WEENEN en BERLIJN. Het is een boek voor U en Uw gezin, want U vindt daarin alle soorten kleding, t.w. Winter-, Sport- en Regenmantels, Namiddag-, Avond- en Huisjaponnen, Kinder-goed, enz. enz. Zeer aantrekkelijk zijn o.m. de fraai gekleurde, duidelijke modellen, in dit modeboek.

Prijs voor abonné's slechts 50 cent; (voor niet-abonné's f 1.—)

Van alle in het modeboek voorkomende genummerde modellen zijn wederom onze Kant-en-Klaar-patronen verkrijgbaar tegen den prijs van f 0.20, f 0.35 of f 0.50. Voor toezending der patronen per post 10 ct. extra! Dit geldt ook voor bestellingen bij agenten. Attentie! Bestellingen kunnen als volgt geschieden: Door bemiddeling van Uw agent of bezorger; afgehaald aan het bureau van ons blad; door girostorting op no. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR PANORA

NASSAUPLEIN 1 — Postrekening 142700 — HAARLEM

Alle patronen uit Winterweelde 1935 zijn ook aan ons bureau verkrijgbaar. Vraagt onze Practische Handleiding voor het gebruik der patronen, prijs slechts f 0.15.

Zeeuwsche Sport

Een voetbal-Zondag met niet de minste verrassing voor de Zeeuwsche clubs. Of het moest de uitslag T.S.C.—Vlissingen zijn, welke aan al te optimistische verwachtingen ten aanzien van de roodwitte ploeg een eind heeft moeten maken. Vlissingen had na ongeveer een derde van het aantal te spelen wedstrijden te hebben afgewerkt de leiding, terwijl T.S.C., na hetzelfde aantal ongeveer, onderaan R.B.C. gezelschap hield. We kennen T.S.C. langer dan dit jaar en weten maar al te goed, dat het een ploeg is, welke zich niet al te vlug in het hoekje laat dringen. Een paar weken heeft ze in het hoekje gezeten, waar de slagen vielen, doch tegen Vlissingen is de ploeg even naar voren gekomen en heeft revanche genomen voor de in Vlissingen geleden nederlaag. Met 3—1 moest Vlissingen twee verliespunten aantekenen.

Terneuzen was niet gelukkiger op den Raayberg, waar tegen Dosko een te groote nederlaag geïncasseerd werd. Dosko is dit jaar niet mis en slaat geen slecht figuur. Daartegenover heeft Terneuzen er nog niet al te veel van terecht gebracht. Twee gewonnen en vier verloren wedstrijden geeft acht verliespunten uit zes wedstrijden, hetzelfde aantal als Alliance en een minder dan R.B.C. Terneuzen werkt zich langzamerhand naar de onderste regionen en moet oppassen, niet in den strijd tegen de degradatie-duivel gewikkeld te worden, want dan zijn de Brabanders niet voor de poes.

De Baronie heeft Breda geklopt met 3—1 en deed daarmee voor de plaats op de ranglijst verdienstelijk werk. Alliance gaat op den ouden voet verder en wist het tegen R.B.C. weer tot een gelijk spel te brengen. Het aantal gelijke spelen bedraagt nu vier uit zes wedstrijden. De twee andere wedstrijden eindigden in nederlagen.

Er begint eenige teekening in de ranglijst te komen en na nog een paar wedstrijden zullen er naar onze meening groote veranderingen in de lijst te bespeuren vallen. Als we zoo tegen de helft van de competitie komen, beginnen er zoo hier en daar fiksche slagen te vallen en naar onze meening zal dit in 2 A. al spoedig het geval zijn.

In de derde klasse hebben De Zeeuwen en Vlissingen 2 de eer gedeeld en ieder een doelpuntje en daarmee een winstpuntje in de wacht gesleept. Het is de beste oplossing in een plaatselijken kamp, waar het spel meestal een abnormaal verloop heeft.

Breskens heeft het er in Sas van Gent niet al te slecht afgebracht en, zij het een kleine, toch een overwinning geboekt. Met 4—3 bleef de West-Zeeuwsch-Vlaamsche ploeg in de meerderheid.

In Hoofdplaat was Axel te gast. Wie een groote Axel-overwinning verwacht had, kent de kracht van Hoofdplaat „thuis” niet. Deze jongste derde-klasse volgt het voorbeeld van Breskens vorig jaar. Weliswaar zal Hoofdplaat het niet zoover brengen vermoedelijk als Breskens vorig jaar deed, doch slecht is hun debuut in den K.N.V.B. in geen geval.

Terneuzen 2 bleef de meerdere over Sluiskil en won van deze jongste Oostelijke derde-klasse met 3—1.

Zierikzee en Goes speelden gelijk. Het was te verwachten, dat het in Zierikzee een zwaren strijd zou worden en het was te voorzien, dat Goes met een gelijk spel tegen Zierikzee reeds tevreden zou mogen zijn. De Zierikzee-ploeg doet het dit jaar wat beter en als we ons niet vergissen, kon het wel eens een race worden tusschen deze beide derde-klasse.

Middelburg 2 nam revanche op de Zeelandia-reserves en won met 3—0. De wedstrijd stond niet op hoog peil en sterke reserves voor de eerste elftallen der beide verenigingen waren in dezen wedstrijd niet te ontdekken.

Voor den Z.V.B.-beker speelden Zeeuwsche Boys en Middelburg tegen elkaar. Middelburg heeft mft 3—1 dezen wedstrijd, welke niet al te veel moois leverde, gewonnen. De meeste Middelburg-spelers hebben zich niet al te veel ingespannen en daardoor is de score tegen het stevige backstel der Boys laag gebleven.

Komenden Zondag gaan we bekeren voor den K.N.V.B. Vlissingen krijgt bezoek van Hulst en zal den strijd wel winnen. Goes heeft een groote kans, door R.B.C. uitgeschakeld te worden. Misschien kan er op eigen terrein gewonnen worden, daar R.B.C. in de tweede klasse een poover figuur slaat, maar voorloopig houden we het nog maar op de Roosendalers.

Zeelandia krijgt De Baronie op bezoek en het is te verwachten, dat ook in dezen strijd de Brabanderr aan het langste eind trekken. Met een gelijk spel is Baronie reeds onder dak.

Middelburg moet bij Axel op bezoek en is aan haar naam verplicht, daar te winnen. De groen-witten moeten dan echter wel uit een ander vaatje tappen dan j.l. Zondag.

De Zeeuwen zullen het tegen Dosko probeeren en we voorzien, dat zij op den Raayberg weinig kans zullen krijgen.

Terneuzen heeft voor deze ronde vrijgeloof en komt dus pas een volgende maal in den bekerstrijd.

Het elftal van Arnemuiden, dat in de Zaterdagmiddagcompetitie van den Z.V.B. het kampioenschap behaalde.

Het eerste elftal van Middelburg speelde voor den Z. V. B.-beker te Goes tegen Zeeuwsche Boys, die zich tegen de ex-1ste klassers goed hielden. Een moment in dezen wedstrijd, waarbij de keeper van de Zeeuwsche Boys werd gepasseerd.

Korfbal. Voor de korfbalcompetitie speelde Zaterdag te Middelburg Swift I tegen Volharding uit Ierseke. Een moment uit dezen wedstrijd.

Swift II uit Middelburg speelde tegen Zeelandia van Hansweert. De mand van Swift in gevaar.

Voetbal: De Zeeuwen—Vlissingen II. De Zeeuwen speelden op eigen terrein gelijk tegen Vlissingen II. Foto van het elftal van Vlissingen II.

TWEEMAAL GEVONDEN GOUD

DOOR JOHNSTON Mc CULLEY

Bill Wratter was nu den laatsten rand kreupelhout door, en de middag-zon straalde onbarmhartig op hem neer. Vóór hem strekte zich een zee van woestijn uit, die hij door moest. Dat wil zeggen, het léék een zee van woestijn voor Bill Wratter, een eindeloze uitgestrektheid vol bezwaren en gevaren. In werkelijkheid was de afstand nog geen zes mijl.

Hij wankelde, toen hij naast zijn pakezel stond en het geduldige dier op den nek sloeg. De zon deed zijn oogen pijn; zijn lippen waren gekloofd, zijn keel zoo droog, dat hij nauwelijks slikken kon.

Hij had in geen week behoorlijk gegeten. Nu had hij sinds den ochtend door wild gebied getrokken zonder het minste voedsel. Zijn voorraad was op. Hij had alleen nog een snuffje koffie, en dat was voor vanavond en den volgende ochtend.

Hij had in geen week iets anders geroookt dan gedroogde bladeren, die op zijn tong en lippen brandden en hem bijna onpasselijk maakten. Toch glimlachte hij.

Vóór hem lag de lange, steenige helling, met wat armetierige planten hier en daar, een gebied van slangen en hagedissen en hun soort. In de verte stond een rij dwergachtige boomen, die een zorgelijk bestaan in Ruwe Kreek beloofden. Vijftien mijl verder lag de stad.

Bill Wratter glimlachte weer, toen hij aan de stad dacht — een glimlach, die zijn opgezette lippen tot een vreemde grijns trok. Hij zou blij zijn, als hij de stad weer zag, want vier maanden was hij weg geweest van gebouwen en menschen — vier maanden alleen in de verlatenheid der heuvels, vorschend, zoekend, en vindend!

Er was water in Ruwe Kreek, en hij kon zijn snuffje koffie gebruiken. Hij had niets te eten, maar hij kon nog wel een paar uur zonder voedsel.

Hij zou in Ruwe Kreek kampeeren en den volgende morgen vroeg naar stad trekken. Dan kon hij krijgen wat hij wenschte — eten, frisch water en tabak.

Bill Wratter had een kronkelend stroompje ontdekt, waarin de eeuwen stofgoud en klompjes goud hadden neergelegd. Hij zou nog meer geraapt hebben, als zijn proviand niet op was geweest — hij kon van het land niet leven, en goud is nutteloos voor een man, die doodhongert.

Hij ging dus naar stad terug, en later zou hij, beter toegerust, de heuvels weer opzoeken, om meer goud te zamelen. Eerst moesten er een paar andere dingen gedaan worden.

Denkend aan sommige van die andere dingen lachte Bill Wratter weer. Hij bleef glimlachen, toen hij het stuk dorren, kalen grond introk, naast den gestadig voortstappenden ezel.

De man bleef nu en dan staan om met half toegeknepen oogen rond te speuren. Waarschijnlijk wist niemand, dat hij goud had, maar je kon nooit weten. Hij had geen zin zich te laten bestelen.

Hij had patronen genoeg en hij kon schieten. Als 't noodig was, zou hij schieten.

„Vooruit!” beval hij het lastdier, „opschieten, Malletoet! Als we in Ruwe Kreek komen, kun je drinken en baden, en door 't gras rollen en er je buik mee vol eten. Mijn beurt komt morgen.”

„Wat zullen ze opkijken, Malletoet!” ging Bill Wratter voort, met een zachte, droge stem. „En Mollie Lardin! Die zal blij zijn! Nu ziet ze eens, hè? Ze wou goud hebben en we gingen 't gewoon halen, en nu brengen we 't naar huis, hè Malletoet?”

Hij grinnikte even, en trachtte toen vlugger te loopen. Mollie Lardin! Hij had haar een jaar geleden leeren kennen. Vóór dien tijd had hij bijna geen vrouwen aangekeken. Hij had een sterke, duurzame liefde te geven, en hij gaf die aan Mollie Lardin.

Zij, die Bill Wratter graag mochten, vonden dit spijtig. Er was niets op Mollie Lardin te zeggen — maar ze was geen vrouw voor Bill Wratter. Ze was wel knap, maar ze dacht alleen aan zichzelf, kon niet offeren, kon van niemand echt en goed houden, behalve van Mollie Lardin.

Maar Bill Wratter zag geen fouten. Hij maakte haar vurig 't hof, zoo ijverig, dat de stad er om lachte. Zij kneep haar oogen half dicht en lachte vreemd, als Bill Wratter er op aandrong, dat zij met hem trouwen zou.

„Waarom zou ik dat doen?” vroeg ze. „Ik weet, dat je van me houdt, maar dat is niet alles. Ik mag jou ook graag, maar van liefde kunnen we niet leven.”

„Wat wou je dan?” had hij gevraagd. „Ik kan wel een baantje bij den spoorweg krijgen, als je liever hebt, dat ik van de boerderij wegga. Of misschien bij den hoefsmid.”

„Een baantje!” zei Mollie, met een minachting, die hem striemde. „Een baantje kan iedereen krijgen. Baas moet je worden, en aan anderen baantjes geven. Als je tienduizend dollar had — of al waren 't er maar vijf — kon je een mooie zaak beginnen, Bill.”

„Zoo? En waar moet ik vijf- of tienduizend dollar vandaan halen?” vroeg Bill.

„Er ligt in de heuvels goud genoeg.”

Dat wist Bill. Er waren mannen, die het gehaald hadden. Het was geen land voor een groote maatschappij, maar voor de mannen met houweel en pan was er wel iets te halen.

„Best!” had Bill gezegd. „Ik ga de heuvels in, en ik zal wat vinden ook. Dan kunnen we trouwen. Ik geef zelf niets om geld, maar als jij 't hebben wilt, zal ik 't voor je halen.”

En zoo werd het bekend in de stad, dat Bill Wratter de heuvels in was gegaan, om goud te zoeken en dat hij met Mollie zou trouwen, als hij terugkwam. Weer lachte de stad.

Niet één op de honderd vond iets meer, dan nu en dan een klompje of een snuffje stof, net genoeg om ze bezig te houden. Slechts twee of drie mannen hadden flinke vondsten gedaan.

Maar nu lachte Bill Wratter, terwijl hij voortstropelde over den ruigen, gebarsten grond, luisterend naar den fluisterzang van stof en zand, opgejaagd door de heete bries.

„Wat zullen ze opkijken, Malletoet!” vertelde hij den ezel. „En wat zullen Mollie d'r oogen dansen, als ik 't haar vertel! Nu kan ze mooie japonnen krijgen, en diamanten en fijne meubels...”

Hij struikelde en viel bijna, en de geduldige ezel stak zijn groote ooren vragend vooruit. Maar Bill Wratter hield zich staande en stropelde verder. De gedachte, dat hij gewonnen had, en hoe hij beloofd zou worden, hield hem overeind.

Hij begon weer van Mollie Lardin te droomen. Hij had iederen dag van haar gedroomd. Hij had haar pikante gezichtje gezien in den blauwen hemel, in den rook van het kampvuur, in de zwarte nachten.

Haal goud, had ze gezegd, en hij had het gedaan. Voor Mollie.

Toen Bill Wratter de kreek naderde, was hij dubbel voorzichtig. Hij ademde zwaar nu, alleen bij de gedachte al, dat hij beroofd zou kunnen worden. Hij gaf niet om goud, maar hij kon het nu niet missen. Het goud zou hem Mollie Lardin geven, voorgoed.

Malletoet rook het water, wiegelde sneller met zijn kop en probeerde vlugger te loopen. Bill Wratter hield het pak op den rug van den ezel vast. Hij dwong zijn oogen wijder open en hij overzag het terrein scherp. Maar hij zag niemand bij het stroompje.

In de verte waren een paar zwarte stippen, die bewogen, tusschen de kreek en de stad. Trekkers, veronderstelde Bill Wratter; maar hij kon niet zeggen, in welke richting zij reisden.

Bij een bochtje in den stroom was er een boschje struiken met een half dozijn tengere boomen, die een dunne, weifelende schaduw wierpen. Daar groeide ook wat gras.

Bill bracht den ezel tot staan en nam hem de pakken af; toen liet hij het dier naar het water loopen. Hij gooide zijn hoed op den grond en trok zijn kiel uit. Hij volgde den ezel.

Hij wachtte, tot het dier het water in ging en dronk, en zelf ging hij een eindje stroomopwaarts. Bill Wratter baadde zijn gezicht en nek en handen, hield zijn hoofd onder de koele strooming, dronk uit een kolkje aan den kant, hoewel hij wist, dat dit water gekookt moest worden, vóór het gedronken werd.

Toen vond hij, dat hij aardig was opgeknapt. De ezel stond aan het gras te knagen. Bill Wratter ging onder een der boomen staan en speurde het terrein weer af.

De bewegende stippen waren dichterbij. Bill Wratter onderscheidde twee ruiters, gevolgd door een pakpaard.

Aanstands greep hem de angst. Twee tegen één, en hij was zwak van honger en gezwoeg. Maar hij had een goed pistool, en patronen genoeg. Misschien waren 't eerlijke menschen, maar hij wist niet. Zelfs eerlijke menschen kunnen oneerlijk worden, als zij goud zien.

Bill Wratter trok de schop van het pak en snelde naar den rivieroever. Ijverig werkend in de heete zon maakte hij een kuil, groot genoeg om de linnen zakjes met het goud te bevatten. Snel begraf hij zijn rijkdom, streek den grond glad, trok er een tak overheen. Toen ging hij terug naar de boomen. „Ze vinden 't niet,” zei hij. „Ik zeg, dat ik niets gevonden heb, en dat ik terugkom, omdat ik geen eten meer heb. We nemen ze, Malletoet!”

De twee mannen kwamen snel nader. Het pad leidde langs de plek, waar Bill Wratter kampeerde. Hij ging op den grond onder de boomen liggen, als rustte hij; maar hij kon zijn revolver zóó grijpen.

Hij ging zitten, toen zij naderden, en zij verlieten het pad en reden op hem toe. Bill Wratter herkende twee mannen uit de stad, Sam Gurns en Henk Burnie. Niet bepaald slechte menschen, maar hun daden werden toch wel eens verdacht.

„Daar heb je zoowaar Bill Wratter!” riep er een. „Dacht dat je dood was, Bill. Geen mensch had je meer gezien.” Het was Sam Gurns, die sprak. Hij lachte op een kleineerende manier.

„Je ziet er slecht uit, Bill,” zei Henk Burnie.

„Ik ben wel eens beter geweest,” antwoordde Bill. „Niets gegeten sinds gisteren. En in geen week geroookt.”

„Arme bliksem! Hier heb je papier en tabak,” zei Sam Gurns. „Rol maar een sigaret. Je kunt den zak houden — we hebben plenty. En je kunt wat boonen met spek en zoo ook krijgen — genoeg voor vanavond en morgenochtend tenminste.”

„Graag!” zei Bill. „Ik zal je nooit vergeten. Ik had maar wat vroeger terug moeten komen.”

„Je had nooit weg moeten gaan,” antwoordde Sam. „Maar enfin, iedereen is wel eens gek. Misschien word je nu verstandig.”

„Misschien ben ik nog zoo gek niet geweest,” protesteerde Bill.

„O nee? De heele stad lacht je toch maar uit.”

„Hoe bedoel je — de heele stad me uitlachen,” zei Bill, tegen den boom leunend, als moest hij zich sterken tegen slecht nieuws.

„Die is rijk!” zei Gurns. „Je gaat de heuvels in, honger lijden en vier maanden graven, om een meisje te krijgen. Is dat gek of niet?”

„Als ik er zin in heb, en als ik er 't meisje mee krijg...” zei Bill.

„Vertel 't 'm toch,” kwam Henk Burnie er tusschen, „en geef 'm wat bik, dan kunnen we opschieten.”

Sam steeg af, ging naar het pakpaard en maakte een pak open. Hij gaf Bill een stuk spek, een blik boonen en een blikje tomaten, met wat zout, wat suiker en een pakje biscuits.

„Daar haal je de stad wel mee,” zei Sam. „Heb je koffie?”
 „Een tikje,” zei Bill. „Ik red 't nu best. Maar vertel nu eerst, wat je bedoelde. Wat is er zoo verdraaid grappig? Wat moest je me vertellen?”
 „Daar heb je 't weekblad — net gekregen, toen we weggingen,” zei Sam, en hij beklom zijn paard weer. „Lees 't laatste nieuws maar. Ik hoop, dat 't je interesseert.”

Bill Wratter stond hen na te kijken. Hij bleef waakzaam, wou zeker weten dat ze verder 't pad af reden. En dat deden ze. De heete wind droeg hem hun lach toe.

„Nu maar eens zien,” dacht Bill. Hij liet zich op den grond vallen en vouwde het armoedige krantje open. Hij knipperde met zijn pijnlijke oogen en begon te lezen.

Er was veel interessant nieuws voor iemand, die vier maanden alleen in de heuvels had gezeten. De baby van den smid, de sheriff naar de stad geweest, een ongelukje... allemaal interessant. En toen vond Bill, wat Sam Gurns en Henk Burnie bedoeld hadden.

Even leek het, als was hij een man van steen. Toen ging zijn hoofd heen en weer, alsof hij een harden klap achter het oor had gekregen.

Hij had op hoop geleefd. Hij was geslaagd. Hij had gedroomd. En nu sloeg alles in — hoop, succes, droomen!

Mollie Lardin was getrouwd! Met den eigenaar van het warenhuis in de stad, een weduwnaar van zestig, dien geen vrouw genomen zou hebben, als 't niet om zijn geld was. Zij had den rijksten man van de stad getrouwd, wetende, wat de menschen ervan zeggen zouden en er zich niets van aantrekend. Zoo was Mollie Lardin.

Bill Wratter bleef een poos als verdoofd zitten. Het woude door zijn hoofd. Hij verwonderde zich, dat hij niet raasde, de krant verscheurde en zijn haren uittrok. Hij stond op en liep rond, soms even kreunend als een gewond dier, zoodat Malletoet zijn ooren spitste. Toen maakte Bill Wratter vuur aan en begon een maaltijd gereed te maken.

Hij schrokte het eten op, dronk heet water met een koffiesmaakje en maakte een sigaret. Met werktuiglijke bewegingen ging hij het eetgerei schoonmaken én opbergen.

In het westen waren de vlammen van den zonsondergang. In het oosten lag de stad — de stad, die hij nu haatte.

„Ik moet er heen,” mompelde hij. „Ik moet die driehonderd dollar halen, die ik op de bank had, en een anderen baas voor Malletoet zoeken. En dan... ga ik maar weg, denk ik, een baantje zoeken; en misschien ga ik later nog meer goud halen. En ik... ik vermoord iedereen, die lacht. Ik vermoord 'm!”

Hij liep naar de kreek met de schop in de hand. Hij lachte bitter terwijl hij het goud opgroef. Naast den kuil staande keek hij naar de zakjes.

En toen knapten zijn zenuwen opeens af.

„Goud!” gilte hij. „Goud wou ze hebben! Ik heb gewerkt als een paard, om 't voor haar te halen. En ze is getrouwd — getrouwd! Ze krijgt 't niet!”

Hij rukte een zakje open en greep een handvol gouden klompjes. Gillend gooide hij ze in den stroom.

„Goud!” schreeuwde hij, „wat heb je er aan? Wat is 't waard? Steen — steen — steen!”

Zak na zak maakte hij leeg, lachend als een krankzinnige, en hij gooide alles in den stroom, ten laatste de leeg zakjes.

„Ze zullen nooit weten, dat ik 't gevonden heb!” riep hij. „Ik heb 't voor haar gezocht — en zij heeft 't niet meer nodig. Ze is getrouwd — met geld getrouwd! Dat goud — ik raak 't niet aan! 't Heeft me ongeluk gebracht!”

Hij wankelde terug naar de boomen, viel neer, kreunde en huilde een poos, sliep toen uitgeput in. Malletoet naderde langzaam, snoof, raakte met een vochtigen neus het gezicht van den man.

't Was in 'orde. Hij sliep maar. Dus ging Malletoet ook slapen.

Het was bijna een jaar later, toen Lauwe Saul uit den rand kreupelhout kwam en over die zes mijl woestijn keek, zooals ook Bill Wratter gedaan had. En ook hij zuchtte, toen hij dien woesten grond in de blakende zon zag liggen.

Ook hij wou dien nacht in Ruwe Kreek kampeeren; maar hij had geen zakken goud op den rug van zijn ezel.

Iedereen in die streken kende Lauwen Saul, en niemand kende hem bij een anderen naam. Hij scheen daar altijd geweest te zijn, met zijn ezel en zijn zak en zijn ondoofbaren moed. Hij was een echte woestijnrat, Lauwe Saul.

Hij was zeventig. Veertig jaar had hij goud gezocht, en soms had hij iets gevonden. Maar eens zou hij zijn grooten slag slaan, was hem zijn optimisme lang blijven zeggen.

Nu zei het dat niet meer. Zijn optimisme was dood. Lauwe Saul voelde zich enkel maar moe en oud. Lauwe Saul wist, dat dit zijn laatste tocht, zijn laatste kans was geweest. Zijn leven was om, en hij had het niet kunnen kronen.

Lauwe Saul ploeterde voort met zijn ezel, recht naar Ruwe Kreek. Hij nam er den tijd voor. Hij was gewend,

door zulk land te trekken. Hij zou nooit zoo'n tocht meer maken, dus zocht hij hem te rekken.

Hij bereikte Ruwe Kreek en richtte zich in voor den nacht, hoewel het nog middag was. Hij deed alles werktuiglijk, zooals hij het al duizenden malen gedaan had. Hij kookte en at zijn voedsel en stopte zijn oude pijp.

„Ik zal nog een paar keertjes wasschen,” vertelde Lauwe Saul aan zijn ezel. „Zooiets als een oude koetsier, die zijn laatste ritje maakt, zal ik maar zeggen.”

Links van hem was er een plek, waar een bocht was geweest in den veranderlijken, grilligen stroom. De voorjaarsvloed had een nieuwe bedding geploegd, en de oude bocht was bijna droog. Lauwe Saul liep naar den waterkant en begon te werken.

„Ik wou, dat ik een dollar had voor iederen keer, dat ik gewasschen heb,” mompelde hij. „Dan kon ik 't er van nemen dien tijd, dien ik nog heb, denk ik. Ik... ik weet niet, waar ik nu heen moet. Een soort baantje zoeken, en in een krot gaan wonen.”

Zijn oude oogen werden mistig. Het was geen prettig vooruitzicht. Door de jaren heen had hij een genoeglijken ouden dag gezien. Nu zag hij dien niet meer. Hij zag niets dan misère voor zich — werken, karig voedsel, gescheurde kielen en broeken.

Hij bewoog de pan meer als een stuk machine dan als een menselijk wezen. En toen gaf hij een kreet van verbazing, boog zich voorover en knipperde snel met zijn oogen. Goud! In Ruwe Kreek! Op de plek, waar alle zoekers hun neus voor ophaalden en langs heen gingen, de moeite niet waard!

Lauwe Saul wou het in 't eerst niet gelooven. Hij voelde zich vreemd. Misschien werd hij ziek.

Hij zette de pan neer en liep weg, hield zijn oogen een poosje dicht, deed ze weer open en ging terug naar de pan. Ja — daar was 't! Een half dozijn flinke klompjes! Een klein handje stof!

Even hield 't oude hart van Lauwen Saul bijna op met kloppen. En toen hamerde het wild tegen zijn ribben, toen opeens hoop opschoot in zijn borst. Misschien kreeg hij dan toch nog een genoeglijken ouden dag.

De opwindung van dat oogenblik deed hem zwaar ademen en zijn handen beefden een beetje, maar hij werkte normaal uit kracht der gewoonte.

Hij ging nu gezet aan 't werk, na zich verzekerd te hebben, dat er niemand aankwam. De eene pan na de andere. Nog meer klompjes, nog meer stofgoud.

De eerste loop-les in Roemenië.

OPROEP!

Aan allen die reeds 3 Nov. a.s. wensen rijk te worden.

Want dien dag trekken te Parijs de kansrijke loten **Credit National de France Emission 1920**. Gegarandeerd door den Franschen Staat. Hoofdprijs een miljoen francs, of 98.000 Hollandsche Guldens. Verder een groot aantal prijzen van frcs. 500.000 of 49.000 gld., 2 à frcs. 200.000, 3 à frcs. 100.000, 6 à frcs. 50.000, enz. Tegen storting van slechts drie gulden speelt U reeds met een geheel lol mede en wordt aan den gelukkigen winnaar de volle prijs uitbetaald. Storting voor 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50 en 5 stuks f 13.50. Iedere koper ontvangt drie dagen na de trekking gratis de lijst welke ook officieel voorkomt in alle groote bladen. Zendt nog heden postwissel of girostorting No. 135173 aan de firma J. SANDERS, comm. in Eff. Hoogstr. 4, Den Haag, Tel. 116587. Het Crédit Nat. bezorgde reeds aan duizenden een fortuin. Eens is ook 't geluk met U. Bestelt nog heden voor de trekking van Zaterdag 3 Nov. a.s. Het kan de mooiste dag van Uw leven worden!

BOSCH

De nieuwe BOSCH lamp, type WGA, waarvan de dynamo 20% meer lichtcapaciteit heeft en voorzien is van het nieuwe BOSCH patentlager, dat geen nasmering meer behoeft.

De schijnwerper heeft een speciaal reflector, die door zijn bijzondere vorm niet verblindt.

Het geheel is een juweeltje van techniek.

Schaft U dus een nieuwe BOSCH lamp aan en U is in alle opzichten: *Kijk af!*

Let op het merk „Rotodyn.” Prijs: **f 6.75.**

Verkrijgbaar bij den bona fide Rijwielhandel.

N.V. WILLEM VAN RIJN

KEIZERSGRACHT 171 - AMSTERDAM - TELEFOON 31308 - (4 LIJNEN)

Een kans... om GRATIS Jong en Schoon te blijven!

Gratis Lux Toilet Zeep elke maand drie stukken, Uw leven lang! Dit geluk kan U ten deel vallen, wanneer U Uw bevindingen over deze wereldberoemde schoonheidszeep, die dagelijks door 90 van de 100 filmsterren gebruikt wordt, in duidelijke bewoordingen opschrijft, gerangschikt volgens onderstaande punten:

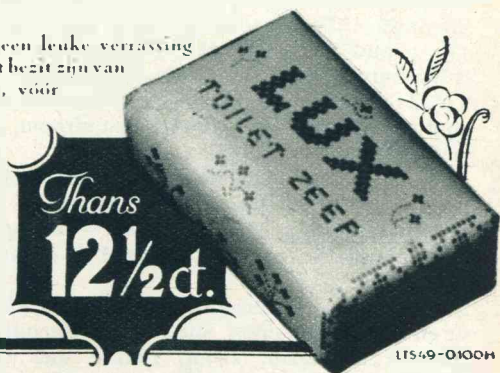

- 1 Haar geschiktheid voor de dagelijkse verzorging zelfs van de teerste huid.
- 2 Het delicate parfum, dat zelfs de meest verwende smaak voldoet.
- 3 Het overvloedige zachte schuim en zijn heilzame werking op de huid.
- 4 De edele grondstoffen, die in LUX TOILET ZEEP zijn verwerkt, hetgeen voor elke leek onmiddellijk waarneembaar is aan de absoluut enige, ivoorwitte kleur.
- 5 Zuiver Nederlands fabrikaat.

loven wij uit: 1e Prijs: 3 st. Lux Toilet Zeep p. mond. GEDURENDE UW LEVEN

2e Prijs: 3	„	„	„	„	„	„	„	10 jaar
3e Prijs: 3	„	„	„	„	„	„	„	5 jaar
4e Prijs: 3	„	„	„	„	„	„	„	3 jaar
5e Prijs: 3	„	„	„	„	„	„	„	2 jaar
6e Prijs: 5	„	„	„	„	„	„	„	1 jaar

terwijl de 500 volgende deelnemers een leuke verrassing ontvangen. Inzendingen moeten in het bezit zijn van Lever's Zeep Mij. N.V. Rotterdam, vóór 31 December a.s. Bij elke inzending moeten drie buitenomslagen van Lux Toilet Zeep worden gevoegd. Op de enveloppe moet staan: Prijsvraag L. T. Z. 4010. De beoordeling der inzendingen berust bij de Directie. Over de toekenning der prijzen kan geen briefwisseling worden gevoerd. De uitslag wordt eind Februari in dit blad bekend gemaakt.

Thans
12½ct.

LTS49-0100H

Brigdamme bewaart nog piëteitvol deze ruïne als herinnering aan een grijs verleden.

's Heer Arendskerke: de dokter gaat „visites rijden”.

Nacht over Monte Carlo.

(foto Ufa)

Voor 't eerst in jaren kon Lauwe Saul een zakje beginnen te vullen met kostbaar metaal.

Hij werkte koortsachtig door, tot het te donker was om voort te gaan. En zijn waakzaamheid verslapte niet, toen de nacht kwam. Zijn kamp zag er uit, alsof hij daar alleen even was komen slapen. Als er iemand langs kwam, zou uit niets blijken, dat de droom van Lauwen Saul werkelijkheid geworden was.

Hij sliep dien nacht bijna niet en hij was vóór den dageraad op, huiverend toen hij uit zijn oude vuile dekens kroop. Hij zette koffie en at wat. Toen ging hij weer werken.

Met het middaguur hield hij op en schatte hij zijn rijkdom. Hij besepte, dat hij genoeg had, om de rest van zijn dagen onbezorgd te leven.

Dankbaarheid kwam in hem op. Maar hij kon het niet begrijpen. Goud wordt niet in enkele jaren gevormd. Het moest daar ook vroeger geweest zijn, dacht Lauwe Saul. De mannen hadden het eenvoudig voorbijgezien en waren verder getrokken. Hij wischte de sporen van zijn arbeid uit, pakte zijn spullen en sloeg den weg naar de stad in. Er was nu bedwongen opwinding in zijn manier van doen. Maar Lauwe Saul kon die niet genòeg bedwingen.

Zoodra hij in de stad was, merkten de mannen aan zijn doen, dat Lauwe Saul het gevonden had. Zijn tong kon hij stilhouden, maar de vreugde op zijn gezicht sprak.

„Heb je 't, Saul?” vroeg een oude vriend.

„Reken maar!”

„Waar?”

„Dat zeg ik nog niet,” antwoordde Lauwe Saul. „Houden jullie je mond maar en laat me met rust, dan heb ik in een half uurtje mijn recht op papier. Dan kunnen jullie ook beginnen.”

Hij liet een gedeelte van de klompjes en het stof zien, en de mannen werden dol, gelijk steeds, als zij goud zagen. Maar Lauwe Saul had nu geen last meer van de koorts. De eerste opwinding was voorbij, en hij ging stelselmatig zijn gang.

Hij bracht het goud op de bank, waar hij door den bankier gefeliciteerd werd; maar hij wou den bankier niet vertellen, waar hij zijn slag geslagen had.

Hij huurde een goed paard, bond het aan een paal voor het voornaamste gebouw der stad en ging naar binnen, om zijn aanspraak te laten vastleggen. Toen hij weer buiten kwam, klom hij in het zadel, keek de mannen aan, die om hem heen stonden en grinnikte.

Lauwe Saul beleefde zijn glorie-uur. Hij was geschopt en geduwd als een lastpost, maar nu schopten en duwden ze hem niet meer. Hij was echter niet wraakgierig. Hij was bereid, zijn geluk te delen.

„Lui, we hebben altijd onzen neus opgehaald voor Ruwe Kreek,” zei Lauwe Saul. „Maar dat zullen we wel nooit meer doen, denk ik — ik tenminste

niet. Ik heb mijn recht aan laten teekenen. Als jullie 't ook willen probeeren, ga dan maar mee.”

Lauwe Saul ging vooraan in den optocht, terug naar de kreek. Mannen der stad volgden hem te paard en te voet. Zij verspreidden zich langs den stroom, toen die bereikt was, schreeuwend en twistend en vechtend.

Zij gingen wanhopig aan 't wasschen, gilden van vreugde, als zij een klompje vonden, pochten geducht, zetten palen om het stuk, dat zij voor zichzelf wenschten te reserveeren. Toen het donker werd, bevond ongeveer de heele mannelijke bevolking der stad zich in Ruwe Kreek.

En den volgenden dag kwamen er mannen uit andere steden, de woestijn door en de heuvels af, want het nieuws had zich verbreid. Lauwe Saul gunde zich weinig tijd, om felicitaties in ontvangst te nemen — hij was druk aan 't wasschen.

Hij werkte dien heelen dag en den volgenden, tot hij geen stof en geen klompjes meer kreeg, tot de andere mannen niets meer vonden, tot het de menigte duidelijk werd, dat de voorraad goud zeer beperkt was.

„'t Zullen maar een paar hoopjes geweest zijn,” verklaarde Lauwe Saul. „Eeuwen geleden van de heuvels afgespoeld, denk ik. Maar je kunt nooit weten. Goud is raar goedje. Er kan dieper-in nog wel een heele massa zitten. Maar ik ga er niet naar zoeken. Ik laat een ander voor me werken op provisie.”

Lauwe Saul sloot dus een overeenkomst met een eerlijken jongen man, en keerde op zijn gehuurde paard naar de stad terug, keerde terug met de overtuiging, dat hij een genoeglijken ouden dag zou hebben. Hij had eindelijk zijn slag geslagen. Hij had geld op de bank, geld genoeg om hem te onderhouden, tot hij werd opgeroepen naar de heuvelen, waar hij eeuwig blijven zou.

Dien middag werd hij aangesproken door den bankier.

„We zijn aan 't probeeren, om de weduwe van den winkelier een beetje te helpen, Saul,” zei de bankier. „Je weet, dat zijn huis in brand is gevlogen, en dat hij aan de brandwonden overleden is? Op zijn sterfbed heeft hij bekend, dat hij in olie gespeculeerd had, ongelukkig, en dat hij alles kwijt was. En nu zit die jonge vrouw, waar hij mee getrouwd was, zonder een cent. Ze kan zelfs geen betrekking krijgen. De menschen hier kunnen haar niet goed uitstaan. Maar er moet toch iets voor haar gedaan worden. We zijn geld aan 't inzamelen, om haar aan reisgeld te helpen — ze heeft in 't oosten een tante wonen, waar ze bij in kan trekken.”

„Da's geen pretje voor 't mensch,” zei Lauwe Saul. „Schrijf mij dan maar op voor tien dollar.”

En zoo kreeg Mollie Lardin ten slotte een klein gedeelte van het goud van Bill Wratter. Maar als zij een ander soort vrouw was geweest, had zij het allemaal gehad, en een juweel van een man op den koop toe.

De school gaat uit met veel kabaal;
Na 't leeren daad'lijk aan den haal!

ZEEUWSCHE FILM

Maar alle jongens vlug en fel,
met kloppartij en vroolijk spel.

De meisjes arm in arm, bedaard,
als waren zij al hoogbejaard

De jeugd breekt los, en zij geniet,
en zingt van vreugd het hoogste lied.

Dan staat de school weer triest en leeg,
Nu 't koor der jonge stemmen zweeg.